

รายงานวิจัยฉบับสมบูรณ์

แนวทางการพัฒนาการจัดการบริการดนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

Guidelines for Development of Provision of Music Service for Tourism Industry in
Hatyai District, Songkhla Province

โดย

ปรีชา กุลตัน
ปานัน คำฝอย
ไกรศิลป์ โสदानิล
ทรงศักดิ์ ปัทมรุจ

โครงการวิจัยนี้ได้รับการสนับสนุนการวิจัย
จากงบประมาณเงินแผ่นดิน ประจำปี 2551-2552
มหาวิทยาลัยทักษิณ

คำรับรองคุณภาพ

ข้าพเจ้า **ผศ.กุดคารา เพ็ชรเจริญ** ได้ประเมินคุณภาพงานวิจัย

เรื่อง **ศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่
จังหวัดสงขลา**

โดย **ปวีณา กุดตัน และคณะ**

มีความเห็นว่า ผลงานวิจัยฉบับนี้มีคุณภาพอยู่ในเกณฑ์

- ต่ำมาก
- ดี
- ปานกลาง
- ต่ำ

ซึ่งสมควรเผยแพร่ในแวดวงวิชาการได้

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(ผศ.กุดคารา เพ็ชรเจริญ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ. 2554

แนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

บทคัดย่อ

การศึกษาวิจัยมีความมุ่งหมายเพื่อ 1) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 2) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 3) ศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อผลงานเพลงและดนตรีในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เก็บรวบรวมข้อมูลจากการศึกษาเอกสาร งานวิจัย ทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง ใช้เครื่องมือ การสำรวจ การสังเกต การสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม การประชุมเชิงปฏิบัติการ กำหนดการวิจัยตั้งแต่เดือน ธันวาคม 2550 – ธันวาคม 2552 เสนอผลการวิจัยแบบพรรณนาวิเคราะห์ ผลการวิจัยพบว่า

1) แนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรี ควรกำหนดมาตรฐานสถานบริการ จัดทำกรอบดัชนีชี้วัดคุณภาพมาตรฐานสถานบริการ ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือการมีส่วนร่วมในชุมชน โดยคำนึงถึงความปลอดภัยและต้องป้องกันมิให้ก่อเหตุรำคาญแก่ผู้ใช้บริการและชุมชนข้างเคียง ควรปฏิบัติตามพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2546 พระราชบัญญัติ ควบคุมอาคาร (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2550 เทศบัญญัติของเทศบาลเมืองหาดใหญ่ เรื่อง ควบคุมการก่อสร้างอาคาร (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2511 พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2543) กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ (พ.ศ. 2545)

2) แนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการคนตรี ควรจัดตั้งชมรมและฝึกอบรมเพื่อการสร้างอัตลักษณ์ที่ดีในการประกอบอาชีพ กำหนดมาตรฐานการบริการ จัดตั้งกองทุนอาชีพในลักษณะของสหกรณ์เพื่อเป็นหลักประกันอาชีพ สร้างเครือข่ายสมาคมอาชีพนักคนตรี จัดฝึกอบรมภาษาต่างประเทศมากกว่า 2 ภาษา กำหนดระดับคุณภาพการบริการเป็นมาตรฐานสากล 5 ระดับ ควรปฏิบัติตาม พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มนอกแอลกอฮอล์ (พ.ศ. 2551)

3) แนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อผลงานเพลงและดนตรีในการจัดบริการคนตรี ควรจัดตั้งชมรมและฝึกอบรมการประกอบอาชีพอย่างมีประสิทธิภาพ จัดศูนย์กลางหน่วยงานประสานงานระหว่างผู้ใช้บริการคนตรีและผู้ให้บริการ จัดแผนการตลาดท่องเที่ยว จัดกิจกรรมเสริม

ควบคู่กับกิจกรรมเทศกาลท่องเที่ยวทั่วไทยเมืองหาดีใหญ่ จัดกิจกรรมประกวดการแสดงคอนเสิร์ต
ดนตรี จัดทำมาตรฐานของการแสดงดนตรี ตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาด้านดนตรี จัดตั้งองค์กร/สมาคม
ทางด้านดนตรี จัดแบ่งประเภทของการบริการที่มีบริการดนตรี การพัฒนาหลักสูตรและสาขาที่
เกี่ยวข้องกับการประกอบธุรกิจบันเทิงให้มีคุณลักษณะที่พึงประสงค์

**Guidelines for Development of Provision of Music Service for Tourism Industry in Hatyai District,
Songkhla Province**

Abstract

The objectives of this research were to 1) study the guidelines for development of provision of music service that influence the building arrangement for music service for tourism industry in Hatyai District, Songkhla Province; 2) study the guidelines for development of provision of music service that influence personnel concerned with the music service, and 3) to study the guidelines for development of provision of music service that influence song writing and musical works related to the music service. The researcher utilized the qualitative technique as a research methodology, collecting data from documents, research works and studies for theoretical relevance. These data collecting procedures include a survey, observations, interviews, a focus group technique and workshops. The period for the study was from December 2007 to December 2009. The findings of the study were presented using the descriptive analysis technique.

1) As for the guidelines for development of provision of music service that influence the building arrangement, it is recommended that entertainment places should be standardized with designated key indicators reflecting the standard. The community in the area should be coordinated for participation on the basis of safety and prevention of disturbance incurred to clients of music service and members of the community. The Entertainment Place Act (Issue No. 4) B.E. 2550, Building Control Act (Issue No. 2) B.E. 2550, Hatyai Municipality's Bylaw Concerning Building Construction Control (Issue No. 2) B.E. 2511, the National Promotion and Conservation of Environment Act Issue No. 17 (B.E. 2543) and ministerial regulations regarding criteria, procedures and measures in control of places that may cause health hazard, should be strictly enforced.

2) As for the guidelines for development of provision of music service that influence personnel concerned with the music service, it is recommended that a music service society should be established and training should be provided to the members for the good image of the music profession. The service standard is established and a fund in the form of a cooperative is created to provide welfares to the members. Musicians' networking is formed and foreign language training be given to musicians. Five standard levels of quality service should be set. Finally, the Alcohol Drinking Control (B.E. 2551) should be strictly followed.

3) As for the guidelines for development of provision of music service that influence song writing and musical works related to the music service, it is recommended that a music service society should be established and training provided to the members for effective engagement in the profession. A coordinating center should be established for easy communications between music service providers and users of the music service. Tourism marketing plan should be mapped out. Supplementary activities should be organized along with festivals organized by Hatyai City Municipality. Concert contests should be organized. Music performance standards should be set. A consulting center for providing advice on music should be established. A music organization or association should be created. Types of service with music should be clearly classified. Music discipline and fields related to entertainment business should effectively be developed.

กิตติกรรมประกาศ

งานวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ได้ด้วยความกรุณาและความช่วยเหลืออย่างสูงยิ่งจาก ผู้ที่ได้กล่าวอ้างนามในรายงานวิจัยเล่มนี้ด้วยความเคารพอย่างสูงและผู้ให้ความช่วยเหลือในการเก็บรวบรวมข้อมูล ให้ความช่วยเหลือ อำนวยความสะดวกในการเก็บข้อมูลรวบรวมข้อมูลในพื้นที่มาโดยตลอด ผู้วิจัยขอถือโอกาสนี้ขอบพระคุณไว้เป็นอย่างสูง

วัตถุประสงค์ของงานวิจัยในครั้งนี้เพื่อต้องการทราบว่าแนวทางการพัฒนาอาคารสถานที่ที่ใช้การจัดบริการดนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ในอนาคตควรมีการพัฒนาไปในทิศทางใด นักท่องเที่ยวต้องการนั่งในร้านสภาพอาคารแบบใด ต้องการความปลอดภัยมากน้อยแค่ไหน และสถานประกอบการได้ปฏิบัติตามกฎหมายอย่างเคร่งครัดหรือไม่ เป็นต้น แนวทางการพัฒนาบุคลากรเพื่อการจัดบริการดนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สถานบริการให้ความสำคัญกับวงดนตรีร้องประกอบของการจัดแสดง บุคลากรในวงดนตรีมากน้อยเพียงใด การจัดบริการดนตรีจัดเพื่อสามารถตอบสนองและดึงดูดนักท่องเที่ยวได้มากจริงหรือไม่ ส่วนแนวทางการพัฒนาผลงานเพลงและดนตรีในการจัดบริการดนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา สถานบริการให้ความสำคัญกับวงดนตรีร้องประกอบของการจัดแสดง การจัดการบริการดนตรีให้เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยว สามารถยกระดับอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามกระแสสังคมปัจจุบันได้เป็นอย่างดี งานวิจัยฉบับนี้ได้รับทุนอุดหนุนวิจัย จากมหาวิทยาลัยทักษิณ ปีงบประมาณ 2551-2552 คุณค่าและประโยชน์ที่พึงได้รับจากงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณคำแนะนำในการวิเคราะห์ข้อมูลตลอดจนบูรพาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

ปรีชา กุลตัน และคณะ

สารบัญ

บทที่	หน้า
1 บทนำ	1
ประเภทของการวิจัย.....	1
สาขาวิชาและกลุ่มวิชาที่ทำการวิจัย	1
คำสำคัญ (Keywords) ของการวิจัย.....	1
ภูมิหลัง	1
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	3
ความสำคัญของการวิจัย	3
ผลสำเร็จและความคุ้มค่าของการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ	3
นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย.....	4
กรอบแนวคิดในการวิจัย	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ	5
2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	6
การบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	7
การบริการคนตรี.....	7
หลักการออกแบบสร้างสถานบันเทิงร้านอาหาร กัดดาการ	15
การปฏิบัติตามนโยบายจัดระเบียบสังคม	17
ประเภทแนวคนตรีที่จัดบริการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว	17
การส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.....	21
การพัฒนา	21
แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว	23
แนวทางยุทธศาสตร์การพัฒนาและการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน	27
นโยบายแห่งรัฐกับการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว.....	32
แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10	32
นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย	33
นโยบายจัดระเบียบสังคม.....	35

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
นโยบายกรมโยธาธิการและผังเมือง.....	37
กฎหมายและพระราชบัญญัติที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการด้านคนตรี.....	38
บริบทพื้นที่วิจัย	54
สภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมจังหวัดสงขลา	54
สภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมอำเภอหาดใหญ่.....	56
บริบทด้านพื้นที่วิจัย.....	64
แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง	69
ทฤษฎีแรงงใจ	69
ทฤษฎีภาวะทันสมัย (Modernization Theory)	72
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	74
3 วิธีดำเนินการวิจัย	80
ขอบเขตในการวิจัย.....	81
ด้านเนื้อหา.....	81
ด้านระยะเวลา	81
วิธีวิจัย	81
ด้านพื้นที่.....	82
ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง	83
วิธีการดำเนินการวิจัย	84
เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล.....	84
การเก็บรวบรวมข้อมูล	85
การจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล	86
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล	87
4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	88
ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการ จัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา.....	89

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	94
ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีที่มีต่อที่มีต่อผลงานเพลงและคนตรีในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา.....	101
5 สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ	105
ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	105
สรุปผลการวิจัย	105
อภิปรายผล	110
ข้อเสนอแนะ	112
บรรณานุกรม.....	116
ภาคผนวก.....	121
ประวัติคณะผู้วิจัย.....	139

บทที่ 1

บทนำ

ประเภทของการวิจัย

การวิจัยพื้นฐาน (Basic Research)

สาขาวิชาและกลุ่มวิชาที่ทำการวิจัย

สาขาสังคมวิทยา

คำสำคัญ (keywords) ของโครงการวิจัย

การพัฒนา / การจัดการ / การจัดการบริการคนตรี / อุตสาหกรรมท่องเที่ยว / สถานประกอบการในการจัดบริการคนตรี / แนวทางการพัฒนาการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ภูมิหลัง

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เป็นการประกอบธุรกิจเพื่อบริการแก่นักท่องเที่ยวทั้งในและต่างประเทศซึ่งถือว่าไม่เพียงแต่จะมีผลประโยชน์ต่อประเทศชาติในทางเศรษฐกิจเท่านั้น หากแต่ยังมีผลต่อสังคมและวัฒนธรรมอย่างชัดเจน หากได้รับการดูแลอย่างเหมาะสมก็จะก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมและประเทศชาติอย่างน่าพึงพอใจ

รัฐบาลไทยทุกสมัยได้มีนโยบายที่ส่งเสริมการท่องเที่ยวอย่างจริงจังเพราะการท่องเที่ยวเป็นอุตสาหกรรมที่ทำรายได้ให้แก่ประเทศเป็นจำนวนมากและเพิ่มขึ้นอย่างสม่ำเสมอจนถึงปี พ.ศ. 2522 รัฐบาลก็ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยเปลี่ยนแปลงชื่อองค์การส่งเสริมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (อ.ส.ท.) เป็นการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย (ท.ท.ท.) ให้เป็นวิสาหกิจในสังกัดสำนักนายกรัฐมนตรีให้มีหน้าที่ดำเนินนโยบายด้านการท่องเที่ยวของประเทศ ฉะนั้นปรากฏการณ์เกี่ยวกับการท่องเที่ยวในปัจจุบันจึงเป็นกิจกรรมรายใหญ่ที่มีการขยายตัวเพิ่มขึ้นตามลำดับ จนกระทั่งมีผู้กล่าวว่าธุรกิจการท่องเที่ยวในทุกวันนี้เป็นธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกหากเทียบกับธุรกิจอื่นๆด้วยกัน ทางรัฐบาลเล็งเห็นถึงความสำคัญในอันที่จะช่วยเสริมสร้างความมั่นคงให้กับประเทศชาติและท้องถิ่นได้อย่างรวดเร็ว ด้วยการนำรายได้จากการท่องเที่ยวมาเป็นรากฐานสำหรับการพัฒนาอุตสาหกรรมประเภทอื่นๆได้อีกด้วย

อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวมีความสำคัญที่ก่อให้เกิดการเติบโตทางวัฒนธรรม ทำให้เจ้าของท้องถิ่นได้ตระหนักถึงคุณค่าของวัฒนธรรมประเพณี เกิดความภูมิใจ รักและหวงแหน วัฒนธรรมประจำถิ่นของตน พร้อมใจกันเชิดชูวัฒนธรรมและทรัพยากรในท้องถิ่นให้เป็นที่ประจักษ์แก่ผู้มาเยือน การท่องเที่ยวทำให้เกิดการฟื้นฟูและอนุรักษ์ศิลปวัฒนธรรม เช่น วัฒนธรรมการแต่งกายขนบประเพณีประจำถิ่น ศิลปะการแสดงพื้นบ้าน เป็นต้น นอกจากนี้อุตสาหกรรมท่องเที่ยวยังนำความเจริญไปสู่ท้องถิ่นที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวจะทำให้เกิดการพัฒนาคูณภาพชีวิตของประชาชนทั้งที่เป็นเจ้าของท้องถิ่นและนักท่องเที่ยวด้วย

ในปัจจุบันสถานที่ท่องเที่ยวที่นับเป็นการสร้างรายได้ที่น่าพอใจให้กับเศรษฐกิจของภาคใต้ได้เป็นอย่างดี คือ “สถานบริการต่างๆ” สถานบริการที่ได้รับความนิยมส่วนใหญ่เป็นสถานบริการที่มีการจัดการบริการคนตรีรวมอยู่ด้วย โดยสถานบันเทิงนี้มีมากมายหลายระดับ มีความแตกต่างกันไปตามความต้องการของผู้ประกอบการและชุมชน เช่น ร้านอาหาร - กาแฟ บาร์เบียร์ไนต์คลับ ดิสโกเธค หรือร้านอาหารในโรงแรมต่างๆ เป็นต้น ประกอบกับทางรัฐบาลได้ให้ความสำคัญกับธุรกิจประเภทนี้มาก เพราะเป็นธุรกิจที่สร้างรายได้ให้กับชุมชนเป็นอย่างดีทั้งนี้ขึ้นอยู่กับบริหารจัดการของผู้ประกอบการทั้งสิ้น ดังนั้นทางภาครัฐจึงเข้าควบคุมเพื่อจัดระเบียบให้กับชุมชนและสังคม

การจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวนั้นเป็นไปตามความต้องการของผู้ประกอบการตามที่ได้กล่าวมาแล้ว จะยังผลให้เกิดผลกระทบทั้งในด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรม อันเป็นเรื่องสำคัญในวิถีชีวิตไทย ซึ่งเป็นสาเหตุให้ผู้วิจัยสนใจที่จะศึกษาในเรื่องเกี่ยวกับผลกระทบจากการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่จังหวัดสงขลา ซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวสำคัญของภาคใต้ เพื่อนำผลจากการศึกษาไปแสวงหาแนวทางพัฒนาการจัดการบริการคนตรีใน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวให้เหมาะสมมากขึ้น

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาอาคารสถานที่ที่ใช้การจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาบุคลากรเพื่อการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
3. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาผลงานเพลงและดนตรีในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ความสำคัญของการวิจัย

1. ทราบถึงแนวทางการพัฒนาที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
2. ทราบถึงแนวทางการพัฒนาที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
3. ทราบถึงแนวทางการพัฒนาที่มีต่อผลงานเพลงและดนตรีในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ผลสำเร็จและความคุ้มค่าของการวิจัยที่คาดว่าจะได้รับ ระดับ I

ได้รวบรวมปัญหาและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และองค์ประกอบต่างๆที่นำไปสู่การสร้างเกณฑ์มาตรฐานในการจัดระเบียบสังคมของสถานบันเทิง โดยมีสถาบันการศึกษาเป็นผู้ผลิตนักคนตรีที่มีประสิทธิภาพออกสู่ตลาดความต้องการของสถานประกอบการที่ต้องการให้มีการบริการคนตรีในสถานบันเทิงเป็นประโยชน์ต่อประชากรกลุ่มเป้าหมายและเพิ่มศักยภาพนักคนตรีอาชีพอีกทางหนึ่ง นอกจากนี้ยังเป็นการสร้างเครือข่ายระหว่างหน่วยงานการศึกษา กับ สถานบันเทิง สมาคมนักคนตรี นักคนตรีอาชีพ ผู้ประกอบการค้าในการให้ความร่วมมือเพื่อยกระดับการจัดการบริการคนตรีให้เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยวได้บริโภคคนตรีตามกระแสสังคมปัจจุบันและเป็นองค์ความรู้ในการดำเนินงานวิจัยต่อไป

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการวิจัย

นักท่องเที่ยว หมายถึง บุคคลที่ใช้บริการในสถานประกอบการที่มีการจัดบริการคนตรี ตามขอบเขตค้ำพื้นที่วิจัย

การพัฒนา หมายถึง การยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนทั้งในทางวัตถุและทางจิตใจ และยกระดับคุณภาพของสังคมโดยรวม

การจัดการ หมายถึง การกิจของบุคคลใดบุคคลหนึ่งหรือหลายคน เข้ามาทำงานประสานกัน เพื่อให้การทำงานของบุคคลที่ต่างฝ่ายต่างทำ และไม่ประสบความสำเร็จหากแยกกันทำ ทั้งนี้เพื่อให้สามารถบรรลุความสำเร็จได้ด้วยดี

การจัดการบริการคนตรี หมายถึง สถานประกอบการที่มีจัดบริการคนตรี สำหรับบริการนักท่องเที่ยว โดยมีการจัดการวงคนตรีในการบรรเลง 3 คนขึ้นไปต่อวง และมีการหมุนเวียนวงคนตรีมากกว่า 2 วงต่อคืน

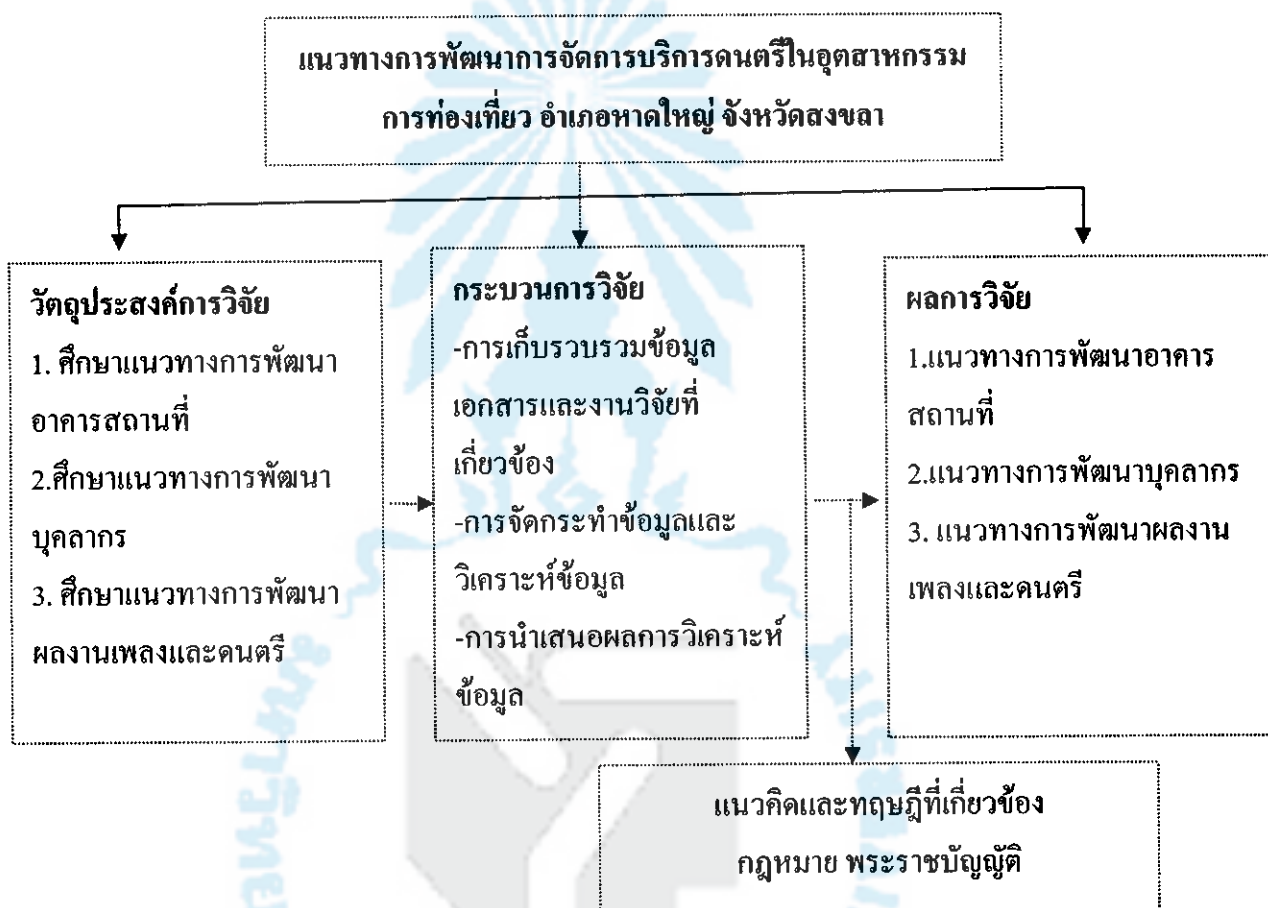
อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว หมายถึง ธุรกิจการท่องเที่ยวในเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งจะต้องอาศัยความร่วมมือซึ่งกันและกันระหว่างหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว มีการแข่งขันและปรับปรุงบริการด้านการท่องเที่ยวเพื่อดึงดูดนักท่องเที่ยวให้เข้ามาท่องเที่ยว

สถานประกอบการในการจัดการบริการคนตรี หมายถึง สถานประกอบการที่มีการจัดบริการคนตรี จัดทะเบียนการค้าเป็นประเภทร้านอาหาร โดยกำหนดขอบเขตวงคนตรีที่บริการตามเกณฑ์การวิจัยคือ มีผู้บรรเลง 3 คนขึ้นไป และมีการหมุนเวียนวงคนตรีมากกว่า 2 วงต่อคืน

แนวทางการพัฒนาการจัดบริการคนตรีในสถานบันเทิง หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงจุดมุ่งหมายของปฏิบัติ หรือการกระทำอย่างใดอย่างหนึ่งให้เป็นไปอย่างมีระบบ เช่น การวางแผน การควบคุม การสั่งการ และการจัดการบุคคลเข้าทำงาน เป็นต้น เพื่อตอบสนองความต้องการ หรือความพึงพอใจจากการรับรสดทางคนตรี ในสถานที่ตั้งเพื่อให้บริการทางคนตรีเพื่อหวังประโยชน์ทางการค้า

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ เป็นการวิจัยและพัฒนาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพทางสังคมวิทยา โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Documentary) และทำการเก็บข้อมูลจากภาคสนาม (Field Study) มีกรอบคิดในการวิจัยดังนี้

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ และหน่วยงานที่นำผลการวิจัยไปใช้ประโยชน์

เพื่อรวบรวมปัญหา และข้อเสนอแนะเกี่ยวกับศึกษาสภาพและศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นำไปสู่การสร้างเกณฑ์มาตรฐานในการจัดระเบียบสังคมของสถานบันเทิง โดยมีสถาบันการศึกษาเป็นผู้ผลิตนักคนตรีที่มีประสิทธิภาพออกสู่ตลาดความต้องการของสถานประกอบการที่ต้องการให้มีการบริการคนตรีในสถานบันเทิง หน่วยงานในระดับการศึกษาได้สร้างเครือข่ายกับ สถานบันเทิง สมาคมนักคนตรี นักดนตรีอาชีพ ผู้ประกอบการค้า ในการให้ความร่วมมือเพื่อยกระดับการจัดการ บริการคนตรีให้เหมาะสมกับความต้องการของนักท่องเที่ยว ได้บริโภคคนตรีตามกระแสสังคมปัจจุบัน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยเรื่อง แนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎีและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการวิจัย และได้นำเสนอตามหัวข้อต่อไปนี้

1. การบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
 - 1.1 การบริการคนตรี
 - 1.2 หลักการออกแบบสร้างสถานบันเทิงร้านอาหาร ภัตตาคาร
 - 1.3 การปฏิบัติตามนโยบายจัดระเบียบสังคม
 - 1.4 ประเภทแนวเพลงคนตรีที่จัดบริการในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
2. การส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
 - 2.1 การพัฒนา
 - 2.2 แนวทางการพัฒนาการท่องเที่ยว
 - 2.3 แนวทางยุทธศาสตร์การพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
3. นโยบายแห่งรัฐ กับการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
 - 3.1 แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554)
 - 3.2 นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 - 3.3 นโยบายจัดระเบียบสังคม
 - 3.4 นโยบายกรมโยธาธิการและผังเมือง
 - 3.5 กฎหมายและพระราชบัญญัติ ที่เกี่ยวข้อง กับ สถานบริการด้านคนตรี
4. บริบทพื้นที่วิจัย
 - 4.1 บริบทด้านพื้นที่ สภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมจังหวัดสงขลา
 - 4.2 บริบทด้านพื้นที่ สภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมอำเภอหาดใหญ่
 - 4.3 บริบทด้านพื้นที่วิจัย
5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง
 - 5.1 ทฤษฎีแรงจูงใจ
 - 5.2 ทฤษฎีภาวะทันสมัย (Modernization Theory)
6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. การบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1.1 การบริการคนตรี

ความหมายของการบริการ

โบวี (Bovee, 1995 : 300) ได้ให้ความหมายของการบริการ หมายถึง การปฏิบัติ หรือการดำเนินการอันนำมาซึ่งผลประโยชน์ต่อผู้ซื้อบริการ โดยการบริการสามารถเกิดขึ้นได้ทั้งจากเครื่องจักร (เช่น เครื่องฝาก ถอนเงินอัตโนมัติ) และจากบุคคล (เช่น ที่ปรึกษา) หรือจากทั้งเครื่องจักรและบุคคลร่วมกัน บริการสามารถเกิดขึ้นได้โดยตรงกับผู้ซื้อบริการ (เช่น การถอนเงิน) หรือเกิดขึ้นโดย อ้อมต่อผู้ซื้อบริการ (เช่น การซ่อมหลังคาบ้าน) เป็นต้น

ชัยสมพล ชาวประเสริฐ (2546 : 18) กล่าวว่า การบริการ หมายถึง กิจกรรมของกระบวนการส่งมอบสินค้าที่ไม่มีตัวตน (Intangible good) ของธุรกิจให้กับผู้รับบริการ โดยสินค้าที่ไม่มีตัวตนนั้นจะต้องตอบสนองความต้องการของผู้รับบริการจนนำไปสู่ความพึงพอใจได้ ศิริวรรณ และคณะ. (2546 : 431) กล่าวไว้ว่าการบริการ (Services) เป็นกิจกรรม ผลประโยชน์หรือความพึงพอใจที่สามารถสนองความต้องการให้แก่ลูกค้าได้ ตัวอย่างเช่น โรงเรียน โรงภาพยนตร์ โรงพยาบาล โรงแรม

สรุปความหมายของการบริการ คือการปฏิบัติ การดำเนินการที่ก่อให้เกิดความพึงพอใจและสามารถตอบสนองความต้องการกับผู้ซื้อสินค้าและบริการ

แนวคิดเกี่ยวกับส่วนประสมทางการตลาดบริการ

กลยุทธ์ทางการตลาด 4 P's ได้แก่ ผลิตภัณฑ์ (Product) ราคา (Price) การจัดจำหน่าย (Place) การส่งเสริมการตลาด (Promotion) แบบดั้งเดิมนั้นมักจะให้ผลดี สำหรับธุรกิจที่ผลิตสินค้าแต่องค์ประกอบเพิ่มเติมที่จำเป็นสำหรับธุรกิจบริการ โดย Booms และ Bitner ได้แนะนำ P อีก 3 ตัวเพิ่มขึ้นเพื่อใช้ในตลาดด้านบริการ คือ บุคลากร (People) ลักษณะทางกายภาพ (Physical Evidence) และกระบวนการ (Process) ฟิลลิปคอตเลอร์ (Philip Kotler, 2003: 434-437) สรุปว่า ส่วนประสมการตลาดที่ปรับปรุงให้มีเพิ่มปัจจัยขึ้นอีก 3 ประการ คือ ทรัพยากรบุคคล ลักษณะทางกายภาพ และกระบวนการปัจจัยทั้ง 7 ประการนี้ จะเป็นปัจจัยที่สามารถใช้เป็นหลักของธุรกิจบริการต่างๆ และหากธุรกิจดังกล่าวขาดปัจจัยหนึ่งปัจจัยใดไปก็อาจส่งผลถึงความสำเร็จ หรือความล้มเหลวของธุรกิจได้ ส่วนประสมการตลาดที่เฉพาะเจาะจง เมื่อนำไปใช้กับองค์กรธุรกิจหนึ่งๆ ก็จะต้องมีการปรับเปลี่ยนตามสถานการณ์ เช่น ตามปริมาณของอุปสงค์ ระยะเวลาที่ทำการเสนอบริการหนึ่งๆออกไป ดังนั้นกระบวนการสร้างส่วนประสมการตลาดก็จะเป็นการปรับเปลี่ยนปัจจัยหรือองค์ประกอบให้เหมาะสมกับสถานการณ์และความจำเป็นของตลาดที่มีการเปลี่ยนแปลงและเป็นที่น่าพอใจขององค์ประกอบของส่วนประสมการตลาดแต่ละตัวอาจมีการซ้ำซ้อนกันอยู่บ้าง เราจึงไม่สามารถที่จะทำการตัดสินใจโดยอาศัยองค์ประกอบใดองค์ประกอบหนึ่งเท่านั้น นอกจากนั้นองค์ประกอบหนึ่งๆก็จะคงความสำคัญเพียงช่วงเวลาหนึ่งๆเท่านั้น ดังนั้นกรอบรูปแบบที่กำลังจะอธิบายต่อไปช่วยผู้บริหารด้านการ

ตลาดให้สามารถกำหนดส่วนประสมการตลาดที่ เหมาะสมกับธุรกิจบริการของตนเองได้นอกจากนั้น องค์ประกอบหนึ่งๆก็จะคงความสำคัญเพียงช่วงเวลาหนึ่งๆเท่านั้นดังนั้นกรอบรูปแบบที่จะช่วยผู้ บริหารด้านการตลาดให้สามารถกำหนดส่วนประสมการตลาดที่เหมาะสมกับธุรกิจบริการของตนเองได้ รายละเอียดของแต่ละองค์ประกอบมีดังนี้

1. ผลิตภัณฑ์ (Product) หมายถึง สิ่งที่เสนอขายโดยธุรกิจเพื่อสนองความต้องการของลูกค้าให้พึงพอใจผลิตภัณฑ์ที่เสนออาจจะมีตัวตนหรือไม่มีตัวตนก็ได้ผลิตภัณฑ์จึงประกอบด้วยสินค้า บริการ ความคิด สถานที่ องค์กร หรือบุคคล บริการเสนอขายสิ่งที่ไม่มีความเห็นได้ แตกต่างจากลักษณะของสินค้าโดยสิ้นเชิง บริการที่เกิดขึ้นได้โดยการปฏิบัติงานของผู้ขายบริการใน แต่ละประเภทของธุรกิจบริการ การให้บริการจะได้ผลออกมาดีหรือไม่ดีขึ้นอยู่กับผู้ขายบริการ โดยเน้นที่คุณภาพการให้บริการมากกว่าปริมาณการให้ บริการรับการตอบสนองความพอใจจากผู้ใช้ บริการดังนั้นอาจกล่าวโดยสรุปว่าสินค้าและบริการมีลักษณะในส่วนที่เหมือนกันในประเด็นที่ว่า จะ ต้องมีการพัฒนารูปแบบสินค้าและบริการให้สนองความต้องการของผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการ เนื่องจากผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการมักจะมีความต้องการที่เปลี่ยนแปลงอยู่เสมอ ถ้าหากผลิตสินค้าหรือ จัดบริการไม่ตรงตามความต้องการของลูกค้าในยุคธุรกิจสมัยใหม่ย่อมทำให้ผลตอบแทนที่ได้รับไม่คุ้มค่าจึงควรพิจารณายกเลิกหรือปรับปรุงการผลิตสินค้าหรือบริการแบบดั้งเดิมที่ล้าสมัย โดยการ ปรับปรุงด้านคุณภาพสินค้าหรือบริการให้ทันสมัยมากกว่าคู่แข่งและตรงกับความต้องการของผู้ บริโภคหรือผู้ใช้บริการการคิดค้นหาวิธีการหรือปรับปรุงการให้บริการแปลกๆให้มีบริการไม่เหมือน ใครบริการที่ดีกว่าคู่แข่งบริการที่ประทับใจเกินความคาดหวังของลูกค้าบริการที่ถูกลงกว่าคู่แข่ง ตลอดจนบริการที่ให้ความสะดวกสบายและรวดเร็วแก่ลูกค้ามากกว่าคู่แข่งในธุรกิจบริการชนิด เดียวกันย่อมทำให้ธุรกิจบริการมีโอกาสประสบผลสำเร็จได้

2. ราคา (Price) หมายถึง จำนวนเงินที่ผู้ซื้อจ่ายสำหรับซื้อสินค้าหรือบริการ ราคามีชื่อเรียก แตกต่างกันหลายชื่ออาจเรียกตามชนิดของบริการเช่น ค่ารักษาพยาบาล ค่าเช่า ค่าเล่าเรียน ค่าทำของ เป็นต้น ผู้ทำหน้าที่กำหนดราคาต้องตัดสินใจว่าราคาการให้บริการ ควรมีความเหมาะสมกับระดับการ ให้บริการ ชัดเจน ง่ายต่อการจำแนกระดับบริการที่แตกต่างกัน

2.1 ปัจจัยที่มีอิทธิพลในการกำหนดราคาค่าบริการ

2.1.1 สถานการณ์ทางเศรษฐกิจ สังคม การเมือง สิ่งแวดล้อมและเทคโนโลยี ควรทราบ สถานการณ์ทางเศรษฐกิจของประเทศและต่างประเทศ ตลาดทุน และตลาดเงิน ฐานะการเงินและการ คลังของประเทศ การส่งออกและการนำเข้าสินค้า ตลอดจนสถานการณ์ความเคลื่อนไหวทางการเมือง ของประเทศและต่างประเทศที่จะมีผลต่อสินค้าหรือบริการของธุรกิจรวมถึงสถานการณ์ทางด้าน สิ่งแวดล้อม สังคมและเทคโนโลยีที่มีผลโดยตรงต่อธุรกิจบริการด้วย

2.1.2 หลักเกณฑ์ ระเบียบ ข้อบังคับ และกฎหมายนโยบายที่ทางราชการบังคับใช้ในส่วน ที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบริการ เช่น กฎหมายหรือระเบียบของทางราชการที่เกี่ยวข้องกับการป้องกันและ

การกำหนดนโยบายด้านการเงินการคลังของประเทศ รวมทั้งกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการเมือง สิ่งแวดล้อม และเทคโนโลยีที่ธุรกิจบริการพึงระวังและต้องปฏิบัติตามไม่ว่าจะเป็นเรื่องของภาษีการห้ามเปิดธุรกิจบริการติดต่อกับธุรกิจกับบางประเทศที่มีได้มีสัมพันธไมตรีทางการทูตหรือการเมืองระหว่างประเทศ ตลอดจนหลักเกณฑ์ และระเบียบที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจบริการ ซึ่งนับรวมถึงสถาบันการเมือง สถาบันการเงินธนาคาร สถาบันแรงงานและสวัสดิการสังคม

2.1.3 คำนี้ถึงหลักจิตวิทยาและพฤติกรรมการณ์ของผู้บริโภค ในกรณีที่ผู้บริโภคหรือผู้ใช้บริการมารับบริการอย่างสม่ำเสมอและใช้บริการบ่อยๆ ผู้กำหนดราคาควรกำหนดราคาต่ำไม่ควรกำหนดราคาสูงมากเกินไปแต่ถ้าหากบริการต้องใช้ความรู้หรือเทคโนโลยีขั้นสูงที่มุ่ง คุณภาพโดยผู้บริโภคภูมิใจในเกียรติและประทับใจในชื่อเสียงจึงควรกำหนดค่าบริการสูงได้นอกจากนี้ถ้ามีการบริการคิดเป็นเงินจำนวนมาก ก็ควรพิจารณาให้ส่วนลดเพื่อเป็นการจูงใจ

2.1.4 ระยะเวลาในวงจรชีวิตของธุรกิจบริการเป็นปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการกำหนดราคาค่าบริการ กล่าวคือในระยะที่ธุรกิจบริการเริ่มเข้าสู่ตลาดให้มี หรือเริ่มเปิดกิจการให้บริการ การตั้งราคาหรือกำหนดราคาค่าบริการอาจกำหนดให้สูงกว่าปกติ ในกรณีที่บริการมีคุณภาพดีหรือต่ำกว่าราคาปกติเพื่อเป็นการเจาะตลาดและได้ส่วนแบ่งการตลาดหรือให้ลูกค้าเข้ามาใช้บริการ ในระยะแรกที่เปิดให้บริการได้ครั้นพอถึงช่วงธุรกิจบริการเจริญเติบโต ตลาดเริ่มอิ่มตัวการลดราคาจะถูกนำมาใช้เพื่อวัตถุประสงค์ในการเพิ่มหรือการรักษาส่วนแบ่งการตลาดหรือเพื่อขยายการตลาดโดยอาจใช้กลยุทธ์ส่วนประสมการตลาด ในรูปแบบอื่นร่วมกับกลยุทธ์กำหนดราคา กลยุทธ์การโฆษณาและการจัดช่องทางการจำหน่ายบริการควบคู่กันไปด้วย

2.1.5 ผู้กำหนดราคาควรทราบว่าคุณแข่งขันกำหนดราคาอย่างไร และต้องประเมินความแข็งแกร่งกับปฏิกริยาโต้ตอบคู่แข่งกัน ตลอดจนส่วนประสมทางการตลาดของคุณแข่งขันที่ใช้ในการทางการตลาดธุรกิจบริการ

2.1.6 การกำหนดราคาเพื่อให้คุ้มกับต้นทุนหรือค่าใช้จ่ายผันแปรได้ โดยคิดคำนวณเพียงในระยะสั้นให้คุ้มกับค่าใช้จ่ายผันแปรได้เท่านั้น เพื่อการแข่งขันกันในตลาด แต่ในระยะยาวควรตั้งราคาให้คุ้มกับค่าใช้จ่ายทั้งหมด

2.1.7 ลักษณะความต้องการในการใช้บริการของลูกค้าถ้าหากบริการมีความ ต้องการยืดหยุ่นมากหรือเรียกว่า Elastic Demand หากผู้บริหารธุรกิจหรือผู้บริหารการตลาดเปลี่ยนแปลงราคาเพียงเล็กน้อย ย่อมมีผลให้การซื้อบริการเพิ่มมากขึ้น การตั้งราคาต่ำจะเหมาะสมกว่า แต่ถ้าหากสินค้ามีความยืดหยุ่นน้อยหรือผู้ใช้บริการมีความต้องการใช้บริการอย่างแน่นอนการเปลี่ยนแปลงราคาจะไม่ทำให้มีผลต่อปริมาณการซื้อเท่าไรนัก ดังนั้นธุรกิจจึงควรกำหนดราคาสูงได้

2.1.8 ความแตกต่างกันในรูปแบบและคุณภาพของบริการเป็นสิ่งที่มิผลต่อการกำหนดราคาซึ่งธุรกิจบริการสามารถกำหนดราคาสูงได้ กล่าวคือ บริการที่มีความแตกต่างกันในรูปแบบและคุณภาพรวมถึงความปลอดภัย การตรงต่อเวลาในการให้บริการตามนัดหมาย ความประทับใจและ

การให้บริการที่เกินความคาดหวัง ตลอดจนชื่อเสียงของผู้บริการ นับว่ามีส่วนสำคัญในการกำหนดราคา เป็นอย่างยิ่ง เพราะลูกค้าเชื่อมั่นว่าผู้ให้บริการจะให้บริการตามที่ลูกค้ามุ่งหวังไว้และลูกค้าบางรายที่มาใช้บริการเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมการตลาดหรือจะให้เจ้าของธุรกิจบริการเป็นผู้รับภาระค่าใช้จ่ายในการส่งเสริมทางการตลาดทั้งหมดหรือเพียงบางส่วนเป็นเงินเท่าไรทั้งนี้เพื่อนำมาใช้เป็น ข้อมูลประกอบการกำหนดราคาค่าบริการต่อไป

3. สถานที่ (Place) ที่ตั้งของผู้ให้บริการและความยากง่ายในการเข้าถึงเป็นอีกปัจจัยที่สำคัญของการตลาดบริการ เนื่องจากการส่งมอบบริการต้องคำนึงถึงปัจจัยด้านสถานที่ที่ให้บริการและเวลาที่สะดวกรวดเร็วจากการได้รับบริการ โดยผ่านทางอีเมล ทางเว็บไซต์เพราะลูกค้าจะคำนึงถึงความสะดวกเร็วในการรับบริการเป็นปัจจัยสำคัญ

4. ลักษณะทางกายภาพ (Physical Evidence) หมายถึง สิ่งที่เป็นรูปธรรมต่างๆที่สามารถมองเห็นหรือรับรู้ และใช้เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงคุณภาพของบริการอาจหมายถึงสิ่งแวดล้อมทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับการให้บริการสถานที่ในการให้บริการซึ่งกิจการและลูกค้ามีปฏิสัมพันธ์สิ่งต่างๆ ที่จับต้องได้ซึ่งช่วยสื่อสารเกี่ยวกับบริการมีธุรกิจบริการจำนวนไม่มากนักที่น่าสังเกตทางกายภาพเข้ามาใช้ในการกำหนดกลยุทธ์การตลาดแม้ว่าลักษณะทางกายภาพจะเป็นส่วนประกอบที่มีผลต่อการตัดสินใจของลูกค้าหรือผู้ใช้บริการก็ตามที่ปรากฏให้เห็นเป็นส่วนใหญ่จะเป็นการสร้างสภาพแวดล้อมการสร้าง บรรยากาศการเลือกใช้สี แสงและเสียงภายในร้าน เป็นต้นหรือใช้ลักษณะทางกายภาพเพื่อสนับสนุนการขาย

5. การส่งเสริมการตลาด (Promotion) การส่งเสริมการตลาดรวบรวมวิธีที่หลากหลายของการสื่อสารกับตลาดต่างๆ ไม่ว่าจะผ่านการ โฆษณา กิจกรรมการขายโดยบุคคล กิจกรรมส่งเสริมการขายและรูปแบบอื่น ทั้งทางตรงสู่สาธารณะและทางอ้อมผ่านสื่อ เช่น การประชาสัมพันธ์

6. พนักงาน (People) จะประกอบด้วยบุคคลทั้งหมดในองค์กรที่ให้บริการนั้น ซึ่งจะรวมถึงตั้งแต่เจ้าของผู้บริหาร พนักงานในทุกระดับ ซึ่งบุคคลดังกล่าวทั้งหมดมีผลต่อคุณภาพของการให้บริการเจ้าของและผู้บริหารมีส่วนสำคัญอย่างมากในการกำหนดนโยบายในการให้บริการ การกำหนดอำนาจหน้าที่ และความรับผิดชอบของพนักงานในทุกระดับ กระบวนการในการให้บริการรวมถึงการแก้ไขปรับปรุงการให้บริการพนักงานผู้ให้บริการและพนักงานในส่วนสนับสนุนพนักงานผู้ให้บริการเป็นบุคคลที่ต้องพบปะและให้บริการกับลูกค้าโดยตรง และพนักงานในส่วนสนับสนุนจะทำหน้าที่ในการสนับสนุนงานด้านต่างๆที่จะทำให้การบริการนั้นครบถ้วนสมบูรณ์ การบริหารพนักงานพนักงานในองค์กรที่ให้บริการจะมีทั้งพนักงานที่ทำงานพบกับลูกค้าโดยตรง(พนักงานส่วนหน้า) กับพนักงานที่ทำงานสนับสนุน (พนักงานส่วนหลัง) เพื่อให้พนักงานส่วนให้บริการส่งมอบบริการอย่างมีคุณค่าให้แก่ลูกค้างานทั้งสองส่วนจะต้องสมบูรณ์สอดคล้องประสานกันอย่างราบรื่นการบริการพนักงานส่วนหน้า และส่วนหลังในฐานะที่เป็นลูกค้า เขาย่อมไม่สนใจว่าการให้บริการจะมีการแบ่งพนักงานออกเป็น ส่วนหน้าและส่วนหลังไม่สนใจว่าใครจะทำผิด แต่ลูกค้าต้องได้รับการบริการที่ดี

มีคุณภาพ ไม่ขาดคบกพร่อง หากมีปัญหาลูกค้าขอยอมตำหนิพนักงานที่ให้บริการส่วนหน้าอย่างเน่ นอน

7. กระบวนการ (Process) เป็นวิธีการดำเนินการหรือปฏิบัติซึ่งเกี่ยวข้องกับขั้นตอนที่จำเป็น ของการให้บริการ กล่าวคือ การสร้างและการส่งมอบผลิตภัณฑ์ให้กับลูกค้าจะต้องอาศัยการออกแบบ และปฏิบัติตามกระบวนการที่มีประสิทธิภาพ ในกระบวนการจะอธิบายถึงลักษณะและขั้นตอนใน ระบบการปฏิบัติงานทางด้านบริการซึ่งการออกแบบระบบที่ไม่ดีอาจจะทำให้ลูกค้าได้รับการบริการ ล่าช้าได้ โดยกระบวนการในการบริการ ประกอบด้วย

7.1 กระบวนการให้บริการ โดยบุคคล เป็นบริการที่เกี่ยวข้องกับเวลาและการเคลื่อนไหว ของพนักงาน เช่น ขั้นตอนการเสิร์ฟอาหารและเครื่องดื่มบนเครื่องบิน

7.2 กระบวนการให้บริการเพื่อให้ลูกค้าได้รับการ เป็นขั้นตอนการปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง กับการทำให้ลูกค้าได้เป็นเจ้าของบริการนั้นเช่น ระบบการจองตั๋ว ระบบการจัดคิวต่างๆ เป็นต้น

7.3 กระบวนการจัดสิ่งกระตุ้นทางด้านความคิด เป็นการปฏิบัติการโดยมุ่งให้เกิดทัศนคติ ที่ดีในจิตใจของลูกค้า เช่น การอธิบายถึงผลประโยชน์ที่ลูกค้าจะได้รับจากการใช้บัตรเครดิต

7.4 กระบวนการให้ข้อมูลสารสนเทศ เป็นการให้บริการทางด้านข้อมูลกับลูกค้า เช่นการ ให้คำแนะนำหรือการให้ข้อมูลโดยการสาธิตในกรณี ที่เกิดภาวะฉุกเฉินแก่ผู้โดยสารขณะอยู่บน เครื่องบิน

จากที่กล่าวมา ผู้วิจัยจะนำมาใช้ศึกษาเพื่อค้นหาคำตอบเกี่ยวกับส่วนประสมทางการตลาด บริการ ประกอบด้วยบุคคลทั้งหมดในองค์กรที่ให้บริการนั้น ซึ่งจะรวมถึงตั้งแต่เจ้าของผู้บริหาร พนักงาน ในทุกระดับ ซึ่งบุคคลดังกล่าวทั้งหมดมีผลต่อคุณภาพของการให้บริการ

ประเภทของการบริการ

ศิริวรรณ และคณะ. (2534 : 142) ได้มีความเห็นเกี่ยวกับการจัดแบ่งประเภทของการ บริการเป็น 4 ประเภท คือ

1. ผู้ซื้อเป็นเจ้าของสินค้า และนำสินค้า ไปขอรับบริการจากผู้ขาย เช่น บริการซ่อมรถ
2. ผู้ขายเป็นเจ้าของสินค้า และขายบริการให้กับผู้ซื้อ เช่น บริการเครื่องถ่ายเอกสาร บริการใช้เครื่องคอมพิวเตอร์
3. เป็นการซื้อบริการและมีสินค้าควบมาด้วย เช่น ร้านอาหาร
4. เป็นการซื้อบริการ โดยไม่มีตัวสินค้าเข้ามาเกี่ยวข้อง เช่น สถาบันลดน้ำหนัก สถาบันวางแผน โบราณ คลินิกทำฟัน จิตแพทย์ ธนาคาร สถานออกกำลังกาย

คอตเลอร์ (Kotler. 1997 : 608-609) ได้จัดแบ่งประเภทของการบริการไว้เป็น 4 ประเภท คือ

1. บริการที่มีรูปลักษณะพร้อมสินค้า เช่น การผลิตและขายรถยนต์ ยอดขายของ ผลิตภัณฑ์จะขึ้นอยู่กับคุณภาพและการบริการลูกค้าที่มาพร้อมกับผลิตภัณฑ์(เช่นห้องแสดงสินค้าการ ซ่อมแซมและบำรุงรักษา การแนะนำติดตั้ง การรับประกัน)

2. บริการที่ผสมผสานกับสินค้า เป็นการผสมผสานระหว่างบริการกับสินค้าในสัดส่วนที่เท่าๆกัน เช่น ผู้คนมักเข้าไปในร้านอาหารเพื่อต้องการทั้งรับประทานอาหารและบริการ
3. การบริการหลักพร้อมด้วยสินค้าและการบริการรอง เป็นการบริการที่ประกอบไปด้วยการบริการหลักที่พร้อมด้วยการบริการเสริม และ/หรือ สินค้าสนับสนุน เช่น การซื้อบริการโดยสารเครื่องบิน ซึ่งจุดประสงค์คือการเดินทางไปยังจุดหมายปลายทาง แต่ในการเดินทางนั้นๆ จะรวมค่าสินค้านำไปอีกด้วย เช่น อาหารและเครื่องดื่ม ดันข้าวของตัว และนิตยสารของสายการบินไว้แล้ว
4. การบริการอย่างแท้จริง เช่นการเลี้ยงเด็ก การบำบัดทางจิตและการนวดเป็นต้น

งานที่สำคัญของธุรกิจให้บริการมี 3 ประการ

1. ความแตกต่างจากคู่แข่ง งานการตลาดของผู้ขายบริการจะต้องทำให้ผลิตภัณฑ์แตกต่างจากคู่แข่ง แต่เป็นการลำบากที่จะสร้างให้เห็นข้อแตกต่างของบริการอย่างเด่นชัดในความรู้สึกของลูกค้า การพัฒนาคุณภาพการให้บริการที่เหนือกว่าคู่แข่ง สามารถทำได้ในลักษณะต่างๆ กล่าวคือ
 - 1.1 ลักษณะด้านนวัตกรรม (Innovation Features) เป็นการเสนอบริการในลักษณะที่มีแนวคิดริเริ่มแตกต่างจากบริการของคู่แข่งทั่วไป นอกจากนี้เรายังสามารถสร้างความแตกต่างในด้านภาพพจน์จากสัญลักษณ์และตราสินค้า
 - 1.2 การให้บริการพื้นฐานเป็นชุด (Primary Service Package) ซึ่งได้แก่สิ่งที่ลูกค้าคาดว่าจะได้รับจากกิจการ
 - 1.3 ลักษณะการให้บริการเสริม (Secondary Service Features) ได้แก่ บริการที่จะบริการมีเพิ่มเติมให้นอกเหนือจากบริการพื้นฐานทั่วไป
2. คุณภาพการให้บริการ สิ่งสำคัญสิ่งหนึ่งในการสร้างความแตกต่างของธุรกิจให้บริการ คือ การรักษาระดับการให้บริการที่เหนือกว่าคู่แข่ง โดยเสนอคุณภาพการให้บริการตามลูกค้าคาดหวังไว้ ข้อมูลต่างๆ เกี่ยวกับคุณภาพการให้บริการที่ลูกค้าต้องการ จะได้จากประสบการณ์ในอดีตจากการพูดปากต่อปาก จากการโฆษณาของธุรกิจให้บริการ ลูกค้าจะพอใจ ถ้าเขาได้รับสิ่งที่เขาต้องการ (What) เมื่อเขามีความต้องการ (When) ณ สถานที่ที่เขาต้องการ (Where) ในรูปแบบที่ต้องการ (How) นักการตลาดต้องทำการวิจัยเพื่อให้ทราบเกณฑ์การตัดสินใจซื้อบริการของลูกค้า โดยทั่วไปไม่ว่าธุรกิจแบบใดก็ตาม ลูกค้าจะใช้เกณฑ์ต่อไปนี้พิจารณาถึงคุณภาพของการให้บริการ
 - 2.1 การเข้าถึงลูกค้า (Access) บริการที่ให้กับลูกค้าต้องอำนวยความสะดวกในด้านเวลา สถานที่แก่ลูกค้าคือ ไม่ให้ลูกค้าต้องคอยนาน ทำเลที่ตั้งเหมาะสมอันแสดงถึงความสามารถของการเข้าถึงลูกค้า
 - 2.2 การติดต่อสื่อสาร (Communication) มีการอธิบายอย่างถูกต้อง โดยใช้ภาษาที่ลูกค้าเข้าใจง่าย

2.3 ความสามารถ (Competence) บุคลากรที่ให้บริการต้องมีความชำนาญและมีความรู้ความสามารถในงาน

2.4 ความมีน้ำใจ (Courtesy) บุคลากรต้องมีมนุษยสัมพันธ์เป็นที่น่าเชื่อถือ มีความเป็นกันเอง มีวิจารณ์ญาณ

2.5 ความน่าเชื่อถือ (Credibility) บริษัทและบุคลากรต้องสามารถสร้างความเชื่อมั่นและความวางใจในบริการ โดยเสนอบริการที่ดีที่สุดแก่ลูกค้า

2.6 ความไว้วางใจ (Reliability) บริการที่ให้กับลูกค้าต้องมีความสม่ำเสมอและถูกต้อง

2.7 การตอบสนองลูกค้า (Responsiveness) พนักงานจะต้องให้บริการและแก้ปัญหาแก่ลูกค้าอย่างรวดเร็วตามที่ลูกค้าต้องการ

2.8 ความปลอดภัย (Security) บริการที่ให้ต้องปราศจากอันตราย ความเสี่ยงและปัญหาต่าง ๆ

2.9 การสร้างบริการให้เป็นที่รู้จัก (Tangible) บริการที่ลูกค้าได้รับ จะทำให้เขาสามารถคาดคะเนถึงคุณภาพของบริการดังกล่าวได้

2.10 การเข้าใจและรู้จักลูกค้า (Understanding/Knowing Customer) พนักงานต้องพยายามเข้าใจถึงความต้องการของลูกค้า และให้ความสนใจตอบสนองความต้องการดังกล่าว

3. ประสิทธิภาพในการให้บริการ ในการเพิ่มประสิทธิภาพของการให้บริการธุรกิจให้บริการสามารถทำได้ 6 วิธี คือ

3.1 การให้พนักงานทำงานมากขึ้นหรือมีความชำนาญสูงขึ้นโดยจ่ายค่าจ้างเท่าเดิม

3.2 เพิ่มปริมาณการให้บริการ โดยยอมสูญเสียคุณภาพบางส่วนลง เช่น หมอตรวจคนไข้จำนวนมากขึ้น โดยลดเวลาที่ใช้สำหรับแต่ละรายลง

3.3 เปลี่ยนบริการนี้ให้เป็นแบบอุตสาหกรรม โดยเพิ่มเครื่องมือเข้ามาช่วยและสร้างมาตรฐานการให้บริการ เช่น บริการขายอาหารแบบฟาสต์ฟู้ด

3.4 การให้บริการที่ไปลดการใช้บริการหรือสินค้าอื่นๆ เช่น บริการชักรีดเป็นการลดบริการจ้างคนใช้หรือการใช้เตารีด

3.5 การออกแบบบริการให้มีประสิทธิภาพมากขึ้น เช่น ชมรมวิ่งจ็อกกิ้งจะช่วยลดการใช้บริการการรักษาพยาบาลลง

3.6 การให้สิ่งจูงใจลูกค้าให้ใช้แรงงานของเขาแทนแรงงานของบริษัท เช่น ร้านอาหารแบบให้ลูกค้าช่วยตัวเอง ลักษณะของบริการและการประยุกต์ใช้เครื่องมือการตลาด

พระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 3) พ.ศ. 2525

มาตรา 9 ใน หมายเหตุ กล่าวไว้ว่า เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ซึ่งแก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติสถานบริการ(ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2521 มาตรา 3 (4) ได้สร้างความยุ่งยากให้แก่ผู้ประกอบการอาชีพสุจริต ทั้งผู้ตั้งสถานบริการและผู้มีอาชีพเป็นนักร้องนักดนตรี นักแสดงตลก ศิลปินและมายากล ฯ เป็นการจำกัดอาชีพและไม่ส่งเสริมความสามารถพิเศษของบุคคลทางด้านศิลปการดนตรีและการแสดงซึ่งเป็นการสวนทางกับความต้องการของรัฐบาลที่จะส่งเสริมให้เยาวชนตื่นตัวสนใจศิลปะที่ละเอียดอ่อนและสามารถใช้ความรู้นี้ประกอบอาชีพได้ในอนาคตสร้างความอ่อนโยนในจิตใจให้แก่เยาวชนลดปัญหาอาชญากรรมให้น้อยลงหรือหมดไป และเพื่อให้การแสดงดนตรีกระทำได้โดยสะดวก แต่ทางราชการยังสามารถควบคุมได้ สถานประกอบการ หมายถึง สถานบริการ เป็นสถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้าดังต่อไปนี้ (มาตรา 3 พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509)

1. สถานเดินรำ รำวง หรือรอนึ่ง ประเภทที่มี และประเภทที่ไม่มีหญิง พาดเนอร์
2. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่าย และบริการ โดยมีหญิงบำเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้าหรือโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอนหรือมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า
3. สถานอาบน้ำนวด หรืออบตัวซึ่งมีผู้บริการให้แก่ลูกค้า
4. สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายโดยจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง

ประเภทของสถานประกอบการในการวิจัยครั้งนี้จึง หมายถึง สถานที่ที่สร้างขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ในการค้า ในด้านจัดให้มีการแสดงดนตรี หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง ได้แก่ บาร์ (Bar) คลับ (Club) ไนท์คลับ (Nightclub) ภัตตาคาร/ร้านอาหาร (Restaurant) หรือโรงแรมบางแห่งที่มีสถานบริการด้านดนตรี เช่น ลอบบี้เลาจน์ (Lobby Lounge) คอฟฟี่ช็อป (Coffee Shop) เป็นต้น ในที่นี้สถานที่ที่กล่าวถึงมีความหมาย ดังนี้

- บาร์ หมายถึง สถานที่จำหน่ายเครื่องดื่ม
- คลับ หมายถึง สถานที่ที่ใช้ดื่มกินร่วมกัน หรือพบปะสังสรรค์กัน
- ไนท์คลับ หมายถึง สถานเริงรมย์ที่เปิดเวลากลางคืนขายอาหารเครื่องดื่มไม่ว่าชนิดใดในหรือนอกสถานที่ซึ่งจัดให้มีการแสดงดนตรี การลีลาศหรือให้มีการแสดงเพื่อความบันเทิงใดๆ
- ภัตตาคาร/ร้านอาหาร หมายถึง สถานที่ประกอบกิจการจำหน่ายอาหารหรือเครื่องดื่มไม่ว่าชนิดใด ๆ ทั้งนี้จัดทั้งในหรือนอกสถานที่ และให้ประชาชนเข้าบริโภคได้
- ลอบบี้เลาจน์ หมายถึง ห้องพักผ่อนหรือห้องนั่งเล่นในโรงแรม หรือสโมสร
- คอฟฟี่ช็อป หมายถึง สถานที่หรือร้านสำหรับขายกาแฟ บางครั้งอาจจะขายเครื่องดื่มอย่างอื่นด้วยก็ได้

ขนาดของสถานประกอบการ ที่จัดการบริการคนตรี ในการวิจัยครั้งนี้การกำหนดขอบเขตของสถานประกอบการที่จัดการบริการคนตรีหมายถึง ปริมาณของจำนวนคนที่สามารถมาใช้บริการในสถานประกอบการ ในที่นี้กำหนดไว้ 3 ขนาด ได้แก่

1. ขนาดเล็ก จำนวนคนที่รับได้ 1-50 คน
2. ขนาดกลาง จำนวนคนที่รับได้ 51- 99 คน
3. ขนาดใหญ่ จำนวนคนที่รับได้ 100 กว่าคนขึ้นไป

1.2 หลักการออกแบบสร้างสถานบันเทิง ร้านอาหาร ภัตตาคาร

บรรยากาศที่ดีมีส่วนสำคัญต่อความรู้สึกเชิงบวก การออกแบบสถาปัตยกรรมและมัณฑนศิลป์ที่ดีมีผลอย่างยิ่งต่อความสำเร็จในการให้บริการและการขายของสถานบันเทิง สถานบันเทิง ร้านอาหาร ภัตตาคารอย่างมืออาชีพ จึงมีความสำคัญมากและเป็นส่วนหนึ่งในการบริหารจัดการแนวใหม่ที่ผู้ประกอบการ ต้องใช้ในการประมาณต้นทุน ไปจนถึงการสร้างจุดขายพิเศษของโครงการดังนี้

1) การหาข้อมูล วิเคราะห์กลุ่มเป้าหมาย วิเคราะห์ทำเล ข้อดี ข้อเสียของที่ตั้ง หาข้อมูลด้านผังเมืองว่าติดขัดอุปสรรคปัญหาอะไรบ้าง สามารถสร้างได้หรือไม่อย่างไร สภาพแวดล้อม ชุมชน ผลกระทบจากสิ่งแวดล้อมและผลกระทบอื่น หลังการเปิดดำเนินการ เช่น เสียงจากการเปิดบริการ กลิ่นจากการประกอบอาหารในครัว ปริมาณของคนในพื้นที่ต่อการเปิดบริการในแต่ละช่วง (Low Season & High Season) ตลอดจนสถานะการเปิดบริการที่มีปริมาณคนเต็มพื้นที่มากที่สุดเพื่อนำข้อมูลเหล่านี้ไปศึกษาเพื่อกำหนดผัง และการวางเครื่องเรือนอย่างละเอียดที่สุด ตลอดจนการวิเคราะห์กลุ่มเป้าหมายของโครงการ และหาข้อสรุปว่าใครคือ ผู้ซื้อ ผู้ใช้บริการ ประกอบด้วย อายุ วัย เพศ อาชีพ สถานะ โดยมีการแบ่งลำดับกลุ่มลูกค้าอย่างละเอียดซึ่งมีผลต่อการกำหนดแนวทางออกแบบและ แนวความคิดต่อไป จนไปถึงการหาข้อมูลด้านความปลอดภัย กฎหมายที่เกี่ยวข้องเพื่อให้โครงการสามารถดำเนินการได้อย่างถูกต้อง ชอบธรรม เพราะอาคารที่มีคนจำนวนมากมาใช้บริการ ผู้เกี่ยวข้องต้องมีหลักคิดด้านจริยธรรมและความปลอดภัยของชีวิตขั้นสูงสุด

2) การสร้างเรื่องราวและกำหนดแนวความคิด ผลของการออกแบบที่มีคุณภาพไม่ไขว่คว้ามีทิศทางอย่างชัดเจนจะต้องเริ่มจากการสร้างเรื่องราวขึ้นมาก่อนที่มาของเรื่องราวแนวความคิดมาจากหลายๆ กรณี เช่น จากสภาพแวดล้อมธรรมชาติที่ตั้ง วัฒนธรรม ประเพณี หรือจากจินตนาการโดยสามารถกำหนดเป็นแนวความคิดผู้เรื่องราวในโครงการเสมือนหนึ่งการสร้างบทภาพยนตร์ มีตัวดำเนินเรื่อง มีตัวเด่น มีพระเอก พระรอง มีการลำดับการถ่ายทอดแนวความคิดออกมาอย่างชัดเจนสำหรับโครงการประเภทนี้สิ่งที่สำคัญที่สุดคือ มุมมองของทุกที่นั่งในผังจะต้องได้บรรยากาศที่รูปแบบการตกแต่งต้องเป็นที่ประทับใจ มีความแปลกใหม่ มีเอกลักษณ์เฉพาะตัว

3) การวางผังให้เกิดมุมมองที่ดีที่สุดและปลอดภัยที่สุด เพื่อให้ทุกจุดภายในอาคารมีความงดงามไม่มีมุมอับ มุมมืดได้ทุกมุม นักออกแบบจึงต้องเช็กมุมมองจากภายในทุกจุดของเครื่องเรือนอย่างละเอียดว่าเห็นอะไรบ้าง ทั้งบรรยากาศภายนอกและภายในด้วยการลากเส้นโยงสายตาทุกจุดอย่างละเอียด แล้วสร้างงานออกแบบจากภายในออกสู่ภายนอก ควรมีการสร้างจุดสนใจและมุมมองภายในอาคารที่สวยงาม เพื่อลดมุมอับ เช่น การจัดวางงานศิลปะของประดับตกแต่งการสร้างฉากกั้นบังตาการออกแบบผนังตกแต่ง การกำหนดสีต้นวัสดุให้สอดคล้องกันทั้งโครงการ ทั้งนี้ทั้งนั้น ผังจะต้องไม่กีดขวางทางสัญจรและต้องมีความเข้าใจเรื่องการหนีไฟตามกฎหมายควบคุมอาคารด้วย

4) การออกแบบงานกราฟฟิกและสัญลักษณ์ ป้ายต่างๆภายในโครงการ กลุ่มอาคารที่ให้บริการทั้งสถานบันเทิง ร้านอาหาร ภัตตาคารที่มีคุณภาพจะต้องออกแบบทุกสิ่งอย่างกลมกลืน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสื่อสัญลักษณ์ต่างๆ ภายในโครงการ เช่น ป้ายบอกทาง ป้ายห้องน้ำชายหญิง ป้ายบอกชื้ออาหารต่างๆ ตลอดจนกราฟฟิกสำหรับเมนูอาหาร และสัญลักษณ์บนภาชนะทั้งหมด ไปจนถึงการออกแบบเครื่อง แต่งกายของพนักงาน โดยกำหนดแนวความคิดให้สอดคล้องทั้งหมดอย่างลงตัว มีลักษณะเด่นเฉพาะ เช่น มีการสร้างรูปแบบตัวหนังสือสวยงาม มีความเหมาะสมสอดคล้องกับโครงการ มีการออกแบบสัญลักษณ์แทนคำ เช่น รูปแบบผู้ชาย ผู้หญิง ที่สื่อถึงห้องน้ำชายหญิง

5) การกำหนดบรรยากาศทั้งภายในภายนอก มีการเชื่อมโยงพื้นที่ประสานเข้าหากัน มีการกำหนดรูปแบบ, สไตล์ ให้เหมาะสมกับประเภทกลุ่มลูกค้า มีวิธีในการสร้างแรงดึงดูดทั้งจากภายนอก ตลอดจนบรรยากาศภายในอย่างสวยงามและโดดเด่นเป็นที่น่าสนใจ โดยอาจจะกำหนดไปจนถึงการสร้างแลนด์มาร์คของอาคารให้เกิดความจดจำ เกิดจุดขายใหม่ กลายเป็นแหล่งพบปะท่องเที่ยวที่มีเสน่ห์ที่สุด นักออกแบบจึงจำเป็นต้องระดมสมองคิดหาลูกเล่นอย่างมีชั้นเชิง หาวิธีสร้างสรรค์ รูปแบบใหม่ๆ ด้วยไอเดียใหม่ ตลอดจนการออกแบบที่ควรไปด้วยกันกับวิธีการให้บริการเสริมลูกเล่นด้านกิจกรรมของโครงการที่ควรคิดไปพร้อมกัน

6) การออกแบบแสง สีเสียงและการกำหนดระบบเทคโนโลยี ให้เหมาะสมเพื่อความสวยงามและปลอดภัยสูงสุด การประชุมร่วมกันทั้งโครงการแล้วระดมสมองด้วยกันทุกฝ่ายในกระบวนการออกแบบตั้งแต่ต้น จะช่วยลดปัญหาที่เกิดจากการทับซ้อนกัน จากทุกระบบ เช่น ระบบไฟฟ้า แสงสว่างและแสงสี ระบบเสียง ระบบปรับอากาศ ระบบรักษาความปลอดภัย ระบบเตือนภัย การออกแบบต้อง รอบคอบละเอียด โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเลือกใช้วัสดุที่เกี่ยวข้องกับงานระบบต้องได้รับการ ทดสอบจากโรงงาน ไปจนถึงการวางระบบทั้งหมดบนพื้นฐานของความไม่เอาर्डเอาเปรียบ ตามมาตรฐาน วิชาชีพ วิศวกรชั้นสูง การออกแบบสถานบันเทิง ร้านอาหาร ภัตตาคารเป็นโครงการที่คนไทยทำได้ดี ตลาดของการทำธุรกิจประเภทนี้ในเมืองไทยก็มีอยู่มาก มีการทุ่มงบประมาณในการสร้างหลายโครงการ แต่หลายแห่งอาจจะขาดรสนิยมในการออกแบบ หรือไม่เกิดเอกภาพในการออกแบบ (<http://www.thannews.th.com/detialnews>. 3 สิงหาคม 2552)

1.3 การปฏิบัติตามนโยบายจัดระเบียบสังคม

1.3.1 สถานบริการ หมายถึง สถานที่ตั้งขึ้นเพื่อให้บริการ โดยหวังประโยชน์ทางการค้า ที่มีลักษณะตามกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ ซึ่งได้รับใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ และตั้งอยู่ในเขตพื้นที่ 75 จังหวัด ซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบควบคุมดูแลของกรมการปกครอง (ไม่รวมในเขตกรุงเทพมหานคร)

1.3.2 การปฏิบัติตามนโยบายการจัดระเบียบสังคมของสถานบริการ หมายถึง

- 1) จะต้องได้รับอนุญาตให้ตั้งสถานบริการเป็นประจำทุกปี และให้แสดงใบอนุญาตดังกล่าวไว้ ณ สถานบริการ
- 2) จะต้องไม่มีผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปีบริบูรณ์ ซึ่งมีได้ทำงานในสถานบริการนั้น เข้าไปในสถานบริการในระหว่างเวลาทำการ
- 3) จะต้องไม่ยินยอมหรือปล่อยให้บุคคลใดๆ ให้มีการกระทำผิดเกี่ยวกับข่าเสพคดีในสถานบริการ
- 4) จะต้องไม่มีการแสดงที่เป็นไปในทางลามกหรืออนาจารในสถานบริการ
- 5) จะต้องประกอบกิจการถูกต้องตามประเภทที่ขออนุญาต และเปิดปิดทำการตามเวลาที่กฎหมายกำหนด
- 6) จะต้องไม่ยินยอมหรือปล่อยให้บุคคลใดๆ ให้มีการนำอาวุธเข้าไปในสถานบริการ
 - วิธีการวัดหน่วยชี้วัด เฉพาะสถานบริการที่ถูกสั่งลงโทษทางปกครอง กรณีพักใช้ใบอนุญาต และเพิกถอนใบอนุญาตจากกรณีฝ่าฝืนนโยบายการจัดระเบียบสังคม 6 ประการ
 - หากมีการอุทธรณ์การพักใช้ใบอนุญาต และเพิกถอนใบอนุญาต และผลการอุทธรณ์มีการเปลี่ยนแปลงคำสั่งทางปกครองต้องแก้ไขในฐานข้อมูลให้เป็นไปตามผลการอุทธรณ์
 - หากมีการฟ้องร้องต่อศาลปกครอง และมีผลการพิจารณาเปลี่ยนแปลงคำสั่งทางปกครอง ต้องแก้ไขในฐานข้อมูลให้เป็นไปตามคำพิพากษา (<http://www.ryt9.com>, 3 ส.ค.2550)

1.4 ประเภทแนวเพลงดนตรีที่จัดบริการในอุตสาหกรรมดนตรีที่เกี่ยวข้อง

แนวเพลง (Music Genre) เป็นการจำแนกเพลงที่มีลักษณะพื้นฐานต่างๆร่วมกัน โดยทั้งนี้ อาจไม่ได้คำนึงถึงเกี่ยวกับด้านดนตรีอย่างเดียว (เช่น ที่มาของเพลง และ เนื้อหาของเพลง เป็นต้น) อาจพูดได้ว่า แนวเพลงนั้นพิจารณาจาก เทคนิค ,สไตส์ ,บริบท ,ที่มา และ เนื้อหาของเพลง

ประเภทของแนวเพลง แบ่งเป็นหมวดหมู่ได้ดังนี้ แนวคลาสสิก แนวกอสเปล แนวแจ๊ซ แนวบลูส์ แน่วรีทิมแอนด์บลูส์ แน่วรีอก แน่วปีป แนวดันทรี่ แน่วอิลเลคโตรอนิกเคิ้นซ์ แน่วอิลเลคโตรอนิก้า แน่วเร็กเก้ แน่วสกา (Ska) แน่วรีอกสเตดี้ (Rocksteady) แน่วฮิปฮอป แน่วแร็ป เป็นต้นดังจะกล่าวในรายละเอียดต่อไป

- **ดนตรีคลาสสิก (Classical Music)** เป็นรูปแบบหนึ่งของดนตรี ซึ่งมักจะกล่าวถึงดนตรีที่เป็นศิลปะของประเทศทางฝั่งตะวันตก การแสดงดนตรีคลาสสิกนี้นิยมใช้เครื่องดนตรีชนิดเครื่องสาย (String instruments) เป็นหลัก เช่น ไวโอลิน วิโอล่า เชลโล และ เบส เมื่อเล่นร่วมกันเป็นวงเรียกว่า ออร์เคสตรา (Orchestra) ซึ่งมีผู้ควบคุมวง (Conductor) เป็นผู้อำนวยการเพลง และนำการบรรเลงเพลงหรือบางท่อนของเพลง หรือเรียกว่า Piece

- **กอสเปล (Gospel Music)** คือแนวเพลงที่เน้นเสียงร้องเป็นหลัก กอสเปลจะมีลักษณะการร้องประสานเสียง การร้องเฉลิมฉลอง และใส่ความเชื่อทางศาสนาในเนื้อร้อง โดยกอสเปลได้ซึมเข้าไปดนตรีหลายๆ ประเภทอย่าง ดู-ว็อบ คันทรี- กอสเปล Ontemporary Gospel, Urban Contemporary Gospel Modern Gospel Music

- **แจ๊ส (Jazz)** เป็นลักษณะดนตรีชนิดหนึ่งที่พัฒนามาจากกลุ่มคนดำในสหรัฐอเมริกา (African Americans) ในช่วงปลายคริสต์ศตวรรษที่ 20 โดยมีลักษณะพิเศษคือโน้ตบลูส์ การลัดจังหวะ จังหวะสวิง การโต้และต่อบททางดนตรี และการเล่นสด โดยแจ๊สถือเป็นลักษณะดนตรีคลาสสิกชนิดหนึ่งของสหรัฐอเมริกา

- **บลูส์ (Blues)** ที่มาของคำว่า บลูส์ ในภาษาอังกฤษ Blues หมายถึง อาการ โศกเศร้า ในประโยคเช่น I feel blues. เป็นดนตรีที่คงรูปแบบเดิม ตั้งแต่อดีตจนถึงปัจจุบัน เป็นรูปแบบของดนตรีประเภทหนึ่ง เกิดจากสภาพชีวิตและความเป็นอยู่ของคนดำที่หลังไหลเข้าสู่สหรัฐอเมริกาเพื่อการเป็นทาส สภาพชีวิตที่คับแค้นของพวกเขาได้ถูกนำเสนอผ่านบทเพลงด้วยการร้อง หรือสวดอ้อวอนในทางศาสนาที่เป็นท่วงทำนองที่น่าเศร้า อันเป็นเอกลักษณ์ของการร้องและท่วงทำนองที่เกิดจากเครื่องดนตรีที่ไม่มีคุณภาพจากความแร้นแค้น และความรู้ในด้านทฤษฎีดนตรีที่ผิดเพี้ยนไปจากเดิม ทำให้มีเสียงหรือองค์ความเพี้ยนซึ่งต่อมาก็ได้สร้างความแปลกหูจนเป็นลักษณะและเอกลักษณ์เฉพาะ

- **อาร์แอนด์บี (R&B) หรือ ริทึม แอนด์ บลูส์ (Rhythm and Blues)** เป็นแนวเพลงที่ได้รับความนิยม โดยผสมผสานระหว่างเพลงแนว แจ๊ส กอสเปล และ บลูส์ โดยเริ่มแรกจะเล่นโดยศิลปินแอฟริกัน-อเมริกัน คำว่า ริทึม แอนด์ บลูส์ ถูกใช้ครั้งแรกในนิตยสารบิลบอร์ด โดย เเจอร์รี่ เว็กซ์เลอร์ (Jerry Wexler) ใน ค.ศ. 1947 แทนที่คำว่า Race Music ที่เคยถูกใช้มาก่อน ใน ค.ศ. 1948 บริษัท RCA Victor ได้เข้ามาทำการตลาดดนตรีคนผิวดำโดย ภายใต้ชื่อ Blues and Rhythm คำนี้ถูกกลับคำโดยเว็กซ์เลอร์ ต่าย Atlantic Records ซึ่งเป็นผู้นำเพลงแนวอาร์แอนด์บีในยุคแรกๆ ในยุค 1970 ริทึม แอนด์ บลูส์ ได้ครอบคลุมนิยามกับแนว โซล (Soul) และ ฟังก์ (Funk) ในปัจจุบันนิยมเรียกอาร์แอนด์บีมากกว่าคำว่า ริทึม แอนด์ บลูส์

- **ร็อก (Rock) หรือ ร็อกแอนด์โรล (Rock'n Roll)** เป็นดนตรีที่ประกอบด้วย กีตาร์ กีตาร์เบส กลอง เป็นเครื่องดนตรีหลัก รูปแบบดนตรีง่ายๆ เน้นความหนักแน่นในเนื้อหาที่ต้องการสื่อและความสนุกสนาน กิดคั่นขึ้นในต้นศตวรรษที่ 60 โดยเอลวิส เพรสลีย์ โดยการนำเอาการร้องที่ใช้เสียงสูงของเพลงบลูส์ของคนผิวดำ ผสมกับทำนองสนุกสนานของเพลงคันทรีของคนผิวขาว เป็นการ

ผสมผสานของวัฒนธรรมของสองเชื้อชาติ ซึ่งเอลวิส เพลสลีย์ ต่อมาได้รับการยกย่องและเรียกว่าเป็น " ราชาร็อกแอนด์โรล " และเพลงร็อกก็ได้พัฒนาและค่อยขุดมาตราบอจนปัจจุบัน ที่แตกแขนงออกเป็นหลายประเภท เช่น เฮฟวีเมทัล เครมทัล บริติชร็อก อัลเทอร์เนทีฟ เป็นต้น

- **ดนตรีป๊อป (Pop Music) หรือ เพลงป๊อป (Pop Song)** เป็นแนวเพลงที่มีลักษณะ โมโด้ ง่ายๆ โครงสร้างเพลงไม่สลับซับซ้อน โดยอาจจะรวมเพลงหลายๆแนวอย่าง ร็อก ฮิปฮอป เร้กเก้ แดนซ์ อาร์แอนด์บี ฟังก์ หรือแม้แต่โฟล์ก เพลงป๊อปจะถูกแต่งขึ้นเพื่อหวังกลุ่มคนฟังกลุ่มใหญ่โดยได้แรงผลักดันจากค่ายเพลงใหญ่ เริ่มจากในดนตรีประเภท Ragtime จากนั้น Ragtime เริ่มมาทางสวิง จากนั้นก็เป็นดนตรีแจ๊สที่สามารถเดินรำได้ ดนตรีป๊อปสามารถรวมได้ถึงบลูส์ที่มีต้นกำเนิดจากคนผิวดำในอเมริกา และดนตรีคันทรี่ที่เริ่มปรับจนกลายเป็นแนว Rockabilly (เพลงร็อกแอนด์โรลล์ยุคแรก)

- **คันทรี่ (Country)** เป็นคำทับศัพท์ภาษาอังกฤษ หมายถึง คันทรี่ แนวดนตรีตะวันตก

- **แดนซ์ (Electronic Dance Music)** ในที่นี้หมายถึงดนตรีเต้นรำประเภทอิเล็กทรอนิกส์ ได้รับการสืบทอดมาจากดนตรีประเภทดิสโก้ในยุค 70 ดนตรีประเภทนี้มีต้นกำเนิดมาจากไนท์คลับในยุค 80 มีการใช้เครื่องดนตรีอิเล็กทรอนิกส์อย่าง เครื่องสังเคราะห์เสียง ครัม แมชชีน Sequencer เพลงแดนซ์ส่วนใหญ่ถูกแต่งขึ้นมาโดยคอมพิวเตอร์ และเครื่องสังเคราะห์เสียง ไม่ค่อยนิยมเครื่องดนตรีจริง โดยจะอยู่ในรูปแบบของ Digital/Electronic Sound บีท 4/4 ช่วงระหว่าง 120bpm ไปจนถึง 200bpm เพลงประเภทเทคโน แทรนซ์ และเฮาส์ ได้รับความนิยมมาก

- **อิเล็กทรอนิกส์ (Electronica)** เป็นแนวเพลงที่รวมแนวอิเล็กทรอนิกส์ร่วมสมัย ไม่ว่าจะ เป็นเพลงสำหรับเต้นรำ เพลงสำหรับเป็นพื้นหลังประกอบกิจกรรม แต่ไม่เหมือนเพลงอิเล็กทรอนิกส์แดนซ์ มันไม่ได้เฉพาะการเต้นรำเท่านั้น ที่มาของคำเริ่มใช้ครั้งแรกในช่วงคริสต์ทศวรรษที่ 1990 เกี่ยวข้องกับ โพสต์-เรฟ อิเล็กทรอนิกส์แดนซ์ แนวเพลงอย่างเช่น เทคโน ครัมแอนด์เบส ดาวน์เท็มโป และแอมเบียนต์ ก็มีความหมายถึงอิเล็กทรอนิกส์ ศิลปินแนวอิเล็กทรอนิกส์ ได้แก่ Madonna, The Prodigy, Orbital, Underworld, FSOL, Autechre

- **เร้กเก้ (Reggae)** เป็นแนวดนตรีแอฟริกัน-แคริบเบียน ซึ่งพัฒนาขึ้นบนหมู่เกาะจาไมก้า และมีความซิดใกล้เคียงต่อกับลัทธิศาสนาฟาเรียน (Rastafarianism) รากดั้งเดิมของเร้กเก้สามารถค้นหาได้จากดนตรีเทรดิชันหรือประเพณีนิยมของแอฟริกัน-แคริบเบียนที่มีพอยๆ กับดนตรีริธึมแอนด์บลูส์ของอเมริกัน เร้กเก้ เป็นดนตรีที่มีลักษณะพิเศษเฉพาะที่เดียวในโลกของประเทศจาไมก้า ซึ่งอิทธิพลทางดนตรีมาจากนิวออร์ลีน ริธึมแอนด์บลูส์ มาจากการฟังวิทยุทรานซิสเตอร์ที่รับคลื่นสั้นจากสหรัฐอเมริกา ในช่วงสงครามโลกครั้งที่ 2 รากเหง้าของดนตรีคนแอฟริกัน-แคริบเบียน คือเพลงโฟล์คของจาไมก้าที่เรียกว่า เมนโต (Mento) มีท่วงทำนองเพลงไปในทางแนวดนตรีคาลิปโซ เนื้อหาของบทเพลงจะพูดถึง การเรียกร้องสิทธิของตัวเองและปัญหาความยากจนต่อประเทศเจ้าอาณานิคม ในหมู่เกาะอินดีสตะวันตกในทะเลแคริบเบียน

- สกา (Ska) และร็อกสเตดี้ (Rocksteady) คือพื้นฐานทางแนวดนตรีผู้มาก่อนเร็กเก้ใน ยุคทศวรรษที่ 60 ก่อนที่ บ็อบ มาร์เลย์ จะทำให้ดนตรีเร็กเก้เป็นที่นิยมไปทั่วโลก ก็เคยบันทึกเสียงใน แนวดนตรีร็อกสเตดี้ในช่วงแรกในอาชีพของเขา สไตล์ดนตรีเร็กเก้ที่ทำให้เขามีชื่อเสียงมากเรียกกันว่า รุทส์ เร็กเก้ (Roots Reggae) หรือ รุทส์ ร็อก เร็กเก้ (Roots Rock Reggae) และใช้กับศิลปินอีกมากมาย ที่ทำงานในแบบเดียวกันอย่าง Black Uhuru, Burning Spear, Culture, Israel Vibrations, The Skatalites and Toots และ The Maytals ซึ่งสามารถส่งอิทธิพลมาถึงวง UB40 ในสหราชอาณาจักร ในจาไมก้าเอง ดนตรีสไตล์ใหม่ได้ทวีความนิยมมากกว่า โดยมีการพัฒนาไปสู่สไตล์เลิฟเวอร์ส ร็อก (Lovers Rock) แด็นซ์ฮอลล์ (Dancehall) และเร็กกามัฟฟิน (Raggamuffin)

- ฮิป ฮอป (Hip Hop) (อาจเขียนเป็น ฮิป-ฮอป (Hip-hop) หรือ ฮิปฮอป (Hiphop)) มีความหมายถึงในด้านดนตรีแนวฮิปฮอป ที่เป็นที่นิยมสำหรับวัยรุ่นอเมริกาและทั่วโลก จนถูกยกระดับ ให้เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ซึ่งมีรากฐานการพัฒนาจากชาวแอฟริกัน-อเมริกัน และ ชาวละติน โดย ในช่วงยุค 70' หลังจากที่ดนตรีดิสโก้ที่พัฒนาจาก แนวเพลงฟังก์ ในแบบของโมทาวน์ ได้รับความนิยมอย่างแพร่หลาย ทำให้มีการเปิดแผ่นเพลงในคลับต่าง ๆ และด้วยการพัฒนาทางด้านเทคโนโลยี เกิดการสร้าง Loop, Beat ใหม่ ๆ ขึ้นมา ดนตรีฮิปฮอป จึงถือกำเนิดขึ้น

- แร็ป (Rap) คือการพูดในลักษณะคำกลอนลงจังหวะเพลง โดยส่วนใหญ่จะใช้จังหวะ เร็วเป็นส่วนหนึ่งขององค์ประกอบของวัฒนธรรมฮิปฮอป แร็ปเป็นการร้องแบบที่เป็นจังหวะ การร้อง คล้ายเสียงพูด และเนื้อหาของเพลงที่มีความหมายและมีความคล้องจองกัน รวมทั้งเน้นที่การกำกับ จังหวะ โดยใช้จังหวะกลองอิเล็กทรอนิกส์ และเทคนิคการ Sampling งานเพลงอื่นๆ การแร็ปได้พัฒนา ทั้งภายในและนอก ของดนตรีแนวฮิปฮอป Kool Herc ชาวจาไมก้าในนิวยอร์กได้เริ่มการพูดลงบน เพลงประเภทแด็นซ์ฮอลล์ ในทศวรรษที่ 70 จนในทศวรรษที่ 80 ความสำเร็จของวงรัน-ดีเอ็มซี ได้เปิด กว้างให้วงการเพลงแร็ป พอถึงปลายยุคทศวรรษที่ 90 ฮิปฮอปได้ก้าวเข้าสู่กระแสหลัก ในยุค 2000 ฮิป ฮอปได้คืนเริ่มจะมีการใช้จังหวะที่สลับซับซ้อนมากขึ้น ทั้งทำนองในการพูด เนื้อคำกลอนที่ซับซ้อน และการเล่นคำอย่างสร้างสรรค์ เนื้อเพลงแร็ปมักถ่ายทอดชีวิตบนถนนที่เป็นที่มาของฮิปฮอป ผวนก กับอ้างอิงถึงวัฒนธรรมกระแสนิยม และคำสแลงฮิปฮอปต่าง ๆ ศิลปินเพลงแร็ปชื่อดังของโลก ได้แก่ เอ็ม ซี แสมเมอร์, วานิลลา ไอซ์, ดร. อัลเบน เป็นต้น

(<http://th.wikipedia.org/wiki/แนวเพลง>, 15 กันยายน 2550)

2. การส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

2.1 การพัฒนา

การพัฒนาที่ยั่งยืน หมายถึง กระบวนการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของสังคมและของสถาบันต่างๆ ทางสังคม เช่น สถาบันเศรษฐกิจ การเมือง ฯลฯ ในหลายมิติ และต้องปลอดจากการผูกขาดของเศรษฐกิจและการเมือง การพัฒนาที่ยั่งยืนนี้จะเอื้ออำนวยต่อระบบเศรษฐกิจนั้นจะสามารถเพิ่มผลผลิตอย่างมีคุณภาพระหว่างคน สิ่งแวดล้อม เทคโนโลยี โดยมีการแบ่งปันผลประโยชน์จากการพัฒนาอย่างเป็นธรรม สร้างความเสมอภาคทางโอกาส บนพื้นฐานเสรีภาพและศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ดังนั้นการพัฒนาที่ยั่งยืนจึงเกิดขึ้นเพื่อทางเลือกใหม่สำหรับการพัฒนาประเทศที่เป็นจุดหลักแตกต่างจากกรอบคิดกระแสหลัก

การพัฒนา หมายถึง การมีคุณภาพชีวิต (Quality of Life) ที่ดีขึ้น อาจวัดคุณภาพชีวิตได้หลายแบบ เช่น วัดทางการศึกษา เศรษฐกิจ การเมือง อนามัย หรือทางจิตใจ มีสิ่งเหล่านี้สูงขึ้นหรือมากขึ้นที่ถือว่ามีการพัฒนาสูงขึ้น

การพัฒนา หมายถึง การเปลี่ยนแปลงสังคมซึ่งเป็นกระบวนการที่ก่อให้เกิดความเปลี่ยนแปลงต่อโครงสร้างและหน้าที่ในสังคม โดยทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในสังคม 2 ระดับคือ

1) การเปลี่ยนแปลงระดับบุคคล เรียกว่า “การทำให้ทันสมัย” ซึ่งเป็นกระบวนการที่แต่ละบุคคลที่อยู่ในสังคมเปลี่ยนแปลงวิถีชีวิตความเป็นอยู่แบบเก่าเป็นแบบที่มีความสลับซับซ้อนมากขึ้น และมีความเปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว

2) การเปลี่ยนแปลงระดับสังคม เรียกว่า “การพัฒนา” หมายถึง การที่นำเอาความคิดใหม่ๆ เข้ามาใช้ในสังคม เพื่อทำให้รายได้ต่อหัวของประชากรเพิ่มขึ้นและมีชีวิตความเป็นอยู่ในระดับที่ดีขึ้น โดยใช้กระบวนการผลิตที่ทันสมัย ตลอดจนการมีสถาบันทางสังคมที่ดีขึ้นด้วย

โดยสรุป การพัฒนา คือการยกระดับคุณภาพชีวิตของประชาชนทั้งในทางวัตถุและทางจิตใจ และยกระดับคุณภาพของสังคมโดยรวม

หัวใจของการพัฒนา

ประวิตร ชูศิลป์ (2542 : 2) นำแนวพระราชดำริด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ของพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว ที่ได้ทรงชี้แนะไว้ ตอนหนึ่งว่า

“การพัฒนาข้างเมืองให้เจริญยิ่งขึ้นไปนั้นย่อมต้องพัฒนาบุคคลก่อน เพราะถ้าบุคคลอันเป็นองค์ประกอบของส่วนรวมไม่ได้รับการพัฒนาแล้ว ส่วนรวมจะเจริญและมั่นคงได้ยากยิ่ง การที่บุคคลจะพัฒนาได้ก็คือด้วยปัจจัยประการเดียวคือ การศึกษา การศึกษานั้นแบ่งเป็นสองส่วนคือ การศึกษาวิชาการ (Academic Learning) ส่วนหนึ่ง กับการอบรมบ่มนิสัย (Spiritual Development) ให้เป็นผู้มีจิตใจใฝ่ดีใฝ่เจริญ มีปกคิละอายชั่วกัลลวาปส่วนหนึ่ง การพัฒนาบุคคลจะต้องพัฒนาให้

ครบถ้วนทั้งสองส่วน เพื่อให้บุคคลได้มีความรู้ไว้ใช้ประกอบการและมีความคิดไว้เกี่ยวหนุนาการประพฤติปฏิบัติทุกอย่างให้เป็นไปในทางที่ถูกที่ควรและอำนวยความสะดวกเป็นประโยชน์ที่พึงประสงค์”

โกลาส เสวิกุล. (2551 : 1) ได้กล่าวถึง หัวใจในการพัฒนา ในบทความรายงานพิเศษ “ข้าวยากหมากแพง” ว่าในการพัฒนาจะต้องสร้างความภูมิใจในอาชีพ ดังพระราชดำรัสสมเด็จพระนางเจ้าฯ พระบรมราชินีนาถ ความว่า

“ ประเทศไทยยืนยงอยู่ได้อย่างมีอิสระเสรี ไม่ต้องพึ่งพาใครก็เพราะพืชพันธุ์ธัญญาหารที่เรามี และผู้ที่ทำให้เรายืนอยู่ได้อย่างเข้มแข็ง คือชาวบ้านคนไทยที่ภูมิใจในการทำไร่นานั่นเอง”

แผนบริหารจัดการกำลังคนของจังหวัดราชบุรี พ.ศ. 2552-2555 (2552 : 5) ได้วางแผนการบริหารจัดการและพัฒนาคนไว้ว่า กิจกรรมของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์มีด้วยกันหลากหลายวิธีแล้วแต่หลักคิของนักวิชาการ แต่ละท่านที่ได้ให้ความหมายไว้ Nadler (1985) ก็เป็นปรมาจารย์ด้านการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ท่านหนึ่งของอเมริกาที่ได้รับการยอมรับของโลก ได้แบ่งกิจกรรมการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ออกเป็น 3 ประเภท ด้วยกันคือ

Training	: การฝึกอบรม	เน้นการเรียนรู้งานในปัจจุบัน
Education	: การศึกษา	เน้นการเรียนรู้งานในอนาคต
Development	: การพัฒนา	เน้นการเรียนรู้ที่ไม่เกี่ยวกับงานแต่มุ่งให้ก้าวทัน

ความเปลี่ยนแปลงของโลกตามความต้องการขององค์กร หรือประเทศจากข้อความเบื้องต้นกล่าวโดยสรุปได้ว่า การพัฒนาทรัพยากรมนุษย์หรือ Human Resource Development กำลังเป็นที่สนใจและให้ความสำคัญของนานาประเทศ จึงมีผู้ให้ความหมายของการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ด้วยกันหลากหลาย ซึ่งแตกต่างกันไปตามมุมมองที่ตนเองถนัดและนำไปใช้ ไม่ว่าจะเป็นมุมมองทางด้านนักสังคมศาสตร์ นักเศรษฐศาสตร์ นักวิชาการหรือนักการศึกษา แต่โดยสรุปแล้วการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์หรือการพัฒนากำลังคน มุ่งส่งเสริมให้ “คน” เป็นผู้ที่มีความรู้ ความสามารถ รู้จักพัฒนาตนเอง เติมเต็มศักยภาพความเป็นคนของตนเองและมีคุณภาพชีวิตที่ดี โดยอาจจะเป็นการพัฒนาโดยองค์กรใดองค์กรหนึ่งจัดให้ หรือเป็นการใฝ่หาความรู้ด้วยตัวเอง แต่นำมาซึ่งความเจริญก้าวหน้าในงานและในชีวิต อีกทั้งเป็นการส่งเสริมให้องค์กรหรือประเทศเจริญก้าวหน้าอีกด้วย

การพัฒนาคุณภาพประชากร

ประชากรเป็นทรัพยากรที่มีคุณค่ามากที่สุดของชุมชนหรือของประเทศ จึงจำเป็นต้องพัฒนาประชากรให้มีคุณภาพ ประเทศใดก็ตามที่ประชากรมีคุณภาพจะสามารถพัฒนา ประเทศให้เจริญก้าวหน้าได้ทุกๆด้าน สามารถต่อสู้ปัญหาและศัตรูได้ในทุกโอกาสและทุกวิถีทางประชาชนอยู่ดีกินดีมีความสุขโดยถ้วนหน้า สำหรับประเทศไทย รัฐได้ตั้งเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพประชากรไว้คือ

(1) มุ่งพัฒนาคุณภาพในการดำรงชีวิต ให้ประชากรคิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น มีระเบียบวินัยและมีความรับผิดชอบต่อตนเองและสังคม มีความสามารถในการทำงานเป็นหมู่คณะ มีความสามารถในการประกอบอาชีพ เป็นสมาชิกที่ดีของสังคมและประเทศชาติ

(2) มุ่งพัฒนาคุณภาพทางร่างกาย เพื่อให้ประชาชนอยู่ดีกินดี มีสุขภาพและพลานามัย สมบูรณ์ สามารถปฏิบัติตนในด้านสุขอนามัยและโภชนาการได้ถูกต้อง

(3) มุ่งพัฒนาคุณภาพทางจิตใจ เพื่อเสริมสร้างให้ประชาชนมีคุณธรรม จริยธรรม ประพฤติปฏิบัติตามหลักศาสนา มีสุขภาพจิตที่ดี

วิธีการพัฒนาคุณภาพประชากร

การพัฒนาคุณภาพประชากรนั้นทำได้หลายวิธีทั้งนี้ขึ้นอยู่กับกลุ่มจำนวนประชากร สภาพแวดล้อมและอื่น ๆ แนวทางในการพัฒนาที่สำคัญ คือ

(1) ให้การศึกษา เป็นการพัฒนาคุณภาพเบื้องต้นเพราะถ้าประชากรมีการศึกษามีความรู้จะสามารถประพฤติปฏิบัติตนได้ถูกต้อง สามารถทำงานเลี้ยงชีพของตนได้ การให้การศึกษาที่ตรงกับความสามารถของประชากรจะช่วยให้ประชากรมีคุณภาพมากขึ้น การให้ศึกษานี้ทำได้ทั้ง การศึกษาในระบบและการศึกษานอกระบบ

(2) ให้บริการด้านสาธารณสุขอย่างทั่วถึง จะช่วยพัฒนาคุณภาพประชากรทางด้านร่างกายและสุขภาพใจได้มาก

(3) ส่งเสริมอาชีพและพัฒนาอาชีพ โดยการให้ความรู้เกี่ยวกับเทคโนโลยีใหม่ ๆ ที่เกี่ยวกับอาชีพนั้นๆ ให้เงินทุน ผลิตภาพ ผลิตผลส่งออก ส่งไปคูงาน ออกกฎหมายคุ้มครอง สร้างตลาดแรงงาน ก็จะเป็นวิธีพัฒนาคุณภาพทางหนึ่ง

(4) ส่งเสริมและพัฒนาด้านคุณธรรม โดยการอบรมส่งเสริมให้ประชากรมีจิตใจที่เข้มแข็ง มีคุณธรรมในทุกๆ ด้านประชากรที่มีการศึกษาดี ร่างกายแข็งแรงมีอาชีพ แต่ถ้าขาดคุณธรรมแล้วจะนับว่าเป็นประชากรที่มีคุณภาพไม่ได้

2.2 แนวทางพัฒนาการท่องเที่ยว

ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักท่องเที่ยว

1) ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ (Demographic Factor) นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากกลุ่มประเทศที่มีประชากรมาก ๆ การแสดงออกของนักท่องเที่ยวโดยมากแล้วจะแตกต่างจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศที่มีประชากรน้อยๆ เช่น นักท่องเที่ยวจากประเทศจีน ซึ่งมีประชากรมากเป็นอันดับหนึ่งของโลกคือกว่า 1 พันล้านคน ผู้ที่สามารถมีพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ดีเพียงพอในการเดินทางท่องเที่ยวต่างประเทศได้ ย่อมเป็นกลุ่มที่อยู่ในระดับกลางถึงระดับสูงในสังคม การแสดงออกทางพฤติกรรมต่างๆ ย่อมแตกต่างหรือตรงกันข้ามกับนักท่องเที่ยวจากประเทศสิงคโปร์ซึ่งมีประชากรอยู่ที่ประมาณหกล้านคน เป็นต้น

2) ปัจจัยทางเทคโนโลยี (Technology Factor) ปัจจัยทางเทคโนโลยีได้แก่ปัจจัยในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว รวมถึงการให้บริการด้านความสะดวกสบายต่อนักท่องเที่ยวด้วย เช่น เทคโนโลยีทางการสื่อสาร ได้แก่ ระบบการจอง สำรองที่นั่งบนเครื่องบิน การออกบัตรโดยสารของสายการบินต่างๆ ซึ่งใช้ระบบคอมพิวเตอร์ ที่เรียกว่า CRS (Computer

Reservation System) ส่งผลถึงความสะดวกสบาย รวดเร็ว นักท่องเที่ยวย่อมมีความมั่นใจและแสดงถึงความมั่นคงของผู้ให้บริการด้วย

3) ปัจจัยทางการเมือง (Political Factor) ปัจจัยทางการเมืองเป็นปัจจัยที่กระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะต่อนักท่องเที่ยวด้วยเหตุที่นักท่องเที่ยวโดยมากเดินทางท่องเที่ยวด้วยเหตุผลหลักคือการพักผ่อนหย่อนใจ ดังนั้น นักท่องเที่ยวย่อมไม่นิยมที่จะเดินทางไปแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดปัญหาทางการเมือง เช่น ประเทศอิสราเอลที่มีสถานที่ท่องเที่ยวที่สวยงามมาก อีกทั้งยังมีศาสนสถานที่สำคัญทางศาสนาคริสต์ ที่นักแสวงบุญนิยมเดินทางไปเยี่ยมชมแต่ก็เกิดปัญหาทางการเมืองอยู่ตลอดเวลา ทำให้ไม่เกิดความปลอดภัย ความสะดวกในการเดินทางไปท่องเที่ยวหรือไปแสวงบุญ ด้วยเหตุผลที่ว่านักท่องเที่ยวไม่ทราบว่าเกิดปัญหาขึ้นเมื่อใด และมีเหตุการณ์ก่อวินาศกรรมของชาวปาเลสไตน์ตลอดเวลา ทำให้ปริมาณนักท่องเที่ยวที่เดินทางเข้าไปในอิสราเอลมีจำนวนไม่มากนัก

4) ปัจจัยทางเศรษฐกิจ (Economic Factor) เศรษฐกิจนับเป็นปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดการท่องเที่ยวและบ่งบอกพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวแต่ละชาติได้ด้วย หากนักท่องเที่ยวกลุ่มใดที่เดินทางมาจากประเทศที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจดี เช่น นักท่องเที่ยวชาวญี่ปุ่น มักถูกจัดอยู่ในอันดับต้นๆ ที่เป็นที่ต้องการของเกือบทุกประเทศ การแสดงออกด้านพฤติกรรมค่าใช้จ่ายจะใช้ไปในทุกๆ ด้าน เช่น ด้านที่พัก ด้านอาหาร ด้านนันทนาการ ด้านท่องเที่ยว ด้านการซื้อของที่ระลึก จะเลือกใช้บริการอยู่ในโรงแรมหรือแหล่งท่องเที่ยวระดับสูงเป็นต้น ตรงกันข้ามหากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากกลุ่มประเทศที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ไม่ค่อยดี การแสดงออกของนักท่องเที่ยวจะถูกจำกัดศักยภาพในการเดินทางท่องเที่ยวแต่ละครั้งก็จะใช้จ่ายในระดับกลางถึงต่ำ

5) ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม (Socio-Cultural Factor) ปัจจัยด้านนี้นับว่ามีผลกระทบมากต่อการแสดงออกของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว เพราะนักท่องเที่ยวถูกปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรมหล่อหลอมมาตลอด และถ่ายทอดออกมาเป็นทัศนคติของกลุ่มคนเหล่านั้น ทัศนคติและวัฒนธรรมของท้องถิ่นใดท้องถิ่นหนึ่งจะเป็นตัวกำหนด รสนิยมและค่านิยมในการเดินทาง การซื้อสินค้า การเดินทางท่องเที่ยวของคนกลุ่มนั้นๆ ซึ่งมีผลต่อการปรับปรุงผลิตภัณฑ์การท่องเที่ยวจะอยู่ในระดับใดและรูปแบบใด (<http://th.wikipedia.org/wiki>, 24 กรกฎาคม 2551)

จากปัจจัยดังกล่าวเบื้องต้นอาจสรุปได้ว่า ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมนักท่องเที่ยวได้แก่ ปัจจัยทางประชากรศาสตร์ นักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากกลุ่มประเทศที่มีประชากรหลายๆ การแสดงออกของนักท่องเที่ยวโดยมากแล้วจะแตกต่างจากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากประเทศที่มีประชากรน้อยๆ ปัจจัยทางเทคโนโลยี ได้แก่ ปัจจัยในการผลิตสินค้าหรือผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว รวมถึงการให้บริการด้านความสะดวกสบายต่อนักท่องเที่ยวด้วย ปัจจัยทางการเมืองเป็นปัจจัยที่กระทบต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยว โดยเฉพาะต่อนักท่องเที่ยว ด้วยเหตุผลที่นักท่องเที่ยวไม่นิยมเดินทางท่องเที่ยวด้วยเหตุผลหลักคือการพักผ่อนหย่อนใจ ดังนั้นนักท่องเที่ยวย่อมไม่นิยมที่จะ

เดินทางไปในแหล่งท่องเที่ยวที่เกิดปัญหาทางการเมือง ปัจจัยทางเศรษฐกิจ เป็นปัจจัยหลักที่ก่อให้เกิดการท่องเที่ยวและบ่งบอกพฤติกรรมของนักท่องเที่ยวแต่ละชาติได้ด้วย หากนักท่องเที่ยวกลุ่มใดที่เดินทางมาจากประเทศที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจดี มักจะถูกจัดอยู่ในอันดับต้นๆที่เป็นที่ต้องการของเกือบทุกประเทศ ตรงกันข้ามหากนักท่องเที่ยวที่เดินทางมาจากกลุ่มประเทศที่มีพื้นฐานทางเศรษฐกิจที่ไม่ค่อยดี การแสดงออกของนักท่องเที่ยวย่อมจำกัดศักยภาพในการเดินทางท่องเที่ยว ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรม มีผลกระทบมากต่อการแสดงออกของพฤติกรรมนักท่องเที่ยว เพราะนักท่องเที่ยวถูกปัจจัยทางด้านสังคมและวัฒนธรรมหล่อหลอมมา และถ่ายทอดออกมาเป็นทัศนคติของกลุ่มคนเหล่านั้น

สถานการณ์การท่องเที่ยว

วัลยา โอพาร์ตน์มณี และอารัญ บุญชัย (2546) ได้แสดงทัศนะในบทความ เรื่อง “ท่องเที่ยว : บทบาทการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย ” ถึงประเด็นที่ควรนำมาพิจารณาประกอบการกำหนดทิศทางการท่องเที่ยว เพื่อรักษากำลังทางเศรษฐกิจและสถานภาพขีดความสามารถ ในการแข่งขันกับเวทีการตลาดโลก โดยมีประเด็นที่น่าสนใจ คือ

1. ความเสื่อมโทรมของแหล่งท่องเที่ยวและเอกลักษณ์วัฒนธรรมประจำถิ่นหรือภูมิภาค โดยเฉพาะพื้นที่ที่เป็นเมืองหลักด้านการท่องเที่ยวของประเทศ เช่น พัทยา เชียงใหม่ เกาะสมุย และเกาะภูเก็ตแหล่งท่องเที่ยวอยู่ในสภาพเสื่อมโทรมถึง 1,699 แห่ง จาก 2,879 แห่ง ซึ่งมีสาเหตุมาจากมนุษย์และกิจกรรมต่างๆ ทั้งในและนอกแหล่งท่องเที่ยวขาดการกำหนดมาตรฐานสินค้าและบริการด้านการท่องเที่ยวและการควบคุมตามมาตรฐานเพื่อเป็นปัจจัยสำคัญในการดึงดูดนักท่องเที่ยวรวมถึงการยกระดับขีดความสามารถในการแข่งขันกับประเทศคู่ค้าได้ ทำให้ผู้ประกอบการส่วนใหญ่แข่งขันกันโดยตัดราคาและลดคุณภาพนำไปสู่วงจรกับดักราคาต่ำ
2. ข้อจำกัดด้านสิ่งอำนวยความสะดวกในการเดินทางของนักท่องเที่ยวเป็นอุปสรรคสำคัญต่อการส่งเสริมการท่องเที่ยวไทยได้แก่ ข้อจำกัดด้านพิธีการเข้าเมืองข้อกฎหมายและกฎระเบียบที่เกี่ยวข้อง ศูนย์ข้อมูลการท่องเที่ยว โครงสร้างพื้นฐานการเข้าถึงแหล่งท่องเที่ยว บริการพื้นฐานในแหล่งท่องเที่ยว และทักษะของบุคลากรด้านการท่องเที่ยว เป็นต้น
3. ปัญหาการหลอกลวงนักท่องเที่ยว ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สินและการแฝงตัวเข้ามาของอาชญากรข้ามชาติ เป็นปัญหาเรื้อรังที่ทำลายภาพพจน์ด้านการท่องเที่ยวของประเทศไทย
4. การแข่งขันการท่องเที่ยวในตลาดโลกทวีความรุนแรงมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะประเทศคู่แข่งที่สำคัญคือ กลุ่มประเทศภูมิภาคเอเชียแปซิฟิกเนื่องจากหลายๆประเทศต่างต้องการ ใช้การท่องเที่ยวเป็นยุทธศาสตร์หลักในการสร้างรายได้เงินตราต่างประเทศ เพื่อฟื้นฟูเศรษฐกิจของประเทศไทยในยามวิกฤติเช่นกันจึงเป็นเรื่องสำคัญที่ประเทศจะต้องพยายามรักษาสถานะ และส่วนแบ่งทางการตลาดไว้ให้ได้
5. กลไกการบริหารจัดการยังคงรวมศูนย์อยู่ที่ส่วนกลางหรือหน่วยงานเจ้าของ

พื้นที่ โดยมีอำนาจหน้าที่ทั้งกำหนดคน โยบาย วางแผนพัฒนา จัดสรรงบประมาณ และดำเนินแผนงานหรือโครงการ ในขณะที่ภาคเอกชนองค์กรส่วนท้องถิ่นและชุมชนในพื้นที่ ยังขาดโอกาสในการมีส่วนร่วมในกลไกการบริหารจัดการ

ความต้องการของกลุ่มตลาดนักท่องเที่ยว

การตลาดในอุตสาหกรรมท่องเที่ยว หมายถึง แนวความคิดหรือปรัชญาทางด้านการจัดการที่ มุ่งเน้นไปสู่ความต้องการของนักท่องเที่ยว โดยอาศัยการวิจัยตลาด การพยากรณ์ การคัดเลือกทรัพยากรการท่องเที่ยวที่กำลังอยู่ในความต้องการเพื่อให้ธุรกิจได้รับประโยชน์สูงสุดในการเสนอบริการแก่นักท่องเที่ยวตามเป้าหมายที่กำหนดไว้จากคำจำกัดความข้างต้น การตลาดของการท่องเที่ยว มีจุดเน้นสำคัญ 3 ประการ คือ

1. มุ่งเน้นในประเด็นที่จะตอบสนองความต้องการของนักท่องเที่ยว
2. ความต้องการของนักท่องเที่ยวทราบได้โดยการวิจัยตลาดและการพยากรณ์ความต้องการของตลาดในอนาคต
3. แนวความคิดเกี่ยวกับวงจรชีวิตของทรัพยากรการท่องเที่ยว ความชอบหรือไม่ชอบของนักท่องเที่ยวมีอิทธิพลมากต่อการประยุกต์ใช้ในการกำหนดคน โยบายของธุรกิจการท่องเที่ยว (วินิจ วีรยางกูร, 2532 : 63)

องค์ประกอบสำคัญของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1) โครงสร้างองค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่ ข้อมูลข่าวสารทางการท่องเที่ยว ความปลอดภัย การอำนวยความสะดวกในการเข้าเมือง โครงสร้างพื้นฐาน การสนับสนุนจากหน่วยงานของรัฐและเอกชน

2) องค์ประกอบที่สนับสนุนการท่องเที่ยวที่สำคัญ ได้แก่

นักท่องเที่ยว

- ลักษณะพื้นฐานหรือลักษณะทางประชากรศาสตร์ของนักท่องเที่ยว เช่น เพศ อายุ อาชีพ ระดับการศึกษา ระดับรายได้ สถานภาพสมรส
- การกระจายตัวของนักท่องเที่ยว
- กิจกรรมต่างๆ ของนักท่องเที่ยว และฤดูกาลท่องเที่ยว

ทรัพยากรการท่องเที่ยว ได้แก่ ทางธรรมชาติ (Natural Tourism Resources) ประวัติศาสตร์ โบราณสถานและโบราณวัตถุ (Archeological and Historical Resources) ศิลปวัฒนธรรม ประเพณี และกิจกรรม

ทรัพยากรการท่องเที่ยวของประเทศไทยในภาพรวม

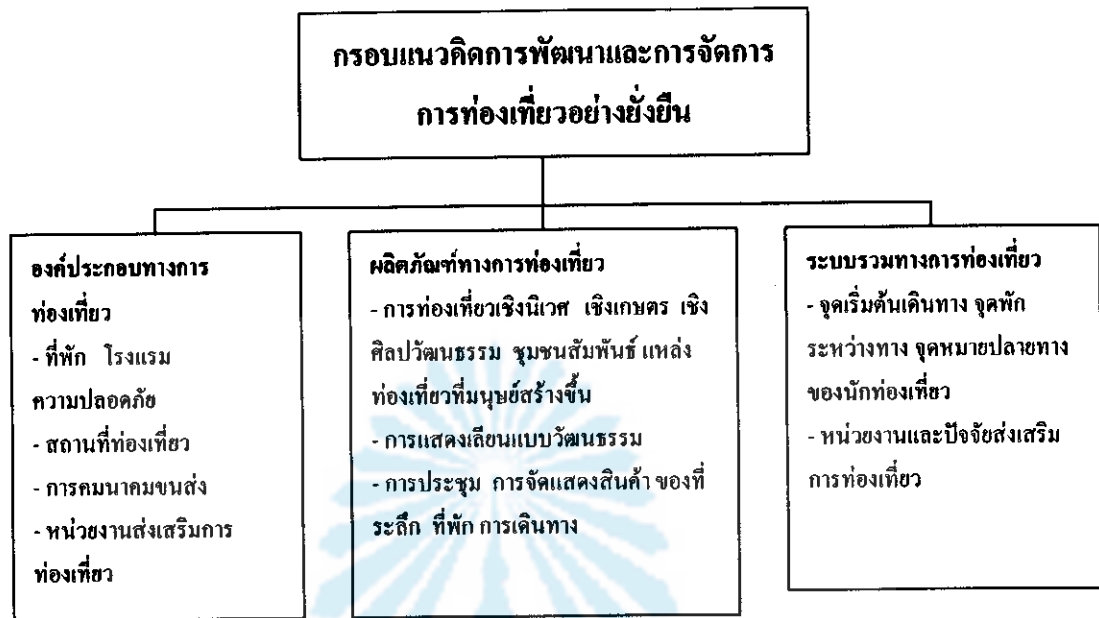
(1) ทรัพยากรการท่องเที่ยวทางธรรมชาติ ได้แก่

อุทยานแห่งชาติ (National Park) วนอุทยาน (Forest Park) เขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่า (Wildlife Sanctuary) เขตห้ามล่าสัตว์ป่า (Non-Hunting Area) สวนพฤกษศาสตร์ (Botanical Garden) สวนรุกขชาติ (Aboreum)

(2) ทรัพยากรการท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้น ร่องรอยของประวัติศาสตร์ ได้แก่ หลักฐานทางโบราณคดี ชุมชนโบราณ ศาสนสถาน โบราณวัตถุ ศิลปวัฒนธรรม งานประเพณี วัฒนธรรม สินค้าหัตถกรรมพื้นบ้าน

2.3. แนวทางยุทธศาสตร์การพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ยุทธศาสตร์การพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน การพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวให้ยั่งยืนนั้นต้องมองใน 3 ประเด็นหลัก คือ องค์ประกอบทางการท่องเที่ยว (Tourism Components) ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว (Tourism Products) และระบบรวมทางการท่องเที่ยว (Whole Tourism System) องค์ประกอบทางการท่องเที่ยวที่มีปัจจัยที่จะต้องพิจารณาก็คือ ที่พักหรือโรงแรม ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ซึ่งเป็นองค์ประกอบที่สำคัญมาก องค์ประกอบของการท่องเที่ยว สถานที่ท่องเที่ยวที่เป็นจุดดึงดูดและเป็นเป้าหมายสำคัญในการเดินทางท่องเที่ยวของนักท่องเที่ยว การคมนาคมขนส่งที่สะดวก รวดเร็ว เพียงพอต่อความต้องการและมีความปลอดภัยสูง บริษัทที่ทำธุรกิจด้านการท่องเที่ยวที่มีความหลากหลายและมีความเป็นสากลรวมไปถึงหน่วยงานส่งเสริมทางการท่องเที่ยวต่างๆ ทั้งในส่วนกลางและส่วนภูมิภาคสามารถบริการได้อย่างครอบคลุม สะดวกและรวดเร็ว องค์ประกอบที่สอง ก็เป็นอีกหนึ่งองค์ประกอบที่มีความสำคัญไม่แพ้กัน นั่นก็คือ ผลิตภัณฑ์ทางการท่องเที่ยว (Tourism Products) ที่ประกอบไปด้วยการท่องเที่ยวแบบต่างๆ เช่น การท่องเที่ยวเชิงเกษตร การท่องเที่ยวชุมชน สัมพันธ์ การท่องเที่ยวเชิงศิลปวัฒนธรรม การท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยวที่มนุษย์สร้างขึ้นหรือการท่องเที่ยวเชิงนิเวศ นอกจากนี้ยังประกอบไปด้วย การแสดงเลียนแบบวัฒนธรรมดั้งเดิม การประชุมทางการท่องเที่ยวระดับชาติและนานาชาติ การจัดงานแสดงสินค้าและของที่ระลึกในเทศกาลต่างๆ องค์ประกอบสุดท้ายเป็นระบบรวมทางการท่องเที่ยว (Whole Tourism System) เป็นการมองการท่องเที่ยวให้ครอบคลุมตั้งแต่การเริ่มต้นจนถึงสิ้นสุด หรือการมองให้ครอบคลุมตลอดการท่องเที่ยวนั่นเอง โดยจะต้องมองไปที่จุดเริ่มต้นของการเดินทาง จุดแวะพักระหว่างการเดินทาง จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทางของนักท่องเที่ยว รวมไปถึงหน่วยงานส่งเสริมทางการท่องเที่ยว เช่น การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย และปัจจัยส่งเสริมการท่องเที่ยวต่างๆ ที่ส่งผลต่อการท่องเที่ยวเช่น การรณรงค์ การโฆษณา หรือรูปแบบการต้อนรับนักท่องเที่ยว เป็นต้น ดังแสดงในแผนภาพประกอบ 2

ภาพประกอบ 2 กรอบแนวคิดการพัฒนาและการจัดการการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน

ข้อมูลจากแผนภาพหมายความว่า การพัฒนาและจัดการการท่องเที่ยวนั้นจะต้องมองให้ลึกและครอบคลุมในทุกๆ องค์ประกอบย่อย ทั้งนี้ก็เพราะว่าแต่ละองค์ประกอบย่อยก็เปรียบได้กับหนึ่งจิ๊กซอร์ที่จะทำให้การท่องเที่ยวซึ่งเป็นภาพใหญ่สมบูรณ์ได้ หากขาดจิ๊กซอร์ไปสักตัว แม้ว่าตัวนั้นจะไม่ค่อยสำคัญนัก แต่ภาพใหญ่จะสมบูรณ์ได้อย่างไร ภาพที่ได้ก็จะออกมาไม่สวย บางทีภาพนั้นอาจจะหมดค่าหมดความหมายไปเลยก็ได้

โดยภาพรวมแล้ว การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนเป็นการท่องเที่ยวที่มีลักษณะสำคัญ 4 ประการดังต่อไปนี้

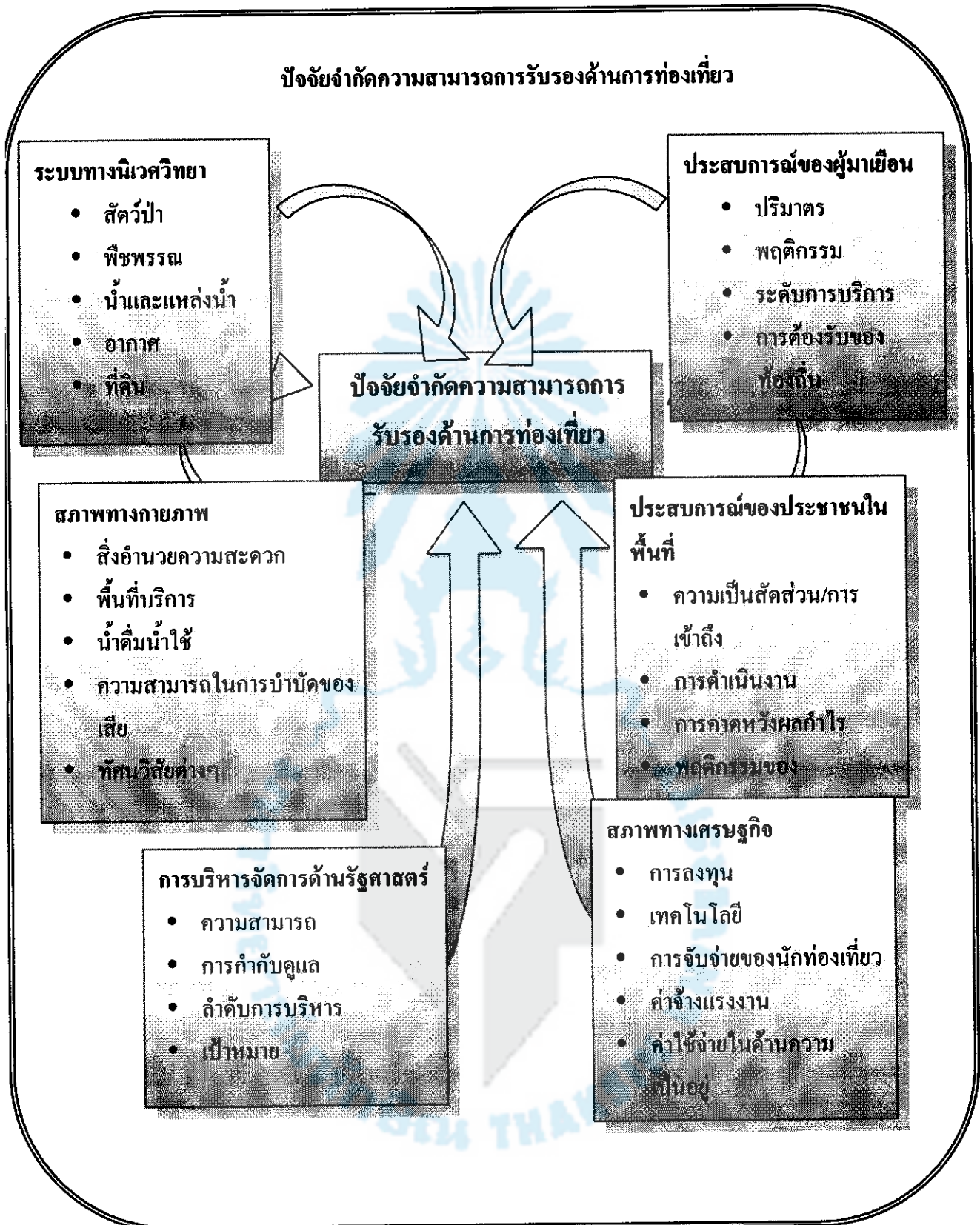
1. ต้องดำเนินการภายใต้ขีดความสามารถของธรรมชาติ ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่มีต่อกระบวนการการท่องเที่ยว
2. ต้องตระหนักดีต่อการมีส่วนร่วมของประชากร ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่มีต่อกระบวนการท่องเที่ยว
3. ต้องยอมรับให้ประชาชนทุกส่วนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจ ที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน
4. ต้องชี้ นำภายใต้ความปรารถนาของประชาชนท้องถิ่นและชุมชนในพื้นที่ท่องเที่ยวต่างๆ

ในมุมมองของ Shirley (1993 : nd) แล้ว การท่องเที่ยวแบบยั่งยืนมีหลักการสำคัญหลายประการ ซึ่ง Shirley ได้เสนอไว้ดังนี้

ตาราง 1 เป้าหมายการพัฒนาการท่องเที่ยวแบบยั่งยืน

ประเด็นสาระ	รายละเอียด
การใช้ทรัพยากรอย่างยั่งยืน	การอนุรักษ์และใช้ทรัพยากรอย่างพอดี ทั้งที่เป็นทรัพยากรธรรมชาติ สังคมและวัฒนธรรม เป็นสิ่งสำคัญและเป็นแนวทางการทำธุรกิจในระยะยาว
การลดการบริโภคและลดของเสีย	การลดการบริโภคที่มากเกินไป และการลดของเสีย จะช่วยลดค่าใช้จ่ายในการทำนุบำรุงสิ่งแวดล้อมที่ถูกทำลายในระยะยาว และเป็นการเพิ่มคุณภาพของการท่องเที่ยวด้วย
การรักษาความหลากหลาย	การรักษาและส่งเสริมความหลากหลายของธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรม มีความสำคัญต่อการท่องเที่ยวในระยะยาวและช่วยขยายฐานของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
การวางแผนการพัฒนาการท่องเที่ยวเข้าไปอยู่ในแผนรวม	การประสานการพัฒนาการท่องเที่ยว เข้ากับกรอบแผนกลยุทธ์การพัฒนาแห่งชาติ และการพัฒนาท้องถิ่น และการประเมินผลกระทบสิ่งแวดล้อมจะช่วยขยายศักยภาพการท่องเที่ยวในระยะยาว
การสนับสนุนธุรกิจชุมชน	การท่องเที่ยวที่รองรับกิจกรรมทางเศรษฐกิจของท้องถิ่น โดยที่ได้พิจารณาด้านราคาและคุณค่าของสิ่งแวดล้อมไว้ ซึ่งไม่เพียงแต่ทำให้เกิดการประหยัด แต่ยังป้องกันสิ่งแวดล้อมไม่ให้ถูกทำลายอีกด้วย
การดำเนินการโดยท้องถิ่น	การมีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ของท้องถิ่นในสาขาการท่องเที่ยวจะไม่เพียง แต่สร้างผลตอบแทนแก่ประชาชนและสิ่งแวดล้อม โดยรวมแต่ยังจะช่วยยกระดับคุณภาพการจัดการการท่องเที่ยวด้วย
การเสนอแนะต่อสาธารณะ	การปรึกษาหารือกันอย่างสม่ำเสมอระหว่างผู้ประกอบการ ประชากรท้องถิ่น องค์กรและสถาบันที่เกี่ยวข้อง มีความจำเป็นในอันที่จะร่วมงานกันไปในทิศทางเดียวกัน รวมทั้งร่วมแก้ปัญหา และลดข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่แตกต่างกัน
การอบรมเจ้าหน้าที่	การฝึกอบรมบุคลากร โดยสอดคล้องแนวคิดและวิถีปฏิบัติ ในการพัฒนาแบบยั่งยืนต่อบุคลากรท้องถิ่นทุกประการ จะช่วยยกระดับของการบริการการท่องเที่ยว
การตลาดที่รับผิดชอบ	การตลาดที่จัดเตรียมข้อมูลข่าวสารอย่างพร้อมมูล จะทำให้นักท่องเที่ยวเข้าใจและเคารพในสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ สังคม และวัฒนธรรมของแหล่งท่องเที่ยว และจะช่วยยกระดับความพอใจของนักท่องเที่ยวด้วย
การศึกษาวิจัยอย่างต่อเนื่อง	การวิจัยและการติดตามตรวจสอบอย่างมีประสิทธิภาพ จำเป็นต่อการช่วยแก้ปัญหา และเพิ่มผลประโยชน์ต่อแหล่งท่องเที่ยว นักท่องเที่ยว และนักลงทุน

ปัจจัยจำกัดความสามารถรับรองด้านการท่องเที่ยว

ภาพประกอบ 3 ปัจจัยจำกัดความสามารถรับรองด้านการท่องเที่ยว

คุณภาพของสถานที่ท่องเที่ยว

เป็นการพิจารณาคุณภาพโดยรวมของสถานที่ท่องเที่ยวแต่ละแห่ง ในด้านการบริหารจัดการ สถานที่ (ความสะอาด ความเป็นระเบียบเรียบร้อย การดูแลรักษาความปลอดภัย) สาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกต่อนักท่องเที่ยว (ไฟฟ้า ประปา โทรศัพท์ สถานที่จอดรถ ห้องสุขา ร้านอาหาร ร้านจำหน่ายสินค้าที่ระลึก สถานที่พักผ่อน บริการข้อมูลข่าวสาร/ป้ายชื่อ ประชาสัมพันธ์ต่างๆ) ว่ามีความเหมาะสมเพียงใด ได้กำหนดระดับของคุณภาพเป็น 3 ระดับคือ

1. **สถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณภาพสูง** หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวที่มีการบริหารจัดการเป็นอย่างดี สภาพบริเวณสะอาด ระเบียบเรียบร้อย มีความเป็นระเบียบ การจัดภูมิทัศน์เหมาะสม การดูแลรักษาความปลอดภัยดี มีระบบสาธารณูปโภคและสิ่งอำนวยความสะดวกแก่นักท่องเที่ยวในปริมาณที่เหมาะสมกับสภาพของสถานที่ และเพียงพอในช่วงฤดูกาลท่องเที่ยวปกติ กำหนดค่าคะแนนคุณภาพเท่ากับ 3

2. **สถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณภาพปานกลาง** หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวที่มีการบริหารจัดการในระดับรองลงมา มีข้อจำกัดหรืออ่อนด้อยในบางด้าน อันอาจมีสาเหตุบางประการที่ยังไม่สามารถแก้ไขได้ เช่น สภาพสถานที่สะอาด แต่มีร้านค้าสิ่งก่อสร้างในบริเวณที่ดูไม่เป็นระเบียบเรียบร้อย ทำให้คุณค่าของสถานที่ลดลงเป็นต้น กล่าวคือสภาพของสถานที่ท่องเที่ยวโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง กำหนด ให้ค่าคะแนนเท่ากับ 2

3. **สถานที่ท่องเที่ยวที่มีคุณภาพต่ำ** หมายถึง สถานที่ท่องเที่ยวที่มีการบริหารจัดการสถานที่ น้อยมาก หรือไม่มีการบริหารจัดการใดๆ เลย เป็นผลให้สภาพโดยรวมของสถานที่ไม่น่าชื่นชม เช่น ไม่เป็นระเบียบ หรือสกปรก รกรุงรัง และขาดแคลนสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็น หรือควรจะมีในสถานที่ท่องเที่ยวอื่นๆ ซึ่งอาจเป็นปัญหาต่อนักท่องเที่ยวได้ในระดับหนึ่ง ซึ่งสถานที่ท่องเที่ยวประเภทนี้ ส่วนใหญ่จะเป็นสถานที่ท่องเที่ยวสาธารณะที่ไม่มีชื่อเสียงมากนัก หรือสถานที่ท่องเที่ยวที่ไม่มีหน่วยงานหรือองค์กรใดรับผิดชอบโดยตรง กำหนดให้ค่าคะแนนเท่ากับ 1

แหล่งท่องเที่ยวที่มีคุณภาพ (Quality Destination) ตามมาตรฐานสากล (World Class Destination) ได้แก่มีแหล่งท่องเที่ยวทั้งดงาม ไม่อยู่ในสภาพเสื่อมโทรมหรือถูกทำลาย

1. คงประเพณีและวัฒนธรรมอันดีงาม ดำรงเอกลักษณ์ของเชื้อชาติเป็นที่รู้จักในโลก
2. สิ่งแวดล้อมปลอดภัย
3. มีความปลอดภัยจากอาชญากรรม อุบัติเหตุและโรคภัยไข้เจ็บ
4. มีระบบสาธารณูปโภค และสิ่งอำนวยความสะดวกในปริมาณที่เหมาะสม

และบริการมีคุณภาพ

5. มีการคมนาคมที่ติดต่อถึงกันได้ทุกระบบ
6. มีระบบโทรคมนาคมสาธารณะที่ติดต่อกันทั่วโลกได้ในทุกเมืองท่องเที่ยวหลัก

3. นโยบายแห่งรัฐ กับการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

3.1 แผนพัฒนา เศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (พ.ศ. 2550-2554)

ประเทศไทยยังคงต้องเผชิญกับการเปลี่ยนแปลงที่สำคัญในหลายบริบททั้งที่เป็นโอกาสและข้อจำกัดต่อการพัฒนาประเทศ จึงต้องมีการเตรียมความพร้อมของคนและระบบให้สามารถปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคตและแสวงหาประโยชน์อย่างรู้เท่าทันโลกาภิวัตน์และสร้างภูมิคุ้มกันให้กับทุกภาคส่วนตามหลักปรัชญาของเศรษฐกิจพอเพียง ยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศ ในแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 นี้ มุ่งเน้นพัฒนาการสร้างเสริมเข้มแข็งของชุมชนและสังคมให้เป็นรากฐานมั่นคงของประเทศ โดยให้ความสำคัญกับการสร้างความมั่นคงของเศรษฐกิจชุมชน เน้นการผลิตเพื่อการบริโภคอย่างพอเพียงภายในชุมชน สนับสนุนให้ชุมชนมีการรวมกลุ่มในรูปแบบสหกรณ์ กลุ่มอาชีพ สนับสนุนการนำภูมิปัญญาและนำวัฒนธรรมท้องถิ่นมาใช้ในการสร้างสรรค์คุณค่าของสินค้าและบริการและร่วมมือกับภาคเอกชนในการลงทุนสร้างอาชีพและรายได้พัฒนาความรู้ด้านการจัดการ การตลาดและทักษะในการประกอบอาชีพ โดยมียุทธศาสตร์หลักดังนี้

1. ยุทธศาสตร์การพัฒนาคุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้
2. ยุทธศาสตร์การสร้างเสริมเข้มแข็งของชุมชนและสังคมให้เป็นรากฐานที่มั่นคง ของประเทศ
3. ยุทธศาสตร์การปรับ โครงสร้างเศรษฐกิจให้สมดุลและยั่งยืน
4. ยุทธศาสตร์การพัฒนาบนฐานความหลากหลายทางชีวภาพและการสร้างความมั่นคงของฐานทรัพยากรและสิ่งแวดล้อม
5. ยุทธศาสตร์การเสริมสร้างธรรมาภิบาลในการบริหารจัดการประเทศมุ่งเสริมสร้าง ความเป็นธรรมในสังคมอย่างยั่งยืน (<http://www.idd.go.th/Thai>, 24 กรกฎาคม 2552)

จากข้อความเบื้องต้นสามารถสรุปได้ว่า แผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 (ในส่วนของการพัฒนาคน พัฒนาอาชีพ ชุมชนเข้มแข็ง ความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน การใช้ภูมิปัญญาในการมาจัดการเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว) ดังนี้

หลักการทางาน อันเนื่องมาจากพระราชดำริ “เศรษฐกิจพอเพียง”

ประการแรก การพัฒนาประเทศต้องมีการเตรียมความพร้อมของคน คนเป็นศูนย์กลางของการพัฒนาให้ปรับตัวพร้อมรับการเปลี่ยนแปลงในอนาคตและรู้เท่าทันโลกาภิวัตน์ สร้างภูมิคุ้มกันให้กับตนเองตามหลักเศรษฐกิจพอเพียง มีการวางแผนยุทธศาสตร์การพัฒนา คุณภาพคนและสังคมไทยสู่สังคมแห่งภูมิปัญญาและการเรียนรู้ ยุทธศาสตร์การสร้างเสริมเข้มแข็งของชุมชนและสังคมให้เป็นรากฐานที่มั่นคงของประเทศ

ประการที่สอง ยึดหลัก “ภูมิสังคม” ที่มีความแตกต่างกันในแต่ละภูมิภาคและท้องถิ่น โดยการพัฒนาตามแนวพระราชดำริจะต้องมีกระบวนการศึกษาและวางแผนที่สอดคล้องกับ ภูมิ หรือลักษณะภูมิประเทศทางภูมิศาสตร์ คือสภาพธรรมชาติแวดล้อมรอบๆ ตัวคน และต้องอยู่บนพื้นฐานเดิมของสังคม หรือภูมิประเทศทางสังคมวิทยา ที่คำนึงถึงการดำเนินวิถีชีวิตของ “คน” ในสังคมหนึ่งๆ ซึ่งมีลักษณะเฉพาะทางวัฒนธรรม ค่านิยม ความเชื่อและศาสนา ประเพณี เศรษฐกิจ และสภาพแวดล้อมในสังคมนั้นๆ ทรงให้ความสำคัญต่อการใช้หลักวิชาในการ “ศึกษาข้อมูลอย่างเป็นระบบ” และ “พัฒนาคน” โดยสร้างความรู้ความเข้าใจของคนในพื้นที่ต่อหลักการและประโยชน์ของการพัฒนา รวมทั้งข้าราชการก็ยึดหลัก “เข้าใจ เข้าถึง และพัฒนา” คือ ต้องมีความรู้ความเข้าใจในสภาพภูมิสังคมของคนในพื้นที่นั้นๆ ว่ามีปัญหาเช่นไรและมีความต้องการอะไร ทั้งนี้ ก็เพื่อให้การวางแผนและการดำเนินโครงการอื่นเนื่องมาจากพระราชดำริสามารถแก้ปัญหาและสอดคล้องกับความต้องการของประชาชนในพื้นที่มากที่สุด จากหลัก “ภูมิสังคม” ดังกล่าวพื้นที่เมืองพัทยาซึ่งเป็นแหล่งท่องเที่ยวระดับนานาชาติ หากมีการวางแผนพัฒนาเป็นระบบใช้หลักภูมิศาสตร์ของพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวให้เกิดประโยชน์สูงสุดก็จะสามารถสร้างชุมชนให้เข้มแข็งและนำเงินทำรายได้เข้าประเทศได้อย่างมหาศาล

3.2 นโยบายการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย

1) นโยบายการท่องเที่ยวของรัฐบาล

- พัฒนาประเทศไทยเป็นแหล่งท่องเที่ยวคุณภาพ
- มีมาตรฐานความปลอดภัยและบริการระดับสากล
- เน้นเอกลักษณ์และวัฒนธรรมไทยควบคู่กับการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติ
- ส่งเสริมการตลาดท่องเที่ยวเชิงรุกทั้งในและต่างประเทศ

2) ยุทธศาสตร์การพัฒนาการท่องเที่ยวประเทศไทย ปี 2547-2551

วิสัยทัศน์	ประเทศไทยเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวแห่งเอเชียในปี 2551
วัตถุประสงค์	การท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนเป็นกลไกในการกระจายรายได้และโอกาสทางการค้า
เป้าหมาย	ในปี 2551 นักท่องเที่ยวต่างชาติเพิ่มเป็น 20 ล้านคน และรายได้ 7 แสนล้านบาท
ยุทธศาสตร์	<ul style="list-style-type: none"> - การเพิ่มขีดความสามารถในการแข่งขัน - การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานสินค้าและบริการการท่องเที่ยว - การพัฒนาการบริหารจัดการแบบบูรณาการ
กลยุทธ์	<ul style="list-style-type: none"> - ส่งเสริมการตลาดเชิงรุกทั้งภายในและต่างประเทศ ส่งเสริมให้ประเทศไทยเป็น Gateway ของเอเชีย - สร้าง พัฒนาฟื้นฟูและเชื่อมโยงแหล่งท่องเที่ยว ยกระดับคุณภาพและมาตรฐานสินค้าและบริการ

- ปรับปรุงกฎหมาย ระเบียบและข้อบังคับต่าง ๆ ส่งเสริมประสิทธิภาพ

การบริหารจัดการแบบบูรณาการ

3) องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

- ภาครัฐราชการ กระทรวง กรม สำนักงานต่างๆ องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น
- รัฐวิสาหกิจ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- องค์กรมหาชน องค์กรบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน
- เอกชน ผู้ประกอบการต่างๆ สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- ภาคประชาชน สหกรณ์ ชุมชนและกลุ่มอาชีพต่าง ๆ

4) กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว

- กฎหมายทรัพย์สิน พระราชบัญญัติที่ราชพัสดุ พระราชบัญญัติอุทยานแห่งชาติ พระราชบัญญัติป่าสงวนแห่งชาติ พระราชบัญญัติโบราณสถานและ โบราณวัตถุฯ และอื่น ๆ

5) กฎหมายการพัฒนาและบริหารจัดการ

- พระราชบัญญัติการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย ธุรกิจนำเที่ยวและมัคคุเทศก์
- สภาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว สภาตำบลฯ เทศบาล กำหนดแผนฯ
- พระราชกฤษฎีกา องค์กรบริหารการพัฒนาพื้นที่พิเศษเพื่อการท่องเที่ยวอย่าง

ยั่งยืน(องค์กรมหาชน) สำนักงานส่งเสริมการจัดประชุมฯ

- กฎกระทรวง อำนาจหน้าที่ของหน่วยราชการ
- ระเบียบ ระเบียบสำนักนายกรัฐมนตรีว่าด้วยการพัฒนาและส่งเสริมการท่องเที่ยว

แห่งชาติ กองทุนเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวไทย

- กฎหมายอื่นๆ พระราชบัญญัติ โรงแรม พระราชบัญญัติสถานบริการ

<http://www.tourism.go.th/2009/th/articles>, 23 กรกฎาคม 2550)

จากข้อมูลดังกล่าวจึงสามารถสรุปได้ว่า การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวควรพิจารณาคุณภาพโดยรวม ไม่ว่าจะเป็นด้านนโยบาย ยุทธศาสตร์ องค์กรที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาการท่องเที่ยวหรือเห็นตัวขับเคลื่อนนโยบายด้านการท่องเที่ยวแต่ละแห่ง กฎหมายที่เกี่ยวข้องกับการท่องเที่ยว กฎหมายการพัฒนาและบริหารจัดการ เป็นตัวผลักดันและสามารถก่อให้เกิดการพัฒนาด้านการท่องเที่ยวที่สำคัญได้หากมีการดำเนินการหรือปฏิบัติอย่างจริงจัง

3.3 นโยบายจัดระเบียบสังคม

การดำเนินงานตามนโยบายการจัดระเบียบสังคม ของกระทรวงมหาดไทยตามที่กระทรวงมหาดไทย สามารถสรุปได้ดังนี้

1) การแก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 โดยที่พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ใช้บังคับมาเป็นเวลานานและมีบทบัญญัติบางประการที่ไม่เหมาะสมกับสถานการณ์ปัจจุบัน สมควรแก้ไขเพิ่มเติมบทบัญญัติดังกล่าว โดยเฉพาะในเรื่องคำนิยามของคำว่าสถานบริการ ประเภทของสถานบริการ วิธีการจัดตั้งสถานบริการ จึงเสนอแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าด้วยสถานบริการ โดยพระราชบัญญัติสถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ.2546 ซึ่งได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาและมีผลใช้บังคับตั้งแต่วันที่ 13 มกราคม 2547 แล้ว จากการเพิ่มเติมแก้ไขพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 ดังกล่าว ได้มีบทบัญญัติให้กระทรวงมหาดไทยออกกฎกระทรวงและประกาศกระทรวงเพื่อกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีปฏิบัติในหลายประการ

2) การกำหนดเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการ (Zoning) กระทรวงมหาดไทยนำบทบัญญัติในมาตรา 5 แห่งพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ซึ่งให้อำนาจรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยใน การกำหนดเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการมาใช้บังคับให้บังเกิดผลเป็นรูปธรรมเพื่อการรักษาความสงบเรียบร้อยของ ประชาชน โดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาซึ่งขณะนี้ได้มีพระราชกฤษฎีกากำหนดเขตพื้นที่เพื่อการอนุญาตหรืออนุญาตให้ตั้งสถานบริการครบทุกจังหวัด โดยเป็นเขตพื้นที่เพื่องอนุญาตให้ตั้งสถานบันเทิง

3) การบังคับใช้พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2509 และที่แก้ไขเพิ่มเติมอย่างเป็นรูปธรรม กระทรวงมหาดไทยได้ดำเนินนโยบายจัดระเบียบสังคมในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ โดยได้สั่งการให้ทุกจังหวัด อำเภอ กิ่งอำเภอและประสานสำนักงานตำรวจแห่งชาติให้ถือปฏิบัติในการกวาดขันสถานบริการซึ่งหากมีกรณีที่สถานบริการใดกระทำการฝ่าฝืนกฎหมายหรือนโยบายข้างต้นให้ผู้บัญชาการตำรวจนครบาลหรือผู้ว่าราชการ จังหวัดในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ใช้อำนาจตามกฎหมายสั่งพักใช้ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาตหรือในการใช้อำนาจตามประกาศของคณะปฏิวัติ ฉบับที่ 50 สั่งปิดสถานบริการดังกล่าวโดยมีกำหนดระยะเวลาและไม่มีกำหนดระยะเวลาตามควรแก่กรณี (<http://www.ryt9.com>, 3 สิงหาคม 2550)

จากข้อมูลดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า นโยบายการจัดระเบียบสังคมจะต้องมีการเข้มงวดกวาดขันและตรวจสอบให้สถานบริการสถานประกอบการต่างๆ ได้ปฏิบัติตามกฎระเบียบ กฎหมาย ซึ่งจำเป็นต้องได้รับความร่วมมือจากสถานบริการและองค์กรทุกภาคส่วนที่เกี่ยวข้อง เพื่อให้การดำเนินการดังกล่าวเป็นด้วยความเรียบร้อย เกิดผลในทางปฏิบัติและมีความเข้าใจที่ตรงกัน ไม่ก่อให้เกิดปัญหาสังคม และปัญหาความไม่สงบเรียบร้อย

แนวทางการกวดขันสถานบริการควรมีผลการดำเนินงาน ดังนี้

- 1) คณะทำงานการจัดระเบียบสังคมของกระทรวงมหาดไทย ได้ตรวจสถานบริการในพื้นที่
- 2) ผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ใช้มาตรการทางปกครอง สั่งลงโทษสถานบริการโดยการพักใช้ใบอนุญาต เพิกถอนใบอนุญาต สั่งหยุดกิจการสถานบริการทุกประเภท
- 3) สำหรับสถานประกอบการประเภทร้านอาหาร สุรา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นที่เข้าลักษณะของสถานบริการแต่ประกอบกิจการให้คล้ายกับสถานบริการ เช่น มีดนตรีและอุปกรณ์ ให้แสงสว่างอื่นๆนอกเหนือจากอุปกรณ์ให้แสงสว่างตามปกติโดยปล่อยปละละเลยให้เด็กและเยาวชนเข้าไปมั่วสุมดื่มสุราซึ่งได้ก่อความเดือดร้อนรำคาญให้กับประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง กระทรวงมหาดไทยได้สั่งการให้ผู้ว่าราชการจังหวัดทุกจังหวัดและกองบัญชาการตำรวจนครบาล กวดขันสถานประกอบการ สำหรับสถานประกอบการที่กระทำการฝ่าฝืนกฎหมายให้จับกุมดำเนินคดีอย่างเฉียบขาดทุกราย ซึ่งหากปรากฏว่ายังคงดำเนินกิจการฝ่าฝืนกฎหมายอีกให้ผู้ว่าราชการจังหวัด หรือผู้บัญชา การตำรวจนครบาลแล้วแต่กรณี สั่งปิดสถานที่ดังกล่าวโดยมีกำหนดเวลาหรือไม่มีกำหนดเวลาตามควรแก่กรณี

4) การให้ความรู้ทางกฎหมาย

5) การสร้างจิตสำนึกให้กับเด็ก เยาวชน ผู้ปกครอง ผู้ประกอบกิจการสถานบริการและเจ้าหน้าที่ของรัฐ (<http://www.ryt9.com>, 3 ส.ค.2550)

การอนุญาตตั้งสถานบริการตามกฎหมายฉบับใหม่

ผู้แจ้งการจัดตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(4) เดิม ที่ประสงค์ตั้งเป็นสถานบริการ ต่อไปให้ไปยื่นคำขอรับใบอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ภายใน 60 วัน คำขออนุญาตตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(4) (ก) (ข) (ค) และมาตรา 3(5) แห่ง พ.ร.บ.สถานบริการ (ฉบับที่ 4) พ.ศ. 2547

หลักเกณฑ์การตั้งสถานบริการอาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งเป็นสถานบริการ ต้อง

1. ไม่อยู่ใกล้วัด สถานที่สำหรับปฏิบัติพิธีกรรมทางศาสนา โรงเรียนหรือสถานศึกษา โรงพยาบาล สถานพยาบาลที่รับผู้ป่วยไว้ค้างคืน สโมสรเยาวชน หรือหอพักตามกฎหมายว่าด้วยหอพัก ในขนาดที่เห็นได้ว่าจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่สถานที่ดังกล่าวแล้ว
2. ไม่อยู่ในย่านที่ประชาชนอยู่อาศัย อันจะก่อความเดือดร้อนรำคาญแก่ประชาชนผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง
3. มีทางถ่ายเทอากาศสะดวก
4. ปัจจุบันกระทรวงมหาดไทยมีนโยบายว่าจะไม่อนุญาตให้มีการตั้งสถานบริการตามมาตรา 3(1) (2) และ (3) เว้นแต่ สถานบริการที่ได้ขออนุญาตก่อนที่จะมีนโยบายไม่อนุญาตดังกล่าว หรือ เป็นสถานบริการที่ตั้งขึ้นในโรงแรมที่ได้มาตรฐานเพื่อการท่องเที่ยวหรือได้รับบัตรส่งเสริมจาก

BOI ซึ่งจะอนุโลมให้ตั้งได้เฉพาะสถานบริการตามมาตรา 3(4) ในโรงแรมดังกล่าวได้ โรงแรมละ 1 แห่ง (<http://www.mahadthai.com/inspect/service.htm>)

ขั้นตอนการปฏิบัติ

- อำเภอ/กิ่งอำเภอ รับคำขอและตรวจสอบคุณสมบัติของผู้อนุญาต รวมทั้งการอาคารสถานที่ตั้งสถานบริการ เสร็จแล้วรวบรวมเอกสารจัดส่งให้จังหวัดเพื่อพิจารณา
 - จังหวัดตรวจสอบเอกสาร และกำหนดแผนการออกตรวจสถานบริการเพื่อนำข้อมูลเสนอคณะกรรมการพิจารณากลั่นกรองการอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ประชุมพิจารณาลงความเห็นเสนอต่อผู้ว่าราชการจังหวัดในฐานะพนักงานเจ้าหน้าที่
 - ฝ่ายปฏิบัติการ มีผู้บังคับการตำรวจภูธรจังหวัด เป็นหัวหน้าคณะทำงานหน้าที่ตรวจตรา ควบคุมสถานบริการ ให้ปฏิบัติตามกฎหมายสถานบริการ และตามนโยบายการจัดระเบียบสังคมของกระทรวงมหาดไทย ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับสถานบริการ จัดชุดสายตรวจและเจ้าหน้าที่ตำรวจแบ่งพื้นที่การตรวจออกเป็น (zone) หากมีการฝ่าฝืนให้ดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ และรายงานผลการตรวจสอบให้จังหวัดทราบ
 - ฝ่ายประสานการปฏิบัติงาน มีปลัดจังหวัด เป็นหัวหน้าคณะทำงานมีหน้าที่ประสานการปฏิบัติการ เพื่อให้การตรวจตราเป็นไปในความเรียบร้อย นอกจากนี้ อำเภอ/กิ่งอำเภอ ในพื้นที่ดำเนินการสนับสนุนการปฏิบัติตามนโยบายการจัดระเบียบสังคมอย่างเข้มงวดควัดขัน และต่อเนื่อง ทั้งการดำเนินการตามมาตรการปกครองและมาตรการด้านสังคม ทั้งในระยะสั้น และระยะยาว โดยเฉพาะอย่างยิ่งการป้องกันและแก้ไขปัญหากลุ่มเสี่ยง (POTENTIAL DEMAND)
- (<http://province.prd.go.th/udonthani>, 4 สิงหาคม 2551)

3.4 นโยบายกรมโยธาธิการและผังเมือง

กรมโยธาธิการและผังเมืองออกกฎทุกแห่งต้องอยู่ใต้การควบคุมของกฎหมายอาคาร ต้องจำกัดจำนวนคน ขนาดพื้นที่ ทางหนีไฟ อุปกรณ์ดับเพลิง โครงสร้างป้องกันไฟ หลังกฎกระทรวงมีผลใช้ ให้เวลา 180 วัน แก้ไขเปลี่ยนแปลงกลัววันชำระยอดเหตุการณ์ไฟไหม้ชานดิกำดับ

จากกรณีเกิดโศกนาฏกรรมเพลิงไหม้สถานบันเทิง"ชานดิกำดับ" ส่งผลให้มีผู้บาดเจ็บเสียชีวิตจำนวนมากเนื่องจากพบว่า อาคารที่ใช้เป็นสถานบันเทิงที่มีคนเข้าไปใช้บริการเป็นจำนวนมาก ได้ถูกดัดแปลงมาจากอาคารที่พักอาศัยโดยไม่มีระบบป้องกันอัคคีภัยที่ได้มาตรฐาน เนื่องจากการขออนุญาตจัดตั้งสถานบันเทิงเป็นอำนาจของสำนักงานตำรวจแห่งชาติ ตามพระราชบัญญัติ (พ.ร.บ.) สถานบันเทิง ทำให้ พระราชบัญญัติควบคุมอาคาร พ.ศ. 2522 ไม่สามารถเข้าไปควบคุมเกี่ยวกับเรื่องความปลอดภัยได้ จากปัญหาดังกล่าวกรมโยธาฯ จึงยกร่างกฎกระทรวงมหาดไทยเรื่อง กำหนดระบบความปลอดภัยของอาคารเพื่อใช้ ประกอบกิจการเป็นสถานบริการพ.ศ... โดยอาศัยอำนาจพระราชบัญญัติควบคุมอาคาร ซึ่งสาระสำคัญแบ่งขนาดพื้นที่ ของสถานบันเทิงออกเป็น 5

ประเภท แต่ละขนาดพื้นที่ จะต้องกำหนดจำนวนคน ต่อขนาดพื้นที่ เช่น 300 ตารางเมตรต้องไม่เกิน 100-200 คน ต้องใช้วัสดุทนไฟ โครงสร้างอาคารทนไฟ มีทางหนีไฟไม่น้อยกว่า 2 แห่ง ติดตั้งอุปกรณ์ดับเพลิง สปริงเกอร์ เครื่องสูบน้ำดับเพลิง ระบบจ่ายไฟฟ้าสำรอง สัญญาณเตือนไฟ กฎกระทรวงฉบับดังกล่าวจะมีผลย้อนหลังโดยเปิดโอกาสให้อาคารประเภทสถานบันเทิงทุกแห่งที่อยู่ระหว่างเปิดดำเนินการที่ไม่มีระบบป้องกันไฟ หรือ อาคารที่ไม่มีมาตรฐานตามที่กฎกระทรวงกำหนด ให้สามารถแก้ไขปรับปรุงให้แล้วเสร็จภายใน 180 วัน นับจาก ประกาศในราชกิจจานุเบกษา หากเพิกเฉยไม่ดำเนินการเจ้าของอาคารจะมีโทษทั้งจำทั้งปรับ ซึ่งยอมรับว่าผู้ประกอบการจะมีภาระต้นทุนที่เพิ่มขึ้นมาก แต่ในมุขกลับกันจะช่วยให้เจ้าของอาคาร และนักท่องเที่ยวปลอดภัยทั้งชีวิตและทรัพย์สิน (<http://www.thannews.th.com>, 3 สิงหาคม 2552)

3.5 กฎหมายและพระราชบัญญัติ ที่เกี่ยวข้องกับ สถานบริการด้านคนตรี

3.5.1 กฎหมายเกี่ยวกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน

กฎหมายเกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียงและความสั่นสะเทือน เป็นเครื่องมือหนึ่งที่หน่วยงานของรัฐใช้ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องเสียงและความสั่นสะเทือน รวมทั้งเป็นแนวทางในการควบคุมและป้องกันปัญหามลพิษทางเสียง และความสั่นสะเทือนจากจากแหล่งกำเนิดต่างๆเพื่อเป็นการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม และควบคุมระดับเสียง และความสั่นสะเทือน อันอาจจะเป็นอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชน นอกจากนี้ กฎหมายยังได้ระบุเกี่ยวกับการแต่งตั้งเจ้าหน้าที่ และอำนาจหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติงานให้เป็นไปตามบทบัญญัติของกฎหมายนั้นๆ

1. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

เป็นกฎหมายแม่บท ซึ่งเป็นพื้นฐานรองรับการใช้อำนาจหน้าที่ของหน่วยงานในการกำหนดนโยบาย มาตรการและแผนงาน เพื่อเป็นการจัดการสิ่งแวดล้อม มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่อง (5) มาตรฐานระดับเสียงและความสั่นสะเทือน โดยทั่วไป (6) มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อมในเรื่องอื่นๆ

ทั้งนี้ การกำหนดมาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม จะต้องอาศัยหลักวิชาการ กฎเกณฑ์และหลักฐานทางวิทยาศาสตร์เป็นพื้นฐาน และจะต้องคำนึงถึงความเป็นไปได้ในเชิงเศรษฐกิจ สังคมและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง

1.1 กฎหมายที่เกี่ยวข้อง

(1) ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 15 (พ.ศ. 2540) เรื่อง กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32(5) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535

ข้อ 1 ให้กำหนดมาตรฐานระดับเสียงโดยทั่วไป ไว้ดังต่อไปนี้

- (1) ค่าระดับเสียงสูงสุด ไม่เกิน 115 เดซิเบลเอ
- (2) ค่าระดับเสียงเฉลี่ย 24 ชั่วโมง ไม่เกิน 70 เดซิเบลเอ

(2) ประกาศคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ ฉบับที่ 17 (พ.ศ. 2543) เรื่อง ค่าระดับเสียงรบกวน ซึ่งออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 32(6) แห่งพระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ให้กำหนดค่าระดับเสียงรบกวนไว้ที่ 10 เดซิเบลเอ หากระดับการรบกวนที่คำนวณได้มีค่ามากกว่าค่าระดับเสียงรบกวนตามวรรคแรก ให้ถือว่าเป็นเสียงรบกวน

ข้อ 3 วิธีการตรวจวัดระดับเสียงพื้นฐานและระดับเสียงขณะมีการรบกวน การคำนวณค่าระดับเสียง ขณะมีการรบกวนและค่าระดับการรบกวน เป็นไปตามประกาศกรมควบคุมมลพิษ

2. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการ ป้องกันและแก้ไขปัญหามลพิษที่เกี่ยวกับเหตุรำคาญด้านพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้ที่อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้น ดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ (4) การกระทำใดๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความสั่นสะเทือนฝุ่น ละออง เหม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 26 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้ใดผู้หนึ่งมิให้ก่อเหตุรำคาญ ในที่ หรือทางสาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุรำคาญด้วย ตลอดทั้งการดูแล ปรับปรุง บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำรางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่างๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญในการนี้ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญต่างๆ ได้

มาตรา 27 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นหรืออาจเกิดขึ้นในที่หรือทางสาธารณะให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจ ออกคำสั่งเป็นหนังสือให้บุคคล ซึ่งเป็นต้นเหตุ หรือเกี่ยวข้องกับการก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญนั้น ระงับ หรือป้องกันเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับหรือป้องกันเหตุรำคาญนั้น หรือสมควร

กำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้เกิดขึ้นได้อีกในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งในกรณีปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าไม่มีการปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น และเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นระงับเหตุนั้นและอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญนั้นขึ้นอีก โดยบุคคลซึ่งเป็นต้นเหตุหรือเกี่ยวข้องกับ การก่อหรืออาจก่อให้เกิดเหตุรำคาญต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับการจัดการนั้น

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

3. พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499

พระราชบัญญัติให้ใช้ประมวลกฎหมายอาญา มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการกำหนดโทษผู้ก่อให้เกิดเสียง ดังนี้

มาตรา 370 ผู้ใดส่งเสียงหรือทำให้เกิดเสียงหรือกระทำความอื้ออึ้งโดยไม่มีเหตุอันควรจนทำให้ประชาชนตกใจหรือเดือดร้อน ต้องระวางโทษปรับไม่เกิน 100 บาท

มาตรา 372 การทะเลาะกันอื้ออึ้งในทางสาธารณะ หรือสาธารณสถานก็อาจทำให้ผู้ทะเลาะเบาะแว้งส่งเสียงดังอื้ออึ้ง มีโทษปรับไม่เกิน 500 บาท

มาตรา 376 ผู้ใดยิงปืนหรือใช้ดินระเบิด โดยใช่เหตุในเมือง หมู่บ้านหรือที่ชุมนุมชน ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 10 วัน หรือปรับไม่เกิน 500 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

4. พระราชบัญญัติส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ พ.ศ. 2535

มาตรา 46 เพื่อประโยชน์ในการรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อม ให้รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดประเภทและขนาดของโครงการ หรือกิจกรรมของส่วนราชการ รัฐวิสาหกิจ หรือเอกชนที่มีผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม ซึ่งต้องจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม เสนอขอความเห็นชอบตามมาตรา 47 มาตรา 48 และมาตรา 49

ในการประกาศตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ ระเบียบปฏิบัติ แนวทางการจัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อม ตลอดจนเอกสารที่เกี่ยวข้อง ซึ่งต้องเสนอพร้อมับรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมสำหรับโครงการหรือกิจกรรมแต่ละประเภทแต่ละขนาดด้วย

ในกรณีที่โครงการหรือกิจกรรมประเภท หรือขนาดใด หรือที่จะจัดตั้งขึ้นในพื้นที่ที่จัดทำรายงานการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมไว้แล้ว และเป็นมาตรฐานที่สามารถใช้กับโครงการหรือกิจการประเภทหรือขนาดเดียวกัน หรือในพื้นที่ลักษณะเดียวกันได้ รัฐมนตรีโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ อาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้โครงการหรือกิจการในทำนองเดียวกันได้รับการยกเว้นไม่ต้องทำรายงานการวิเคราะห์ ผลกระทบสิ่งแวดล้อมก็ได้ แต่ทั้งนี้โครงการหรือกิจการนั้นจะต้องแสดงความยินยอมปฏิบัติตามมาตรการต่างๆ ที่กำหนดไว้ในการวิเคราะห์ผลกระทบสิ่งแวดล้อมสำหรับโครงการหรือกิจการนั้นตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่รัฐมนตรีกำหนด

มาตรา 55 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษ และโดยความเห็นชอบของคณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ มีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดสำหรับควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิด สู่สิ่งแวดล้อม เพื่อรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมให้ได้มาตรฐานคุณภาพสิ่งแวดล้อม

มาตรา 68 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการควบคุมมลพิษมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษากำหนดประเภทของแหล่งกำเนิดมลพิษที่จะต้องถูกควบคุมการปล่อยมลพิษออกสู่บรรยากาศไม่เกินมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่น และมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา 58 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษทางเสียงเกินกว่าระดับมาตรฐานควบคุมมลพิษจากแหล่งกำเนิดที่กำหนดตามมาตรา 55 หรือมาตรฐานที่ส่วนราชการใดกำหนดโดยอาศัยอำนาจตามกฎหมายอื่นและมาตรฐานนั้นยังมีผลใช้บังคับตามมาตรา 56 หรือมาตรฐานที่ผู้ว่าราชการจังหวัดกำหนดเป็นพิเศษสำหรับเขตควบคุมมลพิษตามมาตรา 58 มีหน้าที่ต้องติดตั้ง หรือ จัดให้มีระบบควบคุม กำจัด ลด หรือ ขจัดมลพิษ

มาตรา 92 เจ้าของหรือผู้ครอบครองแหล่งกำเนิดมลพิษตามมาตรา 68 ผู้ใดละเว้นไม่ใช้อุปกรณ์และเครื่องมือของคนที่มีอยู่สำหรับการควบคุมเสียง จะต้องเสียค่าปรับรายวันในอัตรา 4 เท่าของจำนวนเงินค่าใช้จ่ายประจำวันสำหรับการเปิดเดินเครื่องทำงานของอุปกรณ์ เครื่องมือของคนตลอดเวลาที่ดำเนินการเช่นว่านั้น

5. พระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

พระราชบัญญัติการสาธารณสุข มีบทบัญญัติเกี่ยวกับการจัดการ ควบคุมและป้องกันมลพิษจากการประกอบกิจการซึ่งเป็นปัญหาเกี่ยวข้องกับวิถีชีวิตประจำวันของประชาชนในชุมชน และมีผลกระทบต่อสุขภาพอนามัยของคนงานและประชาชนที่อยู่ใกล้เคียง ดังนี้

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงสาธารณสุขมีอำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดกิจการอื่นเพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 6 รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจออกกฎกระทรวง ข้อ (1) กำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการในการควบคุมหรือกำกับดูแลสำหรับกิจการหรือการดำเนินการในเรื่องต่างๆ ตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น ระวังเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควร ตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระวังเหตุรำคาญนั้น หรือสมควรกำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคต ให้ระบุไว้ในคำสั่งได้

ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระวังเหตุรำคาญนั้น และอาจจัดการตามความจำเป็นเพื่อป้องกันมิให้เกิดเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจากการกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของ หรือผู้ครอบครองสถานที่นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับงานนั้น

ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นในสถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระวังเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

มาตรา 31 ให้รัฐมนตรีโดยคำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนดให้กิจการใดเป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 32 เพื่อประโยชน์ในการดูแลการประกอบกิจการที่ประกาศตามมาตรา 31 ให้ราชการส่วนท้องถิ่นมีอำนาจออกข้อกำหนดของท้องถิ่นดังต่อไปนี้ (1) กำหนดประเภทของกิจการตามมาตรา 31 บางกิจการหรือทุกกิจการให้เป็นให้เป็นการที่ต้องมีการควบคุมภายในท้องถิ่นนั้น (2) กำหนดหลักเกณฑ์และเงื่อนไขทั่วไปสำหรับผู้ดำเนินกิจการตาม (1) ปฏิบัติเกี่ยวกับการดูแลสภาพหรือสุขลักษณะของสถานที่ที่ใช้ดำเนินกิจการและมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพ

มาตรา 33 เมื่อพ้นกำหนด 90 วัน ที่ข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา 32(1) ใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดดำเนินกิจการที่มีการควบคุมตามมาตรา 32 (1) ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 56

ในการออกใบอนุญาตตามวรรคหนึ่ง เจ้าพนักงานท้องถิ่นอาจกำหนดเงื่อนไข โดยเฉพาะให้ผู้รับใบอนุญาตปฏิบัติเพื่อป้องกันอันตรายต่อสุขภาพของสาธารณชนเพิ่มเติมจากที่กำหนดไว้โดยทั่วไปในข้อกำหนดของท้องถิ่นตามมาตรา 32(2) ก็ได้

มาตรา 45 ในกรณีที่ปรากฏว่าผู้ดำเนินการใดๆ ตามที่ระบุในพระราชบัญญัตินี้ ปฏิบัติไม่ถูกต้องตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวง ข้อมาหนดของท้องถิ่นหรือประกาศที่ออกตามพระราชบัญญัตินี้ หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นที่กำหนดไว้เกี่ยวกับการดำเนินการนั้น ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งให้ผู้ดำเนินการนั้นแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ดำเนินการไม่แก้ไข หรือถ้าการดำเนินการนั้นจะก่อให้เกิดหรือมีเหตุอันควรสงสัยว่าจะเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งให้ผู้นั้นหยุดดำเนินการนั้นไว้ทันทีเป็นการชั่วคราวจนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าปราศจากอันตรายแล้วก็ได้

คำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้กำหนดระยะเวลาที่ต้องปฏิบัติตามคำสั่งไว้ตามสมควรแต่ต้องไม่น้อยกว่า 7 วัน เว้นแต่เป็นกรณีที่สั่งให้หยุดดำเนินการทันที และต้องทำเป็นหนังสือแจ้งให้ผู้ดำเนินการซึ่งจะต้องปฏิบัติตามคำสั่งทราบ ในกรณีที่ไม่พบผู้ดำเนินการหรือผู้ดำเนินการไม่ยอมรับคำสั่ง ให้ส่งคำสั่งโดยทางไปรษณีย์ลงทะเบียนตอบรับหรือปิดคำสั่งนั้นไว้ในที่เปิดเผยเห็นได้ง่าย ณ ภูมิลำเนาหรือสำนักทำการงานของผู้ดำเนินการ และให้ถือว่าผู้นั้นได้ทราบคำสั่งแล้ว

มาตรา 46 ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุที่ไม่ถูกต้องหรือมีการกระทำใดๆ ที่ฝ่าฝืนต่อบทแห่งพระราชบัญญัติหรือข้อกำหนดท้องถิ่น ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขแจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นเพื่อดำเนินการตามอำนาจหน้าที่ต่อไปโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่เจ้าพนักงานสาธารณสุขตรวจพบเหตุตามวรรคหนึ่งจะมีผลต่อสภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชนเป็นส่วนรวมซึ่งสมควรจะดำเนินการแก้ไขโดยเร่งด่วน ให้เจ้าพนักงานสาธารณสุขมีอำนาจออกคำสั่งให้ผู้กระทำการไม่ถูกต้องหรือฝ่าฝืนดังกล่าวแก้ไขหรือระงับเหตุนั้น หรือดำเนินการใด ๆ เพื่อแก้ไขหรือระงับเหตุนั้น ได้ตามสมควร แล้วให้แจ้งเจ้าพนักงานท้องถิ่นทราบ

มาตรา 71 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 19 มาตรา 33 วรรค 1 หรือมาตรา 34 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 6 เดือน หรือปรับไม่เกิน 10,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา 74 ผู้ใดไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามมาตรา 27 วรรคหนึ่ง หรือมาตรา 28 วรรคหนึ่งหรือวรรคสาม โดยไม่มีเหตุหรือข้อแก้ตัวอันสมควร หรือขัดขวางการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามมาตรา 27 วรรคสอง หรือมาตรา 28 วรรคสอง ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกิน 1 เดือน หรือปรับไม่เกิน 2,000 บาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

6. กฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์ วิธีการ และมาตรการควบคุมสถานประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2545 ออกโดยอาศัยอำนาจตามมาตรา 5 และมาตรา 6(1) แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ. 2535

ข้อ 2 ผู้ประกอบกิจการในสถานประกอบกิจการประเภทที่ราชการส่วนท้องถิ่นได้ออกข้อกำหนดของท้องถิ่นกำหนดให้เป็นกิจการที่ต้องควบคุม ต้องดำเนินการให้เป็นไปตามกฎกระทรวงนี้ สถานประกอบกิจการที่ตั้งอยู่ในเขตที่กฎหมายว่าด้วยการผังเมือง หรือกฎหมายว่าด้วยการควบคุมอาคารมีผลบังคับใช้ หรือสถานประกอบกิจการใดที่เข้าข่ายโรงงาน จะต้องปฏิบัติตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น และกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง แล้วแต่กรณี

ข้อ 3 สถานประกอบกิจการต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชนวัด ศาสนสถาน โบราณสถาน โรงเรียนสถาบันการศึกษา โรงพยาบาล หรือสถานที่อื่นๆ ตามกฎหมายว่าด้วยโรงงานและกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง

ทั้งนี้ ในกรณีที่สถานประกอบกิจการไม่เข้าข่ายเป็นโรงงาน ให้ราชการส่วนท้องถิ่นสามารถกำหนดในข้อกำหนดท้องถิ่น โดยคำนึงถึงลักษณะและประเภทของการประกอบกิจการของสถานประกอบกิจการนั้นๆ ซึ่งอาจก่อให้เกิดอันตรายต่อสุขภาพอนามัยของประชาชนหรือก่อเหตุรำคาญด้วย

ข้อ 14 สถานประกอบกิจการใดที่การประกอบกิจการอาจก่อให้เกิดมลพิษทางเสียง หรือความสั่นสะเทือน ต้องดำเนินการควบคุมและป้องกันมิให้เกิดผลกระทบจนเป็นเหตุรำคาญหรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพของคนงานและผู้อยู่อาศัยบริเวณใกล้เคียง

ข้อ 15 ในระหว่างที่ยังไม่มีกฎกระทรวงกำหนดมาตรฐานมลพิษด้านต่างๆ สำหรับกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ให้ราชการส่วนท้องถิ่นนำค่ามาตรฐานด้านมลพิษตามกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้องมาปรับใช้ตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายนั้นๆ ทั้งนี้ โดยการออกเป็นข้อกำหนดท้องถิ่น

7. พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง พ.ศ. 2493

พระราชบัญญัติควบคุมการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียง ได้ถูกตราขึ้นเพื่อควบคุมการให้เครื่องขยายเสียงในการโฆษณา ซึ่งหมายถึงการบอกเล่า แจ่มแจ้ง ชี้แจง แนะนำ หรือแสดงความคิดเห็นแก่ประชาชน บทบัญญัติเกี่ยวข้องกับมลพิษทางเสียง ดังนี้

มาตรา 4 ผู้ใดที่จะทำการโฆษณาโดยใช้เครื่องขยายเสียงด้วยกำลังไฟฟ้า จะต้องขอรับอนุญาตต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อน เมื่อได้รับอนุญาตแล้วจึงทำการโฆษณาได้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ออกใบอนุญาตแก่ผู้ขอรับอนุญาต และให้มีอำนาจกำหนดเงื่อนไขลงในใบอนุญาต ว่าด้วยเวลาสถานที่ และเครื่องอุปกรณ์ขยายเสียง และผู้รับอนุญาตต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดนั้น

มาตรา 5 ใบอนุญาตที่พนักงานเจ้าหน้าที่ได้ออกให้แก่ผู้ทำการโฆษณา ให้คุ้มครองถึงผู้ใช้เสียงและผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงในการโฆษณา และบุคคลเช่นว่านี้ต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่กำหนดในใบอนุญาตด้วย

มาตรา 6 พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือพนักงานฝ่ายปกครอง หรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีอำนาจสั่งผู้ใช้เสียงหรือผู้ควบคุมเครื่องขยายเสียงให้ลดเสียงลงได้เมื่อปรากฏว่าเสียงที่โฆษณานั้นก่อความรำคาญแก่ประชาชน ถ้าการโฆษณาผิดเงื่อนไขในใบอนุญาตหรือไม่ปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่ง ให้เจ้าพนักงานดังกล่าวมีอำนาจสั่งให้หยุดโฆษณาได้

มาตรา 8 พระราชบัญญัตินี้ ไม่ใช้บังคับแก่การโฆษณา

1. คำสอนในทางศาสนา
2. ของหน่วยงานราชการ
3. หาเสียงเพื่อประโยชน์ในการเลือกตั้งสมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาด้วยตนเองเป็นภาษาไทย
4. กิจการของสมาชิกรัฐสภา สมาชิกสภาผู้แทน สมาชิกสภาจังหวัด หรือสมาชิกสภาเทศบาล ซึ่งโฆษณาด้วยตนเองเป็นภาษาไทย
5. กิจการเกี่ยวกับการมหรสพเฉพาะในโรงมหรสพ และในระหว่างที่แสดงมหรสพ
6. กิจการนิติบุคคลที่มีวัตถุประสงค์เพื่อการอันเป็นสาธารณกุศล ซึ่งนิติบุคคลนั้นโฆษณาเป็นภาษาไทย

มาตรา 9 ผู้ใดฝ่าฝืนมาตรา 4 มาตรา 5 หรือคำสั่งของเจ้าพนักงานที่สั่งตามความในมาตรา 6 มีความผิดต้องระวางโทษไม่เกิน 200 บาท และให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาต

มาตรา 10 ให้นายกรัฐมนตรี และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยมีอำนาจแต่งตั้งพนักงาน เจ้าหน้าที่และออกกฎกระทรวง

8. ระเบียบกรุงเทพมหานคร ว่าด้วยหลักเกณฑ์การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภทการจัดให้มีการแสดงดนตรี เต้นรำ รำวง ร้องเง็ง ดิสโก้เทค คาราโอเกะ หรือการแสดงอื่นๆ ในทำนองเดียวกัน พ.ศ. 2548 ออกโดยอาศัยอำนาจประกอบข้อบัญญัติกรุงเทพมหานคร เรื่อง กิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. 2544 ข้อ 7 ข้อ 8 ข้อ 9 และข้อ 17

ข้อ 10 สถานประกอบการต้องจัดให้มีการป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ก่อให้เกิดผลกระทบต่อสุขภาพหรือเป็นเหตุรำคาญแก่ผู้อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 11 ระดับเสียงภายในสถานประกอบการตลอดระยะเวลาการทำงาน ต้องมีค่าเฉลี่ยของระดับเสียงไม่เกิน 90 เดซิเบลเอ มีค่าสูงสุด ณ เวลาใดเวลาหนึ่ง ไม่เกิน 110 เดซิเบลเอ และระดับเสียงที่ออกนอกอาคารสถานประกอบการต้องไม่ก่อเหตุรำคาญ รบกวนประชาชนที่อยู่อาศัยใกล้เคียง

ข้อ 12 ในระหว่างเวลาทำการ ต้องมีการหยุดหรือลดระดับเสียงจากการแสดงดนตรีหรือการเปิดเพลง หรือจากเครื่องกำเนิดเสียง หรือกิจกรรมอื่นที่ก่อให้เกิดเสียงดังมากเป็นระยะๆ เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้พักจากการสัมผัสเสียง

ข้อ 13 ต้องจัดให้มีบริการอุปกรณ์ป้องกันเสียงที่ได้มาตรฐานและสะอาดสำหรับผู้ใช้บริการเสมอเมื่อได้รับการร้องขอ และผู้ดำเนินการต้องติดประกาศ หรือให้ข้อมูลด้านวิธีการอื่นใดเพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงการป้องกัน แก้วไข และการบรรเทาอันตรายที่อาจเกิดจากการได้ยินเสียงดัง

ข้อ 14 สถานบริการที่มีพื้นที่ตั้งแต่ 100 ตารางเมตร หรือสถานประกอบการที่เคยก่อเหตุรำคาญเรื่องเสียง ต้องจัดให้มีเครื่องวัดระดับเสียงและแสดงผลการวัดผ่านทางจอแสดงผล เพื่อให้ผู้ใช้บริการได้ทราบถึงระดับเสียงในขณะนั้น และสามารถพิจารณาการป้องกันตัวเองได้

3.5.2 กฎหมายเกี่ยวกับการจัดการสถานบริการ

1. หลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินการสถานบริการ

กฎกระทรวง กำหนดหลักเกณฑ์เกี่ยวกับการขออนุญาตและการดำเนินการสถานบริการ พ.ศ. 2549 รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย ออกกฎกระทรวงไว้ดังต่อไปนี้

หมวด ๑

การขออนุญาต การอนุญาต และการต่ออายุใบอนุญาต

ข้อ ๓ ในการพิจารณาอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่คำนึงถึงประวัติการกระทำความผิดต่อกฎหมายของผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการ โดยผู้ขออนุญาตต้องไม่มีประวัติการกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้จนถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตภายในระยะเวลาสามปี และไม่จะต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่ากระทำความผิดทางอาญามีลักษณะที่ขัดต่อความสงบเรียบร้อย หรือศีลธรรมอันดีของประชาชน

ข้อ ๔ พนักงานเจ้าหน้าที่จะออกใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการได้เมื่อ

(๑) คำขออนุญาตตั้งสถานบริการ หลักฐานและเอกสารที่ได้ยื่นไว้ตามข้อ ๑ มีความถูกต้อง และครบถ้วน

(๒) ผู้ขออนุญาตตั้งสถานบริการมีคุณสมบัติครบถ้วนตามมาตรา ๖ และไม่ปรากฏประวัติการกระทำความผิดตามข้อ ๓

(๓) อาคารหรือสถานที่ที่ขออนุญาตตั้งสถานบริการเป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่มาตรา ๗ และมาตรา ๘ กำหนดไว้ และตั้งอยู่ในท้องที่ที่อนุญาตให้ตั้งสถานบริการตามที่กำหนดโดยพระราชกฤษฎีกา ที่ออกตามมาตรา ๕

ข้อ ๕ ในกรณีที่มีการขออนุญาตตั้งสถานบริการหลายประเภทในสถานที่เดียวกัน ให้ออกใบอนุญาตหนึ่งใบสำหรับพื้นที่การให้บริการแต่ละประเภท

หมวด ๒

การจัดทำ การเก็บรักษา และการแจ้งเปลี่ยนแปลงบัตรประวัติของพนักงาน

ข้อ ๕ ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการจัดทำบัตรประวัติของพนักงาน ลูกจ้าง คู่บริการ ผู้บำเรอ ผู้บริการอาบน้ำ นวด หรืออบตัว และคนรับใช้ของสถานบริการก่อนเริ่มเข้าทำงานในสถานบริการนั้น จำนวนสองชุด

ข้อ ๑๐ ให้ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการเก็บรักษาบัตรประวัติของบุคคลตามข้อ ๕ ไว้ ณ สถานบริการที่บุคคลนั้นทำงานอยู่เพื่อให้สามารถตรวจสอบได้ตลอดเวลาหนึ่งชุด และจัดส่งบัตรประวัติของบุคคลดังกล่าวอีกหนึ่งชุดไปเก็บรักษาไว้ ณ สถานที่ที่ขึ้นคำขออนุญาตตามข้อ ๒

ข้อ ๑๑ ในกรณีที่มีการเปลี่ยนแปลงรายการในบัตรประวัติของบุคคลตามข้อ ๕ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องแจ้งการเปลี่ยนแปลงรายการภายในเจ็ดวันนับแต่วันที่มีการเปลี่ยนแปลง ณ สถานที่ และบุคคลตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๒

ข้อ ๑๒ บัตรประวัติ และการแจ้งเปลี่ยนแปลงรายการในบัตรประวัติของบุคคลตามข้อ ๕ และข้อ ๑๑ ให้เป็นไปตามแบบที่กระทรวงมหาดไทยประกาศกำหนดในราชกิจจานุเบกษา

หมวด ๓

การจัดสถานที่ และการติดหมายเลขประจำตัวพนักงาน

ข้อ ๑๓ การจัดสถานที่ภายนอกและภายในของสถานบริการต้องมีลักษณะ ดังต่อไปนี้

- (๑) มีแนวเขตของสถานบริการที่ชัดเจน
- (๒) มีห้องสุขาเพียงพอสำหรับบริการลูกค้า โดยแยกห้องสุขาชายและหญิงออกจากกัน
- (๓) มีการรักษาความสะอาดเรียบร้อยเป็นอย่างดี
- (๔) ใช้โคมไฟให้มีแสงสว่างเพียงพอที่จะมองเห็นและจำหน้ากันได้ในระยะไม่น้อยกว่า

๑.๕๐ เมตร

(๕) สถานบริการที่มีห้องบริการเฉพาะ ต้องมีหมายเลขเป็นตัวเลขอารบิกสีขาว ขนาดสูงอย่างน้อย ๕ เซนติเมตร ติดที่หน้าประตูห้องบริการทุกห้องเรียงตามลำดับ ถ้าประตูเข้าออก มีบานปิดทึบแสงให้มีช่องสี่เหลี่ยม โปร่งแสงสามารถมองเข้าไปเห็นภายในห้อง ขนาด ๕ x ๒๐ เซนติเมตร ขึ้นไป ที่บานประตูเหนือพื้นห้อง ๑.๗๐ เมตร และสามารถเปิดเข้าไปตรวจสอบได้ตลอดเวลา

(๖) ติดใบอนุญาตให้ตั้งสถานบริการไว้ในที่เปิดเผยและเห็นได้ชัดเจนบริเวณทางเข้าสถานบริการ

(๗) ในสถานบริการที่จัดให้มีดนตรี หรือการแสดงอื่นใดต้องมีวัสดุที่ป้องกันเสียงและความสั่นสะเทือนไม่ให้เกินค่าระดับเสียงรบกวนตามที่กฎหมายว่าด้วยการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติกำหนดไว้

ข้อ ๑๔ สถานบริการต้องใช้ป้ายชื่อให้ตรงกับชื่อในใบอนุญาตทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ ในกรณีที่มี โดยจะต้องติดตั้งป้ายชื่อไว้ด้านหน้าสถานบริการให้มองเห็นอย่างชัดเจน

ข้อ ๑๕ ผู้รับอนุญาตตั้งสถานบริการต้องจัดให้พนักงาน ลูกจ้าง คู่บริการ ผู้บำเรอ ผู้บริการ อาน้ำ นวด หรืออบตัว และคนรับใช้ของสถานบริการติดหมายเลขประจำตัวซึ่งตรงกับหมายเลขประจำตัวในบัตรประวัติของบุคคลนั้น ไว้ที่อกเสื้อด้านขวามือในขณะปฏิบัติงานในสถานบริการป้ายหมายเลขประจำตัวตามวรรคหนึ่ง ให้ทำเป็นรูปวงกลมขนาดเส้นผ่าศูนย์กลางไม่น้อยกว่า ๕ เซนติเมตร พื้นสีแดงสำหรับคู่บริการ ผู้บำเรอ และผู้บริการอาน้ำ นวด หรืออบตัว และพื้นสีน้ำเงินสำหรับพนักงาน ลูกจ้าง และคนรับใช้ โดยหมายเลขประจำตัวให้ใช้เลขอารบิกสีขาว และใต้ตัวเลขให้มีอักษรย่อหรือชื่อเต็มของสถานบริการขนาดพอสมควร

ข้อ ๑๖ คำขออนุญาตและคำขอต่ออายุใบอนุญาตใดๆที่ได้ยื่นไว้และยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนวันที่กฎกระทรวงนี้ใช้บังคับ การพิจารณาอนุญาตให้เป็นไปตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในกฎกระทรวง ฉบับที่ ๓ (พ.ศ. ๒๕๒๑) ออกตามความในพระราชบัญญัติสถานบริการพ.ศ. ๒๕๐๘ และข้อ ๓ ข้อ ๔ (๒) และข้อ ๕ ของกฎกระทรวงฉบับนี้

2. พระราชบัญญัติควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ พ.ศ. ๒๕๕๑

หมวด ๔

การควบคุมเครื่องดื่มแอลกอฮอล์

มาตรา ๒๘ ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในวัน หรือเวลาที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ ทั้งนี้ ประกาศดังกล่าวจะกำหนดเงื่อนไขหรือข้อยกเว้นใด ๆ เท่าที่จำเป็นไว้ด้วยก็ได้

บทบัญญัติในวรรคหนึ่ง มิให้ใช้บังคับกับการขายของผู้ผลิตผู้นำเข้าหรือตัวแทนของผู้ผลิต หรือผู้นำเข้า ไปยังผู้ขายซึ่งได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยสุรา

มาตรา ๒๙ ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์แก่บุคคลดังต่อไปนี้ (๑) บุคคลซึ่งมีอายุต่ำกว่ายี่สิบปีบริบูรณ์ (๒) บุคคลที่มีอาการมึนเมาจนครองสติไม่ได้

มาตรา ๓๐ ห้ามมิให้ผู้ใดขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยวิธีการหรือในลักษณะ ดังต่อไปนี้ (๑) ใช้เครื่องขายอัตโนมัติ (๒) การเร่ขาย (๓) การลดราคาเพื่อประโยชน์ในการส่งเสริมการขาย (๔) ให้หรือเสนอให้สิทธิในการเข้าชมการแข่งขัน การแสดง การให้บริการการชิงโชคการชิงรางวัล หรือสิทธิประโยชน์อื่นใดเป็นการตอบแทนแก่ผู้ซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือแก่ผู้นำหีบห่อหรือสลาก หรือสิ่งอื่นใดเกี่ยวกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์มาแลกเปลี่ยนหรือแลกซื้อ (๕) โดยแจก แจก ให้ หรือแลกเปลี่ยนกับเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือกับสินค้าอื่น หรือการให้บริการอย่างอื่นแล้วแต่กรณี หรือแจกจ่ายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ในลักษณะเป็นตัวอย่างของเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ หรือเป็นการจูงใจ

สาธารณชนให้บริโภคเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ รวมถึงการกำหนดเงื่อนไขการขายในลักษณะที่เป็นการ บังคับซื้อเครื่องดื่มแอลกอฮอล์โดยทางตรงหรือทางอ้อม (๖) โดยวิธีหรือลักษณะอื่นใดตามที่ รัฐมนตรีประกาศกำหนดโดยคำแนะนำของคณะกรรมการ

หมวด ๖

พนักงานเจ้าหน้าที่

มาตรา ๓๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ที่มีอำนาจหน้าที่ ดังต่อไปนี้ (๑) เข้าไปในสถานที่ทำการของผู้ผลิต นำเข้า หรือขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สถานที่ผลิต นำเข้า หรือขายเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ สถานที่เก็บเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ ในเวลาทำการของสถานที่นั้น รวมถึงเข้าตรวจสอบยานพาหนะเพื่อตรวจสอบการปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (๒) ยึดหรืออายัด เครื่องดื่มแอลกอฮอล์ของผู้ผลิต ผู้นำเข้า หรือผู้ขายที่ฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ (๓) มี หนังสือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำหรือให้ส่งเอกสารหรือวัตถุใดมาเพื่อประกอบการพิจารณา

มาตรา ๓๕ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ พนักงานเจ้าหน้าที่ต้องแสดงบัตร ประจำตัวต่อผู้รับอนุญาตหรือบุคคลที่เกี่ยวข้อง บัตรประจำตัวพนักงานเจ้าหน้าที่ให้เป็นไปตามแบบ ที่รัฐมนตรีประกาศกำหนด

มาตรา ๓๖ ในการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๓๔ ให้บุคคลที่เกี่ยวข้อง อำนาจความสะดวกตามสมควร

มาตรา ๓๗ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นเจ้า พนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

3. พระราชบัญญัติ การสาธารณสุข พ.ศ. 2535

หมวด 4

สุขลักษณะของอาคาร

มาตรา 21 เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารหรือส่วน ของอาคารใดหรือสิ่งหนึ่ง สิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับอาคาร มีสภาพชำรุดทรุดโทรม หรือปล่อยให้มีความสกปรกหรือเป็นอันตราย ต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือ มีลักษณะไม่ถูกต้องด้วยสุขลักษณะของการใช้เป็นที่อยู่อาศัย ให้เจ้า พนักงาน ท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารนั้น จัดการแก้ไข เปลี่ยนแปลง รื้อถอนอาคาร หรือสิ่งหนึ่งสิ่งใดซึ่งต่อเนื่องกับ อาคารทั้งหมดหรือแต่บางส่วน หรือ จัดการอย่างอื่นตามความจำเป็นเพื่อมิให้ เป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือให้ถูกต้องด้วยสุขลักษณะ ภายในเวลาซึ่งกำหนดให้ ตามสมควร

มาตรา 22 เมื่อปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าอาคารใดมีสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระ สะสมไว้มากเกินสมควร หรือจัดสิ่งของเหล่านั้น ชับซ้อนกันเกินไป จนอาจเป็นเหตุให้เป็นที่อยู่อาศัย

ของสัตว์ให้โทษใด ๆ หรือ อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยหรือไม่ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์ของการ ใช้เป็นที่อยู่อาศัย ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้ เจ้าของหรือผู้ครอบครองอาคารย้ายสินค้า เครื่องเรือนหรือสัมภาระออกจาก อาคารนั้น หรือให้จัดสิ่งของเหล่านั้นเสียใหม่ เพื่อมิให้เป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือให้ถูกต้องด้วยสัญลักษณ์หรือให้กำจัดสัตว์ซึ่งเป็นพาหะของโรคภายใน เวลาที่กำหนดให้ตามสมควร

มาตรา 23 ในกรณีที่เจ้าพนักงานท้องถิ่นได้ออกคำสั่งให้เจ้าของ หรือผู้ครอบครองอาคารผู้ใดดำเนินการตามมาตรา 21 หรือมาตรา 22 และ ผู้นั้นละเลยไม่ปฏิบัติตามคำสั่งภายในเวลาที่กำหนด เจ้าพนักงานท้องถิ่นมี อำนาจดำเนินการแทนได้ โดยเจ้าของหรือผู้ครอบครองดังกล่าวต้องเป็นผู้เสีย ค่าใช้จ่ายสำหรับกรณีนั้น

มาตรา 24 เพื่อประโยชน์ในการควบคุมมิให้อาคารใดมีคนอยู่มาก เกินไปจนอาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่ในอาคารนั้น ให้รัฐมนตรีโดย คำแนะนำของคณะกรรมการมีอำนาจประกาศในราชกิจจานุเบกษา กำหนด จำนวนคนต่อจำนวนพื้นที่ของอาคารที่ถือว่ามีคนอยู่มากเกินไป ทั้งนี้ โดย คำนึงถึงสภาพความเจริญ จำนวนประชากร และย่านชุมชนของแต่ละท้องถิ่น เมื่อมีประกาศของรัฐมนตรีตามวรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้เจ้าของหรือ ผู้ครอบครองอาคารตามประกาศนั้น ยอมหรือจัดให้อาคารของตนมีคนอยู่เกิน จำนวนที่รัฐมนตรีกำหนด

หมวด 5

เหตุรำคาญ

มาตรา 25 ในกรณีที่มีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ ผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่า เป็นเหตุรำคาญ (1) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่ อาบน้ำ ส้วม หรือที่ใส่มูลหรือเถ้า หรือสถานที่อื่นใดซึ่งอยู่ในทำเลไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสม หรือหมักหมม สิ่งของ มีการเททิ้งสิ่งใดเป็นเหตุให้มีกลิ่นเหม็นหรือละอองสารเป็นพิษ หรือ เป็นหรือ น่าจะเป็นที่พาหะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรือ อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (2) การ เลี้ยงสัตว์ในที่หรือ โดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควร จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (3) อาคารอันเป็นที่อยู่ของคนหรือสัตว์ โรงงานหรือสถานที่ ประกอบการใดไม่มีการระบาย อากาศ การระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือการควบคุมสารเป็นพิษหรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ ปราศจากกลิ่นเหม็น หรือละอองสารเป็นพิษอย่างพอเพียงจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตราย ต่อสุขภาพ (4) การกระทำใด ๆ อันเป็นเหตุให้เกิดกลิ่น แสง รังสี เสียง ความร้อน สิ่งมีพิษ ความ สั่นสะเทือน ฟุ้ง ละออง เขม่า เถ้า หรือกรณีอื่นใด จนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ (5) เหตุอื่นใดที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา 26 ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจห้ามผู้หนึ่งผู้ใดมิให้ ก่อเหตุรำคาญในที่หรือทาง สาธารณะหรือสถานที่เอกชนรวมทั้งการระงับเหตุ รำคาญด้วย ตลอดจนทั้งการดูแล ปรับปรุง

บำรุงรักษา บรรดาถนน ทางบก ทางน้ำ รางระบายน้ำ คู คลอง และสถานที่ต่าง ๆ ในเขตของตนให้ปราศจากเหตุรำคาญ ในการนี้ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่ง เป็นหนังสือเพื่อระงับ กำจัด และควบคุมเหตุรำคาญต่าง ๆ ได้

มาตรา 28 ในกรณีที่มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในสถานที่เอกชน ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจออกคำสั่งเป็นหนังสือให้เจ้าของหรือผู้ครอบครอง สถานที่นั้นระงับเหตุรำคาญภายในเวลาอันสมควรตามที่ระบุไว้ในคำสั่ง และ ถ้าเห็นว่าสมควรจะให้กระทำโดยวิธีใดเพื่อระงับเหตุรำคาญนั้น หรือสมควร กำหนดวิธีการเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นในอนาคตให้ระบุไว้ใน คำสั่งได้ ในกรณีที่ไม่มี การปฏิบัติตามคำสั่งของเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามวรรคหนึ่ง ให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจระงับเหตุรำคาญนั้นและอาจจัดการตามความ จำเป็นเพื่อป้องกันมิให้มีเหตุรำคาญเกิดขึ้นอีก และถ้าเหตุรำคาญเกิดขึ้นจาก การกระทำ การละเลย หรือการยินยอมของเจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ นั้น เจ้าของหรือผู้ครอบครองสถานที่ดังกล่าวต้องเป็นผู้เสียค่าใช้จ่ายสำหรับ การนั้น ในกรณีที่ปรากฏแก่เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าเหตุรำคาญที่เกิดขึ้นใน สถานที่เอกชนอาจเกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพ หรือมีผลกระทบต่อ สภาวะความเป็นอยู่ที่เหมาะสมกับการดำรงชีพของประชาชน เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะออกคำสั่งเป็นหนังสือห้ามมิให้เจ้าของหรือผู้ครอบครองใช้หรือ ยินยอมให้บุคคลใดใช้สถานที่นั้นทั้งหมดหรือบางส่วน จนกว่าจะเป็นที่พอใจแก่ เจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้มีการระงับเหตุรำคาญนั้นแล้วก็ได้

4. พระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541

หมวด 2

การใช้แรงงานทั่วไป

มาตรา 23 ให้นายจ้างประกาศเวลาทำงานปกติให้ลูกจ้างทราบ โดย กำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาสิ้นสุดของการทำงานแต่ละวันของลูกจ้าง ได้ไม่เกิน เวลาทำงานของแต่ละประเภทงาน ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง แต่วันหนึ่งต้อง ไม่เกินแปดชั่วโมงและเมื่อรวมเวลาทำงานทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งต้องไม่เกินสี่สิบแปด ชั่วโมง เว้นแต่งานที่อาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของลูกจ้างตามที่ กำหนดในกฎกระทรวง จะมีเวลาทำงานปกติวันหนึ่งต้อง ไม่เกินเจ็ดชั่วโมง แต่เมื่อ รวมเวลาทำงานทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งไม่เกินสี่สิบสองชั่วโมง

ในกรณีที่นายจ้างไม่อาจประกาศกำหนดเวลาเริ่มต้นและเวลาสิ้นสุดของ การทำงานแต่ละวันได้เนื่องจากลักษณะหรือสภาพของงาน ให้นายจ้างและลูกจ้าง ตกลงกันกำหนดชั่วโมงทำงานแต่ละวันไม่เกินแปดชั่วโมง และเมื่อรวมเวลาทำงาน ทั้งสิ้นแล้วสัปดาห์หนึ่งต้องไม่เกินสี่สิบแปดชั่วโมง

มาตรา 24 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลาในวันทำงาน เว้นแต่ได้รับความยินยอมจากลูกจ้างก่อนเป็นคราว ๆ ไป

ในกรณีที่ ลักษณะหรือสภาพของงานต้องทำติดต่อกันไปถ้าหยุดจะเสียหาย แก่งาน หรือ เป็นงานฉุกเฉิน หรือเป็นงานอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง นายจ้าง อาจให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลา ได้เท่าที่จำเป็น

มาตรา 25 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานในวันหยุด เว้นแต่ในกรณีที่ ลักษณะหรือสภาพของงานต้องทำติดต่อกันไป ถ้าหยุดจะเสียหายแก่งาน หรือเป็น งานฉุกเฉิน นายจ้างอาจให้ลูกจ้างทำงานในวันหยุดได้เท่าที่จำเป็น

นายจ้างอาจให้ลูกจ้างทำงานในวันหยุดได้สำหรับกิจการ โรงแรม สถานมหรสพ งานขนส่ง ร้านขายอาหาร ร้านขายเครื่องดื่ม สโมสร สมาคม สถานพยาบาล หรือกิจการอื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง เพื่อประโยชน์แก่การผลิต การจำหน่าย และการบริการ นายจ้างอาจให้ ลูกจ้างทำงาน นอกจากที่กำหนดตามวรรคหนึ่งและวรรคสองในวันหยุดเท่าที่จำเป็น โดยได้รับความยินยอมจาก ลูกจ้างก่อนเป็นคราว ๆ ไป

มาตรา 26 ชั่วโมงทำงานล่วงเวลาตามมาตรา 24 วรรคหนึ่งและชั่วโมงทำงานในวันหยุดตาม มาตรา 25 วรรคสองและวรรคสาม เมื่อรวมแล้ว จะต้องไม่เกินอัตราตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 27 ในวันที่มีการทำงานให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างมีเวลาพัก ระหว่างการทำงานวัน หนึ่งไม่น้อยกว่าหนึ่งชั่วโมงหลังจากที่ลูกจ้างทำงานมาแล้ว ไม่เกินห้าชั่วโมงติดต่อกัน นายจ้างและ ลูกจ้างอาจตกลงกันล่วงหน้าให้มีเวลาพัก ครั้งหนึ่งน้อยกว่าหนึ่งชั่วโมงได้ แต่เมื่อรวมกันแล้ววันหนึ่ง ต้องไม่น้อยกว่าหนึ่ง ชั่วโมง

ในกรณีที่นายจ้างและลูกจ้างตกลงกันกำหนดเวลาพักระหว่างการ ทำงานตามวรรคหนึ่ง เป็นอย่างอื่น ถ้าข้อตกลงนั้นเป็นประโยชน์แก่ลูกจ้าง ให้ข้อตกลงนั้นใช้บังคับได้

เวลาพักระหว่างการทำงาน ไม่ให้นับรวมเป็นเวลาทำงาน เว้นแต่ เวลาพักที่รวมกันแล้วใน วันหนึ่งเกินสองชั่วโมง ให้นับเวลาที่เกินสองชั่วโมงนั้น เป็นเวลาทำงานปกติ

ในกรณีที่มีการทำงานล่วงเวลาต่อจากเวลาทำงานปกติไม่น้อยกว่า สองชั่วโมง นายจ้างต้อง จัดให้ลูกจ้างมีเวลาพักไม่น้อยกว่ายี่สิบนาทีก่อนที่ลูกจ้าง เริ่มทำงานล่วงเวลา

ความในวรรคหนึ่งและวรรคสี่มิให้ใช้บังคับแก่กรณีที่ลูกจ้างทำงานที่มี ลักษณะ หรือสภาพ ของงานต้องทำติดต่อกันไปโดยได้รับความยินยอม จากลูกจ้าง หรือเป็นงานฉุกเฉิน

มาตรา 28 ให้นายจ้างจัดให้ลูกจ้างมีวันหยุดประจำปีสัปดาห์ สัปดาห์หนึ่ง ไม่น้อยกว่าหนึ่ง วัน โดยวันหยุดประจำปีต้องมิละห่างกันไม่เกินหกวัน นายจ้างและลูกจ้างอาจตกลงกัน ล่วงหน้ากำหนดให้มีวันหยุดประจำปีสัปดาห์วันใดก็ได้

ในกรณีที่ลูกจ้างทำงาน โรงแรม งานขนส่ง งานในป่า งานในที่ทุรกันดาร หรืองานอื่นตามที่ กำหนดในกฎกระทรวง นายจ้างและลูกจ้างอาจตกลงกันล่วงหน้า สะสมวันหยุดประจำปีสัปดาห์และ เลื่อนไปหยุดเมื่อใดก็ได้ แต่ต้องอยู่ในระยะเวลา สี่สัปดาห์ติดต่อกัน

มาตรา 29 ให้นายจ้างประกาศกำหนดวันหยุดตามประเพณีให้ลูกจ้าง ทราบเป็นการล่วงหน้า ปีหนึ่งไม่น้อยกว่าสิบสามวัน โดยรวมวันแรงงานแห่งชาติ ตามที่รัฐมนตรีประกาศกำหนดให้นายจ้าง พิจารณากำหนดวันหยุดตามประเพณีจากวันหยุดราชการ ประจำปี วันหยุดทางศาสนาหรือ ขนบธรรมเนียมประเพณีแห่งท้องถิ่น

ในกรณีที่วันหยุดตามประเพณีวันใดตรงกับวันหยุดประจำสัปดาห์ของ ลูกจ้าง ให้ลูกจ้างได้ หยุด ชดเชยวันหยุดตามประเพณีในวันทำงานถัดไป

ในกรณีที่นายจ้าง ไม่อาจให้ลูกจ้างหยุดตามประเพณีได้ เนื่องจากลูกจ้าง ทำงานที่มีลักษณะ หรือสภาพของงานตามที่กำหนดในกฎกระทรวง ให้นายจ้างตกลง กับลูกจ้างว่า จะหยุดในวันอื่น ชดเชยวันหยุดตามประเพณีหรือนายจ้างจะจ่ายค่า ทำงานในวันหยุดให้ก็ได้

มาตรา 30 ลูกจ้างซึ่งทำงานติดต่อกันมาแล้วครบหนึ่งปีมีสิทธิหยุด พักผ่อนประจำปีได้ปี หนึ่งไม่น้อยกว่าหกวันทำงาน โดยให้นายจ้างเป็นผู้กำหนด วันหยุดดังกล่าวให้แก่ลูกจ้างล่วงหน้าหรือ กำหนดให้ตามที่นายจ้างและลูกจ้าง ตกลงกัน ในปีต่อมานายจ้างอาจกำหนดวันหยุดพักผ่อนประจำปี ให้แก่ลูกจ้าง มากกว่าหกวันทำงานก็ได้ นายจ้างและลูกจ้างอาจตกลงกันล่วงหน้าให้สะสมและเลื่อน วันหยุด พักผ่อนประจำปีที่ยังมิได้หยุดในปีนั้นรวมเข้ากับปีต่อ ๆ ไปได้ สำหรับลูกจ้างซึ่งทำงานยังไม่ ครบหนึ่งปี นายจ้างอาจกำหนดวันหยุด พักผ่อนประจำปีให้แก่ลูกจ้างโดยคำนวณให้ตามส่วนก็ได้

มาตรา 31 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานล่วงเวลาหรือทำงาน ในวันหยุดในงานที่อาจ เป็นอันตรายต่อสุขภาพและความปลอดภัยของล ลูกจ้างตาม มาตรา 23 วรรคหนึ่ง

มาตรา 32 ให้ลูกจ้างมีสิทธิลาป่วยได้เท่าที่ป่วยจริง การลาป่วย ตั้งแต่สามวันทำงานขึ้นไป นายจ้างอาจให้ลูกจ้างแสดงใบรับรองของแพทย์ แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งของสถานพยาบาลของทาง ราชการ ในกรณีที่ลูกจ้างไม่อาจ แสดงใบรับรองของแพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่ง หรือของ สถานพยาบาลของทางราชการได้ ให้ลูกจ้างชี้แจงให้นายจ้างทราบ

ในกรณีที่นายจ้างจัดแพทย์ไว้ ให้แพทย์นั้นเป็นผู้ออกใบรับรอง เว้นแต่ ลูกจ้างไม่สามารถ ให้แพทย์นั้นตรวจได้

วันที่ลูกจ้างไม่สามารถทำงานได้เนื่องจากประสบอันตรายหรือเจ็บป่วย ที่เกิดขึ้นเนื่องจาก การทำงาน และวันลาเพื่อคลอดบุตรตามมาตรา 41 มิให้ถือเป็นวันลาป่วยตามมาตรา

มาตรา 33 ให้ลูกจ้างมีสิทธิลาเพื่อทำหมันได้และมีสิทธิลาเนื่องจาก การทำหมันตาม ระยะเวลาที่แพทย์แผนปัจจุบันชั้นหนึ่งกำหนดและออกใบรับรอง

มาตรา 34 ให้ลูกจ้างมีสิทธิลาเพื่อกิจธุระอันจำเป็นได้ตามข้อบังคับ เกี่ยวกับการทำงาน

มาตรา 35 ให้ลูกจ้างมีสิทธิลาเพื่อรับราชการทหารในการเรียกพล เพื่อตรวจสอบ เพื่อฝึก วิชาทหาร หรือเพื่อทดลองความพร้อมพร้อมตามกฎหมาย ว่าด้วยการรับราชการทหาร

มาตรา 36 ให้ลูกจ้างมีสิทธิลาเพื่อการฝึกอบรมหรือพัฒนาความรู้ ความสามารถตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 37 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างทำงานยก แบก หาม หาบ ทูน ลาก หรือเข็นของหนักเกินอัตราน้ำหนักตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

หมวด 4

การใช้แรงงานเด็ก

มาตรา 44 ห้ามมิให้นายจ้างจ้างเด็กอายุต่ำกว่าสิบห้าปีเป็นลูกจ้าง

มาตรา 50 ห้ามมิให้นายจ้างให้ลูกจ้างซึ่งเป็นเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปี ทำงานในสถานที่ดังต่อไปนี้ (1) โรงฆ่าสัตว์ (2) สถานที่เล่นการพนัน (3) สถานที่เดินรำ รำวง หรือร้องเงิ้ง (4) สถานที่ที่มีอาหาร สุรา น้ำชา หรือเครื่องดื่มอย่างอื่นจำหน่ายและ บริการ โดยมีผู้บ้ำาเรอสำหรับปรนนิบัติลูกค้า หรือโดยมีที่สำหรับพักผ่อนหลับนอน หรือมีบริการนวดให้แก่ลูกค้า (5) สถานที่อื่นตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

4. บริบทพื้นที่วิจัย

4.1 สภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมจังหวัดสงขลา

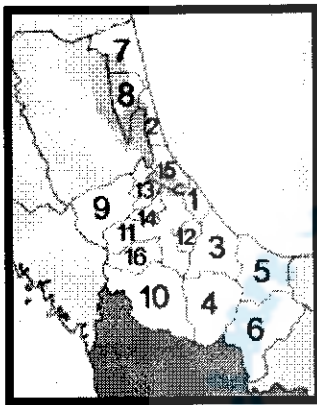
จังหวัดสงขลา

สงขลาเป็นจังหวัดชายแดนของประเทศไทยจรดกับรัฐเคดาห์ของประเทศมาเลเซีย เป็นเมืองท่าและเมือง ชายทะเลที่สำคัญแห่งหนึ่งของภาคใต้ เป็นเมืองเก่าแก่ มีศิลปะ โบราณวัตถุ โบราณสถาน ขนบธรรมเนียม ประเพณี ภาษาและการละเล่นพื้นเมืองที่เป็นมรดกทางวัฒนธรรมของบรรพบุรุษตกทอด ให้ชนรุ่นหลังได้ศึกษามากมาย สงขลา มีหาดทรายที่สวยงาม มีน้ำตก ทะเลสาบ และมีทรัพยากรธรรมชาติที่อุดมสมบูรณ์ นอกจากนี้ยังมีชื่อเสียงในด้านการประมงและ เมืองหาดใหญ่ที่เป็นศูนย์กลางการคมนาคม ทั้งยังตั้งอยู่ใกล้เคียงเมืองชายแดน ติดต่อกะหว่างประเทศไทยกับประเทศมาเลเซียด้วย ทำให้หาดใหญ่มีความเจริญเติบโตอย่าง รวดเร็วในด้านธุรกิจ การค้า สำหรับตัวเมืองสงขลา ยังคงรักษาความเก่าแก่ของโบราณสถานอันเป็นเอกลักษณ์ของเมืองให้ชนรุ่นหลังได้ศึกษาจังหวัดสงขลา มีพื้นที่ประมาณ 7,393.9 ตารางกิโลเมตร แบ่งการปกครองออกเป็น 16 อำเภอ คือ อำเภอเมือง, หาดใหญ่, จะนะ, ระโนด, สทิงพระ, นาทวี, บางกล่ำ, นาหม่อม, คลองหอยโข่ง, เทพา, สะบ้าย้อย, สะเดา, รัตภูมิ, สิงหนคร, ควนเนียงและกระแสสินธุ์

ความเป็นมา

เมืองสงขลาเป็นเมืองท่าสำคัญของภาคใต้ฝั่งตะวันออกมาตั้งแต่สมัยโบราณ ดำนานเมือง นครศรีธรรมราช บันทึกว่าเป็นเมือง 1 ใน 12 นคร ของอาณาจักรตามพรลิงค์ มีรูปไข่เป็นตรา

ประจำเมืองขณะนั้นมีชื่อว่าเมืองตะลุง แสดงว่าเมืองสงขลามีสภาพเป็นบ้านเมืองมาแล้วกว่า 1000 ปี ในยุคต่อมา มีชาวต่างชาติมาติดต่อค้าขายมากขึ้น และได้มีการเรียกชื่อเมืองสงขลาหลายชื่อ หลวงจีนอีจิ่ง เรียกว่า เซโลตัง พ่อค้าชาวฮอลันดาเรียกว่า แซงกอร่า หรือสิงขร และปรากฏชื่อเมืองสงขลาเป็นครั้งแรกในพระราชพงศาวดารสมัยสมเด็จพระรามาธิบดีที่ 1 (อยู่ทอง) แห่งกรุงศรีอยุธยา ระบุว่าเมืองสงขลาเป็นเมืองประเทศราชของกรุงศรีอยุธยา มีสุลต่านเป็นผู้ปกครองและตั้งเมืองอยู่ที่บริเวณเขาแดง ต่อมาในสมัยกรุงธนบุรี ได้ย้ายไปตั้งที่บริเวณแหลมสนทางใต้ของเขาแดงซึ่งอยู่ตรงข้ามกับตัวเมืองสงขลาในปัจจุบัน ต่อมาในสมัยรัตนโกสินทร์ เมืองสงขลาได้รับการยกฐานะขึ้นเป็นหัวเมืองเอกขึ้นตรงต่อกรุงเทพฯ โดยมีเมือง ปัตตานี กลันตัน และตรังกานูอยู่ในความปกครอง ครั้นถึงสมัยรัชกาลที่ 3 ได้โปรดเกล้าฯ ให้ก่อสร้างป้อมกำแพงเมืองและหลักเมืองขึ้นใหม่ที่ตำบลบ่อยางริมทะเลสาบสงขลา ในปี พ.ศ. 2385 ตัวเมืองสงขลาจึงย้ายมาอยู่ที่ตำบลบ่อยางมาจนถึงปัจจุบัน เมื่อมีการปฏิรูปการปกครองในสมัยรัชกาลที่ 5 เมืองสงขลาขึ้นอยู่ในเขตปกครองของมณฑลนครศรีธรรมราช จนกระทั่งปี พ.ศ. 2476 ได้ยุบเลิกระบบเทศาภิบาลเมืองสงขลาจึงเป็นจังหวัดสงขลาจนถึงปัจจุบัน

อาณาเขต

ทิศเหนือ	จดจังหวัดนครศรีธรรมราช
ทิศใต้	จดรัฐเคดาห์ประเทศมาเลเซีย
ทิศตะวันออก	จดจังหวัดพัทลุงและสตูล
ทิศตะวันตก	จดจังหวัดปัตตานี และยะลา

ภาพประกอบ 4 แผนที่ภาคใต้แบ่งตามอำเภอ (<http://th.wikipedia.org>, 10 สิงหาคม 2550)

ภูมิอากาศ

อากาศค่อนข้างร้อนชื้น ฝนตกชุกตลอดทั้งปี มีเพียง 2 ฤดู คือ ฤดูฝนอยู่ในช่วงเดือนมิถุนายน-มกราคม และฤดูร้อน อยู่ในช่วงเดือนกุมภาพันธ์-พฤษภาคม

หน่วยการปกครอง การปกครองแบ่งออกเป็น 16 อำเภอ 127 ตำบล 987 หมู่บ้าน ได้แก่

1. อำเภอเมืองสงขลา	2. อำเภอสะทิงพระ	3. อำเภอจะนะ
4. อำเภอนาทวี	5. อำเภอเทพา	6. อำเภอสะบ้าย้อย
7. อำเภอระโนด	8. อำเภอกระแสสินธุ์	9. อำเภอรัตนภูมิ
10. อำเภอสะเดา	11. อำเภอหาดใหญ่	12. อำเภอนาหม่อม
13. อำเภอกวนเนียง	14. อำเภอบางกล่ำ	15. อำเภอสิงหนคร
16. อำเภอกลองหอยโป่ง		

4.2 สภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมอำเภอหาดใหญ่

อำเภอหาดใหญ่

หาดใหญ่เมืองที่ได้ชื่อว่าเป็นเมืองหลวงของภาคใต้ ดินแดนแห่งเมืองใหญ่สองทะเล ศูนย์กลางธุรกิจ การเงิน เศรษฐกิจ อุตสาหกรรม การศึกษา คมนาคม ตัวเมืองหาดใหญ่เป็นเพียงแค่ตำบลหนึ่งของอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ตัวเมืองหาดใหญ่นั้นจะมีตำบลหาดใหญ่ เป็นศูนย์กลาง และมีปริมณฑลอีก 3 ตำบล คือ ตำบลคอหงส์ ตำบลคลองแห และตำบลควนลัง เป็นศูนย์กลางคมนาคมภาคใต้ตอนล่าง สามารถเชื่อมโยงกับจังหวัดต่างๆได้ทั้งภายในภูมิภาค และนานาชาติ โดยมีการคมนาคมได้แก่ ทางรถยนต์ ทางรถโดยสารประจำทาง ทางรถไฟ ทางเครื่องบิน

ความเป็นมา

หาดใหญ่เป็นชื่อรวมของหมู่บ้านโคกเสม็ดชุน และบ้านหาดใหญ่ เดิมดินแดนหาดใหญ่ เป็นเนินสูงมีผู้คนอาศัยอยู่ไม่มากนัก การคมนาคมไม่สะดวก เป็นป่าดงเสม็ดชุน โดยทั่วไป ชาวบ้านจึงเรียกว่า “บ้านโคกเสม็ดชุน” เมื่อทางการได้ตัดทางรถไฟมาถึงท้องถิ่นนี้ จึงได้มีประชาชนอพยพมาตั้งหลักแหล่งทำมาหากิน และทวีจำนวนมากขึ้นตามลำดับ สมัยนั้น สถานีชุมทางรถไฟตั้งอยู่ที่สถานีอุตะเกา (ด้านเหนือทางสถานีชุมทางหาดใหญ่ ปัจจุบันเป็นเพียงที่หยุดรถไฟ) เนื่องจากสถานีอุตะเกาเป็นที่ลุ่ม มีน้ำท่วมเป็นประจำ ทางการรถไฟจึงย้ายสถานีมาอยู่สถานีชุมทางหาดใหญ่ในปัจจุบัน ประชาชนได้ทยอยติดตามมาสร้างบ้านเรือนตามบริเวณสถานีนั้นเอง ฉะนั้น อาจกล่าวได้ว่า สถานีรถไฟมีบทบาทต่อการ ขยับขยายและความเจริญก้าวหน้าของเมืองหาดใหญ่ตลอดมา ต่อมาได้มีผู้เห็นการณ์ไกลว่า บริเวณสถานีรถไฟแห่งนี้ต่อไปภายหน้าจะเจริญก้าวหน้า จึงมีการจับจองและซื้อที่ดินจากรัฐกรพื้นที่บ้าน อาทิ นายเจีย กิซี (ขุนพิพัทธ์จันนคร) คุณพระเสน่หามนตรีนายชีกิมหยง และพระยาอรรณทระวิสุนทร ทั้งสี่ท่านนับว่ามีส่วนร่วมในการสร้างสรรค์ความเจริญก้าวหน้าในเมืองหาดใหญ่อย่างแท้จริง ได้ตัดถนนสร้างอาคารบ้านเรือนให้ราษฎรเช่า ตัดที่แบ่งขาย เงินที่ได้รับนำไปตัดถนนสายใหม่ต่อไป ทำให้ท้องถิ่นรุดหน้าอย่างอัศจรรย์ ชุมชนหาดใหญ่เติบโตอย่างรวดเร็ว จนทางราชการต้องยกฐานะบ้านหาดใหญ่ เป็น อำเภอหาดใหญ่ และในปี พ.ศ. 2490 อำเภอหาดใหญ่ ได้ยกฐานะเป็นอำเภอชั้นเอก ส่วนชุมชนก็ได้รับการจัดตั้งเป็นเทศบาลเมื่อ พ.ศ. 2470 อำเภอหาดใหญ่ได้รับการก่อตั้งเมื่อปี พ.ศ. 2447 โดยมีหลวงภูวนารถบุรานุรักษ์ (อ่วม เสวदनันท์) เป็นนายอำเภอคนแรก

ที่ตั้งและอาณาเขต

ที่ตั้งอำเภอ อำเภอหาดใหญ่ เป็นอำเภอหนึ่งของจังหวัดสงขลา ตั้งอยู่ทางทิศตะวันออกเฉียงใต้ของตัวเมืองจังหวัดสงขลา ระยะทางห่างจากตัวจังหวัด 30 กิโลเมตร มีเนื้อที่ประมาณ 764 ตารางกิโลเมตร หรือ 478,093.92 ไร่ ห่างจากกรุงเทพมหานครตามเส้นทางรถไฟประมาณ 974 กิโลเมตร และทางรถยนต์ (ทางหลวงแผ่นดินสายเพชรเกษม) ประมาณ 993 กิโลเมตร

- ทิศเหนือ ติดต่อกับทะเลสาบสงขลา อำเภอเมืองสงขลา

- ทิศตะวันออก ติดต่อกับอำเภอเมืองสงขลา และอำเภอนาหม่อม จังหวัดสงขลา
- ทิศตะวันตก ติดต่อกับอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา อำเภอเมืองสตูล จังหวัด

สตูล และ อำเภอรัตนบุรี จังหวัดสงขลา

- ทิศใต้ ติดต่อกับอำเภอสะเดา และอำเภอคลองหอยโข่ง จังหวัดสงขลา

ลักษณะทางภูมิศาสตร์และลักษณะภูมิอากาศ

ลักษณะทางภูมิศาสตร์ สภาพโดยทั่วไปเป็นพื้นที่ราบลุ่มกว้างใหญ่ มีแนวภูเขาทางทิศตะวันตก ทิศใต้ และทิศตะวันออกเล็กน้อย พื้นที่ลาดจากทิศใต้ และทิศตะวันตก ลงไปสู่ทะเลสาบสงขลาทางทิศเหนือ พื้นที่ติดเทือกเขาบรรทัด และเทือกเขาสันกาลาศรีทางทิศตะวันตกและทิศใต้

ลักษณะภูมิอากาศ มีสภาพคล้ายคลึงกับอากาศของภาคใต้ทั่วไปที่อยู่ในเขตอากาศแบบมรสุมในเขตร้อน แบ่งฤดูกาลออกเป็น 2 ฤดู คือ ฤดูฝน และ ฤดูแล้ง ฤดูฝนมี 2 ระยะ เริ่มตั้งแต่เดือนพฤษภาคม ถึง เดือนมิถุนายน และ เดือนกันยายน ถึง เดือนธันวาคม และช่วงฝนตกหนัก จะอยู่ระหว่างเดือนพฤศจิกายน ถึงเดือนธันวาคม มีปริมาณฝนตกในพื้นที่เฉลี่ย 2,093.8 มม.ต่อปี อุณหภูมิเฉลี่ยสูงสุด 31.4 องศาเซลเซียส อุณหภูมิต่ำสุดเฉลี่ย 23.9 องศาเซลเซียส โดยมีอุณหภูมิเฉลี่ยตลอดปี 27.6 องศาเซลเซียส ความชื้นสัมพัทธ์เฉลี่ยตลอดปีร้อยละ 79.0

การคมนาคม

อำเภอหาดใหญ่เป็นอำเภอที่มีโครงสร้างพื้นฐานค่อนข้างสมบูรณ์สามารถเชื่อมโยงกับจังหวัดต่าง ๆ ได้ทั้งภายในภูมิภาค และนานาชาติ คือ

ทางบก

ทางรถยนต์มีการคมนาคมโดยทางหลวงแผ่นดิน คือ

- หมายเลข 4 จากพัทลุง - หาดใหญ่ สะเดา ทางหลวง
- หมายเลข 43 จากรัตนบุรี - หาดใหญ่ นาหม่อม - ฉะนะ (ทางหลวงทั้งสองสายนี้ได้รับการปรับปรุงเป็น 4 ช่องทางจราจร)
- หมายเลข 406 จากหาดใหญ่ รัตนบุรี - สตูล
- หมายเลข 407 จากหาดใหญ่ สงขลา

ทางรถทัวร์

ตารางการเดินทางโดยรถทัวร์วีไอพี 24 ที่นั่ง ไปหาดใหญ่ทุกวัน ใช้เวลาเดินทางประมาณ 13 ชั่วโมง

- บริษัทขนส่งจำกัด หาดใหญ่ 074-429230,074-232789 กรุงเทพมหานคร 02-4347192
- ไทยเดินรถ หาดใหญ่074- 386548,074-234638 กรุงเทพมหานคร
- ปิยะทัวร์หาดใหญ่074-246022 กรุงเทพมหานคร 02-4355100 ,02-4486946

ทางรถไฟ

เป็นเส้นทางหลักที่ยังคงมีบทบาทสำคัญในการเชื่อมโยงระหว่างอำเภอหาดใหญ่กับกรุงเทพมหานคร และจังหวัดอื่น ทั้งยังสามารถเชื่อมโยงไปถึงประเทศมาเลเซียได้โดยชุมทางรถไฟหาดใหญ่เป็นชุมทางรถไฟที่ใหญ่ที่สุดของภาคใต้เส้นทางรถไฟสายใต้เริ่มต้นจากกรุงเทพมหานครลงไปถึงชุมทางหาดใหญ่ระยะทางยาวประมาณ 945 กิโลเมตร จากนั้นจะแยกเป็น 2 เส้นทาง คือเส้นทางสายหาดใหญ่ ปาดังเบซาร์ความยาว 45 กิโลเมตร เชื่อมต่อกับเส้นทางรถไฟของมาเลเซียจนถึงสถานีปัตเตอร์ส่วนอีกเส้นทางหนึ่งคือ ทางสาย หาดใหญ่ นราธิวาส สิ้นสุดที่อำเภอสุโหงโกลก ความยาว 110 กิโลเมตร

ทางอากาศ

ท่าอากาศยานหาดใหญ่ตั้งอยู่ห่างจากเขตเทศบาลประมาณ 12 กิโลเมตร ทางทิศตะวันตกเฉียงใต้ ได้รับการยกฐานะเป็นท่าอากาศยานนานาชาติ เมื่อวันที่ ธันวาคม 2515 มีพื้นที่ประมาณ 4.80 ตารางกิโลเมตร หรือ 3,000 ไร่ โดยให้บริการตั้งแต่เวลา 06.00 -24.00 น.

- สายการบิน ไทย (thair) เว็บไซต์ <http://www.thair.com/>
- สายการบิน แอร์เอเชีย (airasia) เว็บไซต์ <http://www.airasia.com>
- สายการบิน นกแอร์ (nokair) เว็บไซต์ <https://www.nokair.co.th/>

ด้านการปกครอง

การปกครองส่วนภูมิภาค แบ่งเขตการปกครองตามพระราชบัญญัติลักษณะปกครองท้องที่ พ.ศ. 2457 เป็น 12 ตำบล 93 หมู่บ้าน ดังนี้

1. ตำบลบ้านพรุ ประกอบด้วย 5 หมู่บ้าน	2. ตำบลพะตง ประกอบด้วย 8 หมู่บ้าน
3. ตำบลลลุง ประกอบด้วย 7 หมู่บ้าน	4. ตำบลทุ่งคำเสา ประกอบด้วย 10 หมู่บ้าน
5. ตำบลคลองอู่ตะเภา ประกอบด้วย 4 หมู่บ้าน	6. ตำบลคลองแห ประกอบด้วย 11 หมู่บ้าน
7. ตำบลควนลัง ประกอบด้วย 6 หมู่บ้าน	8. ตำบลคอหงส์ ประกอบด้วย 8 หมู่บ้าน
9. ตำบลคูเต่า ประกอบด้วย 10 หมู่บ้าน	10. ตำบลทุ่งใหญ่ ประกอบด้วย 6 หมู่บ้าน
11. ตำบลน้ำน้อย ประกอบด้วย 10 หมู่บ้าน	12. ตำบลท่าข้าม ประกอบด้วย 8 หมู่บ้าน

องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น มีดังนี้

จำนวนเทศบาลนคร 1 แห่ง ได้แก่เทศบาลนครหาดใหญ่

จำนวนเทศบาลเมือง 4 แห่ง ได้แก่ 1. เทศบาลเมืองบ้านพรุ 2. เทศบาลเมืองควนลัง

3. เทศบาลเมืองคลองแห 4. เทศบาลเมืองคอหงส์

จำนวนเทศบาลตำบล 2 แห่ง ได้แก่ 1. เทศบาลตำบลพะตง 2. เทศบาลตำบลน้ำน้อย

จำนวนองค์การบริหารส่วนตำบล 8 แห่ง ได้แก่ 1. องค์การบริหารส่วนตำบลบ้านพรุ 2. องค์การบริหารส่วนตำบลพะตง 3. องค์การบริหารส่วนตำบลคูเต่า 4. องค์การบริหารส่วนตำบลคลองคูเต่า 5. องค์การบริหารส่วนตำบลจตุรพักตรพิมาน 6. องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งคำเสา 7. องค์การบริหารส่วนตำบลท่าข้าม 8. องค์การบริหารส่วนตำบลทุ่งใหญ่สภาพเศรษฐกิจ

ด้านเศรษฐกิจ

การประกอบอาชีพราษฎรในเขตพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ มีลักษณะการประกอบอาชีพ ดังนี้

- ในเขตเมือง ประกอบอาชีพ ค้าขาย ธุรกิจบริการ และการจ้างแรงงาน
- นอกเขตเมือง ส่วนใหญ่ประกอบอาชีพใน 2 ลักษณะ คือ

1. อาชีพด้านการเกษตร เช่น ทำสวนยางพารา ทำสวนผลไม้ ทำนา ทำไร่ การเลี้ยงสัตว์ และการประมง

2. อาชีพด้านการจ้างแรงงานในโรงงานอุตสาหกรรมและธุรกิจบริการ โดยการจ้างแรงงานมีการเคลื่อนย้ายแรงงาน ทั้งจากพื้นที่ใกล้เคียงและแรงงานภายในพื้นที่ที่มีการเคลื่อนไหวสูงมาก เนื่องจากเป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจและการคมนาคมตลอดทั้งการท่องเที่ยวอีกด้วย

สภาพสังคม

1. การศาสนา การนับถือศาสนา ส่วนใหญ่ประชากรนับถือศาสนาพุทธ รองลงมาคือศาสนาอิสลาม คริสต์ และอื่น ๆ

2. การศึกษา การจัดการศึกษาอำเภอหาดใหญ่ มีตั้งแต่ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา มัธยมศึกษา จนถึงชั้นวิทยาลัย และมหาวิทยาลัย

ข้อมูลสถิติประชากรสำรวจล่าสุดเมื่อ ณ วันที่ 31 กรกฎาคม 2550

จำนวนประชากรชาย 171,745 คน

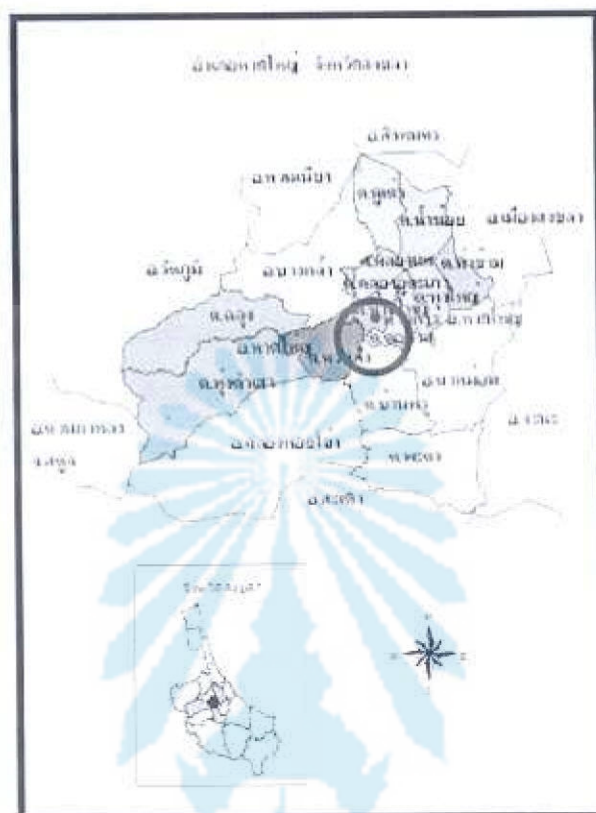
จำนวนประชากรหญิง 189,935 คน

รวมจำนวนประชากรทั้งสิ้น 361,680 คน

จำนวนครัวเรือน 127,990 ครัวเรือน (<http://www.hatyai-sk.go.th>, 18 สิงหาคม 2551)

สถานที่หน่วยงานราชการภายในเขตอำเภอ มีดังนี้

- สำนักงานพัฒนาชุมชน
- สำนักงานป่าไม้อำเภอ
- สำนักงานสรรพากรเขตพื้นที่อำเภอ- สำนักงานสรรพสามิตอำเภอ
- สำนักงานสัสดีอำเภอ
- สำนักงานเกษตรอำเภอ
- สำนักงานปศุสัตว์อำเภอ
- สำนักงานสาธารณสุขอำเภอ
- สำนักงานประมงอำเภอ
- ท้องถิ่นอำเภอ
- สำนักงานที่ดินสาขาควนลัง

ภาพประกอบ 5 แผนที่ภาคใต้แบ่งตามอำเภอ (http://th.wikipedia.org,10 สิงหาคม 2550)

นโยบายการบริหาร

นโยบายของอำเภอ

1. บำบัดทุกข์ บำรุงสุข แก่ประชาชน มุ่งเน้นการบริการ ให้ได้รับความพึงพอใจสูงสุด
2. ส่งเสริม สนับสนุนการค้า การบริการ การท่องเที่ยว และการกีฬา
3. ส่งเสริม และพัฒนาการจัดการศึกษาทุกระดับ
4. ส่งเสริม สนับสนุนการพัฒนาหมู่บ้าน/ชุมชน ให้มีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยยึด

หลักปรัชญาเศรษฐกิจพอเพียง

5. เสริมสร้างความรู้ ความเข้าใจ ในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ ทรงเป็นประมุข และให้การสนับสนุนการเลือกตั้งทุกระดับ

6. สนับสนุน โครงการตามนโยบายของรัฐบาล

ยุทธศาสตร์และแนวทางการพัฒนาอำเภอ ทั้งหมด 6 ยุทธศาสตร์ ดังนี้

1. พัฒนาด้านการบริหารจัดการ การบริการ แก่ประชาชน
2. เพิ่มศักยภาพและขีดความสามารถในการแข่งขันด้านการค้า การบริการ การท่องเที่ยว และกีฬา

3. พัฒนาการศึกษาย่างต่อเนื่อง
4. การแก้ไขปัญหาความยากจนและความเดือนร้อนของประชาชน
5. การบริหารราชการให้เป็นไปตามหลักการบริหารกิจการบ้านเมืองที่ดี
6. เป็นศูนย์กลางดำเนินการพัฒนาการเมือง การปกครองในระบอบประชาธิปไตยอันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

แผนงานและโครงการ ในปีงบประมาณ 2550-2551 ของอำเภอหาดใหญ่มีดังนี้

1. โครงการอยู่ดีมีสุข
2. โครงการเศรษฐกิจพอเพียง (พพพ.)
3. แผนป้องกันอุบัติเหตุ
4. แผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาเสพติด
5. แผนรักษาความสงบและความปลอดภัยสถานที่ราชการและที่สำคัญ
6. แผนปฏิบัติการป้องกันและแก้ไขปัญหาคารก่อการร้ายและก่อวินาศกรรม
7. แผนอุทกภัย วาตภัย โคลนถล่มปี 2550
8. แผนการแจกจ่ายเครื่องอุปโภคบริโภคแก่ผู้ประสบภัยแล้งปี 2550

บทบาทหน้าที่ของที่ทำการปกครองอำเภอ

- 1.) กลุ่มงานบริหารงานปกครอง
 - 1.1 งานปกครอง
 - 1.2 งานสำนักงานอำเภอ
- 2.) ฝ่ายทะเบียนและบัตร
 - 2.1 งานทะเบียนทั่วไป งานอื่นที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.2 งานทะเบียนราษฎร งานอื่นที่ได้รับมอบหมาย
 - 2.3 งานบัตรประจำตัวประชาชน
- 3.) ฝ่ายความมั่นคง

สถานที่ท่องเที่ยวที่สำคัญ

หาดใหญ่ เมืองศูนย์กลางด้านการค้าและธุรกิจของภาคใต้ ซึ่งมีความเจริญก้าวหน้าอย่างรวดเร็ว และเป็นประตูผ่านไปยังประเทศเพื่อนบ้าน คือ มาเลเซีย และสิงคโปร์ เนื่องจากอยู่ห่างจากด่านสะเตาะเพียง 60 กิโลเมตร ปัจจัยที่ทำให้มีความเจริญก้าวหน้าเป็นอย่างมากก็คือ การเป็นศูนย์กลางทางด้านต่างๆ ธุรกิจการค้า การขนส่ง การสื่อสาร การคมนาคม การศึกษา และการท่องเที่ยว ตัวเมืองหาดใหญ่ ตัวเมืองหาดใหญ่เป็นเมืองที่ค่อนข้างจะทันสมัย ประกอบด้วยอาคารบ้านเรือน ร้านค้าพาณิชย์ต่างๆ มากมาย ท่านอาจจะเดินชมสินค้าต่างๆ อย่างเพลิดเพลินโดยตั้งต้นจากจุดหนึ่งในย่านกลางใจเมือง เช่น ถนนนิพัทธ์อุทิศ 1, 2 หรือ 3 จะพบสินค้าแปลกๆ ใหม่ที่น่าสนใจเป็นอย่างยิ่ง

ศูนย์การค้ามีหลายแห่งคือ ศูนย์การค้าลิโด้ ศูนย์การค้าไอเคียน ถนนแสนหามุสรณ์ ศูนย์การค้าหาดใหญ่พลาซ่า และตลาดซีกิมหยง ถนนเพชรเกษม ซึ่งย่านการค้าเหล่านี้อยู่ในบริเวณกลางใจเมืองที่ ท่านสามารถเดินไปถึง ได้อย่างสะดวก

วัดหาดใหญ่ใน วัดหาดใหญ่ใน ถนนเพชรเกษมใกล้สะพานคลองอู่ตะเภา มีพระนอนขนาดใหญ่ประดิษฐานขนาดยาว 35 เมตร สูง 15 เมตร กว้าง 10 เมตร ชื่อพระพุทธหัตถมงคล

สวนสาธารณะเทศบาลเมืองหาดใหญ่ สวนสาธารณะเทศบาลเมืองหาดใหญ่ ริมถนนกาญจนวนิช เส้นทางหาดใหญ่-สงขลา ห่างจากตัวเมืองหาดใหญ่ 6 กิโลเมตร เป็นสถานที่พักผ่อนหย่อนใจของชาวหาดใหญ่และบริเวณใกล้เคียง ตลอดจนนักท่องเที่ยวต่างชาติ บริเวณสวนตกแต่งด้วยไม้ดอกไม้ประดับอย่างงดงาม มีศาลากลางน้ำ และสวนสัตว์ มีพระบรมราชานุสาวรีย์รัชกาลที่ 5 ตั้งอยู่ในบริเวณสวนสาธารณะเทศบาลนครหาดใหญ่ เป็นสถานที่จัดงานรัฐพิธีเนื่องในวันพืชมหาราช ซึ่งประกอบด้วยพิธีวางพวงมาลาถวายราชสักการะ และถวายราชสดุดีพระเกียรติคุณ เป็นประจำทุกปี

แหลมโพธิ์ ตั้งอยู่หมู่ที่ 3 ตำบลคูเต่า เป็นที่พักริมหาด มีร้านอาหารทะเลมากมาย บรรยากาศเป็นธรรมชาติ เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่ สามารถไปนั่งพักผ่อนทานอาหาร ในยามว่างได้

น้ำตกโตนงาช้าง ตั้งอยู่ที่ตำบลทุ่งเสาห่างจากตัวเมืองอำเภอหาดใหญ่ประมาณ 26 กิโลเมตร เป็นน้ำตกที่สวยงามแห่งหนึ่งในภาคใต้ อยู่ในเขตรักษาพันธุ์สัตว์ป่าโตนงาช้างเป็นน้ำตก ที่สวยงามแห่งหนึ่งในภาคใต้

สินค้าพื้นเมือง

ส้มโอควนลัง มีกลิ่นหอมรสชาติดี เคยนำขึ้นทูลเกล้าฯ ถวายพระบรมโอรสาธิราช

เฟอร์นิเจอร์ไม้ยางพารา ผลิตภัณฑ์ไม้ยางพาราที่ได้รับความนิยมมาก

ปลาตุ๊กตุ๊กเต่า เป็นปลาน้ำจืดที่นิยมเลี้ยงกันมาก เนื่องจากเลี้ยงง่าย โตเร็ว

ผลิตภัณฑ์เชือกกล้วย เป็นผลิตภัณฑ์จากเส้นใยเชือกกล้วย ที่มีคุณสมบัติเหนียว ทนทาน

นำมาประดิษฐ์ผลิตภัณฑ์ได้หลายรูปแบบ

สถานที่จำหน่ายสินค้าพื้นเมือง

- ปาดังเบซาร์ อำเภอสะเดา อยู่ห่างจากหาดใหญ่ 30 กม. การเดินทาง มีรถเมล์ที่หน้าหอ นาฬิกาหาดใหญ่ หรือรถตู้ที่หน้าร้านตะวันคัลเลอร์เล็บ ค่ารถไม่เกิน 20 บาท จากอำเภอสะเดา เลี้ยวขวา จะไปด่านปาดังฯ ถ้าตรงไปจะเป็นด่านจังโหลน (ด่านสะเดา) ปาดังเบซาร์อยู่ไม่ไกลจากด่านปาดังมีร้านปลอดภาษีและตลาดให้เลือกซื้อสินค้าจำพวกเครื่องสำอาง เครื่องใช้ ไฟฟ้า ขนม ซึ่งจะคล้ายกับตลาดสันติสุขและตลาดกิมหยงแต่จะมีราคาถูกกว่าบ้างแพงกว่าบ้าง ทางที่ดีควรสำรวจราคาจากหาดใหญ่ไปก่อน และควรต่อรองราคาประมาณร้อยละ 40 ส่วนร้านค้าที่ด่านจังโหลนนั่นก็จะคล้ายกัน

- ตลาดคลองแงะ อยู่ถนนปาดังเบซาร์ อำเภอสะเดา เป็นตลาดนัดวันเสาร์ มีสินค้าพวกเสื้อผ้ามือสองโดยเฉพาะกางเกงยีนส์ แจ็กเก็ตเป็นของดี ราคาถูก แต่ต้องใช้ความสามารถในการเลือก

- ตลาดกิมหยง ถนนศุภสารรังสรรค์ เป็นแหล่งช้อปปิ้งที่มีชื่อเสียงของเมืองหาดใหญ่ มีสินค้าประเภทเครื่องไฟฟ้า ขนน ซ็อคโกแลต เครื่องสำอาง แวนตา นาฬิกา แผ่นเกมส์ และอีกอีกจำเพาะ โดยเฉพาะกับข้าว ผลไม้ และอาหารแห้ง จะมีมาก

- ตลาดสันติสุข ถนนนิพัทธ์อุทิศ 1, 2, และ 3 อีกแหล่งซื้อของที่มีชื่อเสียงของหาดใหญ่ ขายสินค้าจำเพาะคล้ายกันกับตลาดกิมหยง ทั้งสองตลาดควรต่อราคาร้อยละ 40 ของสินค้า

- ร้านสินอคุลย์พันธ์ ถนนนครในร้านเก่าแก่ของเมืองสงขลา ขายของพื้นเมืองประเภท ข้าวเกรียบกุ้ง น้ำบูดู ลูกหยีกวน มังคุดกวน กุ้งแก้ว กุ้งไม้ น้ำพริกเผา น้ำจิ้มชูรส ฯลฯ

- ร้านยินดีสงขลา ถนนนครใน ขายสินค้าพื้นเมืองประเภทของกิน

- เกาะขอย อยู่ระหว่างอำเภอเมืองฯ กับ อำเภอสิงหนคร กลางทะเลสาบสงขลา ไปถึงได้ โดยข้ามสะพานติณสูลานนท์ เป็นแหล่งซื้อผ้าทอเกาะขอยและอาหารทะเลแห้ง มะม่วงหิมพานต์ สหราชอาณาจักร กะปิ

ประเพณี

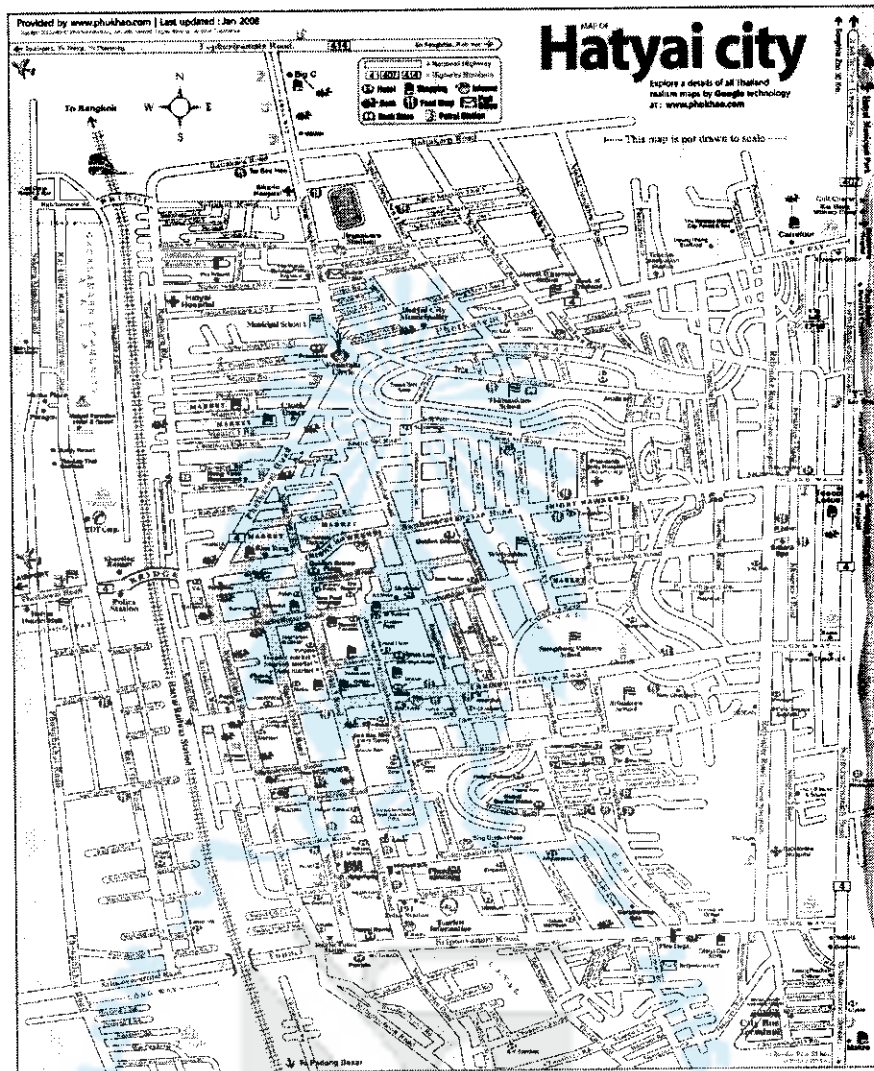
งานประเพณีสงกรานต์ จัดขึ้นในวันที่ 13 เมษายน ของทุกปี ทางอำเภอหาดใหญ่มีการจัดงาน ขึ้นที่บริเวณถนนนิพัทธ์อุทิศ 1, 2, 3 ตั้งแต่เช้าถึงเย็น ชาวมาเลเซียและสิงคโปร์นิยมเดินทาง มาร่วมสนุกกับชาวไทยในเทศกาลนี้เป็นที่สนุกสนาน

งานเทศกาลส่งเสริมสินค้าและผลไม้ไทย จัดขึ้นประมาณกลางเดือนกรกฎาคม ของทุกปีเพื่อ ส่งเสริมการเกษตรภายในงานมีสินค้าเกษตรจากหลายจังหวัดในภาคใต้มาแสดงและจัดจำหน่าย

งานเทศกาลโคมไฟไหว้พระจันทร์ จัดขึ้นในวันขึ้น 15 ค่ำเดือนสิบ บริเวณศาลเจ้าซาเจียง กุล วัดหงษ์ประดิษฐ์ อ.หาดใหญ่ ภายในงานมีขบวนแห่โคมไฟและมหรสพจีน ขบวนมังกร เซ็ค สิงโต ชมโคมไฟยักษ์และการประกวดโคมไฟตามบ้านเรือนราษฎร

งานเทศกาลทำบุญเดือนสิบ เป็นงานประเพณีของชาวไทยภาคใต้ ซึ่งเกิดจากความเชื่อที่ว่าช่วง แรม 1-15 ค่ำเดือนสิบ วิญญาณของญาติพี่น้องผู้ล่วงลับไปแล้ว โดยเฉพาะผู้ที่ยังไม่ได้ไปเกิดจะได้รับการ ปลดปล่อยให้มาพบญาติพี่น้องในเมืองมนุษย์ ผู้ที่ยังมีชีวิตอยู่ก็จะจัดหาอาหารต่างๆ ไปทำบุญตามวัดเพื่อ อุทิศส่วนกุศลให้แก่ ญาติที่ล่วงลับไปแล้ว ที่อำเภอสติงพระจะจัดงานเทศกาลนี้แปลกไปจากที่อื่น คือมีการแห่หุ่นทองสูงเพื่อใช้แทนญาติหรือผู้อาวุโสที่เป็นที่นับถือของชาวบ้าน

งานประเพณีลากพระและตักบาตรเทโว จัดขึ้นเป็นประจำทุกปีในวันแรม 1 ค่ำ เดือน 11 ประมาณเดือนตุลาคม ณ อำเภอเมือง

ภาพประกอบ 6 แสดงผังเมืองอำเภอหาดใหญ่

<http://www.thai-tour.com/thai-tour/South/Songkla.21/7/2550>

4.3 บริบทด้านพื้นที่วิจัย

พื้นที่ในการวิจัยคือพื้นที่ เทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา การเลือกพื้นที่ มีความสำคัญต่อการได้มาซึ่งข้อมูลที่ตรงและเพียงพอแก่การอธิบายปรากฏการณ์ที่ต้องการวิจัย ลักษณะพื้นที่ที่จะต้องสอดคล้องและตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ปัญหาการวิจัย และกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งในการกำหนดกลุ่มพื้นที่วิจัยครั้งนี้ใช้วิธีแบบเจาะจง ซึ่งมีพื้นที่ทำการวิจัย 21 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณร้อยละ 3.18 ของพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ (อำเภอหาดใหญ่มีเนื้อที่ 660 ตารางกิโลเมตร) (เทศบาลนครหาดใหญ่, <http://www.hatyaicity.go.th>, 16 สิงหาคม 2551) โดยมีศักยภาพในการสร้างรายได้ให้กับชุมชนดังนี้

- เป็นเมืองที่มีความเจริญด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และรายได้ท้องถิ่นส่วนใหญ่มาจากการท่องเที่ยว จึงได้ยกฐานะจาก เทศบาลเมืองหาดใหญ่ เป็นเทศบาลนครหาดใหญ่ตามประกาศราชกิจจานุเบกษาฉบับกฤษฎีกา เล่มที่ 112 ตอนที่ 40 ก ลงวันที่ 24 กันยายน 2538 โดยมีผลบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 25 กันยายน 2538 ซึ่งปัจจุบันเทศบาลนครหาดใหญ่มีพื้นที่ทั้งหมด 21 ตารางกิโลเมตร (เทศบาลนครหาดใหญ่, <http://www.hatyaicity.go.th>, 16 สิงหาคม 2551)

- เป็นเมืองท่องเที่ยวธรรมชาติมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ

- เป็นเส้นทาง “อีโก้ทัวร์” สงขลา-สตูล เจาะตลาดใหม่ยุโรป-ออสเตรเลีย ท่องวิถีชีวิต “โหนด-นา-ล” บนคาบสมุทรสงขลาเชื่อมแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ จ.สตูล ซึ่งจะมีการเปิดตัวครั้งแรกในงาน TTM เมืองทองธานี ภายใต้ความร่วมมือของ IMT-GT ที่ผลักดันเป็นปีท่องเที่ยวท่องเที่ยวโดยร่วม เชื่อมเส้นทางระหว่างไทย-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก

- เป็นเมืองศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ การธนาคาร ธุรกิจบริการและพาณิชย์กรรมระดับภาคใต้

- เป็นศูนย์กลางการบริการ และท่องเที่ยวสำหรับโครงการสาธารณะภาคใต้

- เป็นเมืองศูนย์กลางทางการคมนาคมและโทรคมนาคม มีท่าอากาศยานหาดใหญ่ได้รับการยกฐานะเป็นท่าอากาศยานนานาชาติ

- เป็นศูนย์กลางทางการศึกษาทุกระดับ

- เป็นเมืองที่มีรูปแบบและระบบการปกครองที่เอื้อต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนอย่างชัดเจน

- เป็นเมืองที่ให้ความร่วมมือกับการวิจัย

จากการได้รับข้อมูลจากบัญชีรายชื่อสถานบริการอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ที่ขออนุญาตถูกต้อง ตาม พ.ร.บ.สถานบริการ พ.ศ.2509 ปี 2551 มีทั้งหมด 80 สถานประกอบการ ซึ่งประกอบด้วยรายละเอียดโดยสรุปได้ดังต่อไปนี้

ตาราง 2 บัญชีรายชื่อสถานบริการ ที่ขออนุญาตถูกต้อง ตาม พระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2509 ปี 2551

ลำดับที่	ชื่อสถานประกอบการ	สถานที่ตั้ง	ตั้งอยู่ภายนอก/ ภายใน Zoning	สถานบริการ ประเภท
1	พารากอน	553 ถ.ราชญาติ	ใน	3(1)
2	หรรษาคาราโอเกะ	1 ถ.หรรษาพัฒนา	ใน	3(4)
3	บาร์เบอร์รี่	555 ถ.ราชญาติ	ใน	3(1)
4	โซตัส ผับ	2 ถ.หรรษาพัฒนา	ใน	3(1)
5	ภัตตาคารหรรษาปลาซ่า	1 ถ.หรรษาพัฒนา	ใน	3(1)
6	โซโซตี้คลับ	1 ถ.หรรษาพัฒนา	ใน	3(4)
7	เวเนเชียนอาบอบนวด	359 ถ.สุทธิหรรษา	ใน	3(3)
8	ร้านอาหารเดอะผับ	79/4-5 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(5)
9	มังกี้ ผับ	94 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(4)
10	เวสไซด์ ซาลูน	135/5 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(5)
11	ไฮโซไฮตี้	391-393 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(4)
12	บ้านบาโรย	516/1 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(5)
13	โอ เอ ซี ส	520 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(4)
14	เจ้าพระยาการ์เด็น	520 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(3)
15	ซูการ์บีท ผับ แอนด์ เรสเตอรัวองส์	444/1 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(4)
16	บ้านนายหนัง	530 ถ.ธรรมนุญวิถี	นอก	3(5)
17	ห้องอาหารเบญจรงค์	1-3-5-7 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 1	นอก	3(5)
18	ภัตตาคารวอชิงตัน	130 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 1	นอก	3(5)
19	ภัตตาคารเลี้ยวหลัง	209/6 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 2	นอก	3(5)
20	ห้องอาหารมรกต	25-27-29-31-33-35 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 2	นอก	3(5)
21	ซิติ คาราโอเกะ	25-27-29-31-33-35 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 2	นอก	3(4)
22	ห้องอาหารลักกี้	55,57,59ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(4)
23	ห้องอาหารโกเมน	62 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(5)
24	ห้องอาหารเรือดั้น	180-181 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(5)
25	บรอดเวย์คาราโอเกะ	180-181 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(4)(ข)
26	ภัตตาคารชากรุง	181/1 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(5)
27	ห้องอาหารแกรนด์วิว	186 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(5)

ลำดับที่	ชื่อสถานประกอบการ	สถานที่ตั้ง	ตั้งอยู่ภายนอก/ ภายใน Zoning	สถานบริการ ประเภท
28	ฟูจิการาโอเคะ	186 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(4)
29	วอลโว่ คาราโอเคะ	188-188/1-3 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(4)
30	ปาล์มคอร์ท (พื้นที่ 288 ตร.ม.)	99 ถ.จตุตินุสรณ์	นอก	3(5)
31	แจ๊สคลับ (พื้นที่ 256.32 ตร.ม.)	99 ถ.จตุตินุสรณ์	นอก	3(5)
32	ลือบบี้เลาจน์ (พื้นที่ 161 ตร.ม.)	99 ถ.จตุตินุสรณ์	นอก	3(4)
33	เดอะเมโทรโพลิส (พื้นที่ 170 ตร.ม.)	99 ถ.จตุตินุสรณ์	นอก	3(1)
34	อินดี้คลับ (พื้นที่ 282 ตร.ม.)	36/43 ถ.แสงสี	นอก	3(5)
35	ห้องอาหารชมพูนุพันธ์พิภย์ (พื้นที่ 139 ตร.ม.)	74 ถ.เสน่หานุสรณ์	นอก	3(4)
36	สกายเลาจน์ (พื้นที่ 98 ตร.ม.)	24/12 ถ.เสน่หานุสรณ์	นอก	3(4)
37	ห้องอาหารฟิงค์ (พื้นที่ 97 ตร.ม.)	24/11 ถ.เสน่หานุสรณ์	นอก	3(4)
38	ฟิงค์ค็อกเทลเลาจน์ (พื้นที่ 288 ตร.ม.)	24/11 ถ.เสน่หานุสรณ์	นอก	3(4)
39	ฟิงค์เลดี้ (52 ห้อง 52 เตียง)	24/11 ถ.เสน่หานุสรณ์	นอก	3(3)
40	โกราซอน (พื้นที่ 79 ตร.ม.)	41 ถ.ประชารมย์	นอก	3(4)
41	โซนิค ค็อกเทลเลาจน์ (พื้นที่ 259 ตร.ม.)	106 ถ.ประชาธิปไตย	นอก	3(1)
42	FOOD LOFT (พื้นที่ 259 ตร.ม.)	106 ถ.ประชาธิปไตย	นอก	3(5)
43	ห้องอาหารบุษราคัม (พื้นที่ 226 ตร.ม.)	717/17 ถ.เพชรเกษม	นอก	3(5)
44	ว่าเลนไทม์คาเฟ่ (พื้นที่ 408 ตร.ม.)	598/3 ถ.เพชรเกษม	นอก	3(1)
45	ว่าเลนไทม์ ค็อกเทลเลาจน์ แอนด์ คาราโอเคะ (พื้นที่ 262.5 ตร.ม.)	598/3 ถ.เพชรเกษม	นอก	3(4)
46	กิส แชลเนล คลับ แอนด์ เรสทัวรองท์ (พื้นที่ 270 ตร.ม.)	2 ซอย 6 ถ.ราษฎร์ยินดี	นอก	3(5)
47	ซีท็อพ (พื้นที่ 210.27 ตร.ม.)	39/1 ถ.ราษฎร์ยินดี	นอก	3(5)
48	เคซี ค็อก (พื้นที่ 286.75 ตร.ม.)	433 ถ.ธรรมบุญวิถี	นอก	3(4)
49	ห้องอาหารนโปเลียน (พื้นที่ 215 ตร.ม.)	220 ถ.ประชาธิปไตย	นอก	3(5)
50	ซัม ไทม์ (พื้นที่ 259 ตร.ม.)	51/2 ถ.หอยมุกด์	นอก	3(5)
51	คิส มิวสิคเลาจน์ บุคค คาราโอเคะ(พื้นที่ 300 ตร.ม.)	251/2 ถ.หอยมุกด์	นอก	3(4)
52	ดีพฮ็อทท์ (พื้นที่ 72 ตร.ม.)	14/7 ถ.ฉัยยากุลอุทิศ	นอก	3(5)
53	นิวยอร์กซุเปอร์คลับ(พื้นที่ 396 ตร.ม.)	29 ถ.ฉัยยากุลอุทิศ 4	นอก	3(1)
54	ห้องอาหารแมนคาร์นิ(พื้นที่ 229 ตร.ม.)	29 ถ.ฉัยยากุลอุทิศ 4	นอก	3(5)

ลำดับที่	ชื่อสถานประกอบการ	สถานที่ตั้ง	ตั้งอยู่ภายนอก/ ภายใน Zoning	สถานบริการ ประเภท
55	เปียโน คาราโอเกะ (พื้นที่ 240 ตร.ม.)	5-7 ถ.ฉัยยาอุทิศ 4	นอก	3(4)
56	ควายอวยวี (พื้นที่ 166.4 ตร.ม.)	589 ถ.ราษฎร์อุทิศ	ใน	3(4)
57	นิวนาพิพย์ คาเฟ่ (พื้นที่ 288 ตร.ม.)	687 ถ.ราษฎร์อุทิศ	ใน	3(4)
58	ฟ้าใหม่ คาราโอเกะ (พื้นที่ 81 ตร.ม.)	185 ถ.แจ้งกุล	ใน	3(4)
59	โอเชียนีย์ (พื้นที่ 75 ตร.ม.)	250 ซอย 14 ถ.รัตนอุทิศ	ใน	3(5)
60	นิว ตั้งหลัก 2006 (พื้นที่ 240 ตร.ม.)	38/9 ถ.ราษฎร์อุทิศ	ใน	3(4)
61	เกลือเมือง 2003 (พื้นที่ 123.2 ตร.ม.)	151,153 ถ.ราษฎร์อุทิศ	ใน	3(5)
62	กินรี คาราโอเกะ (พื้นที่ 160 ตร.ม.)	61/7 ซ.1/1 ถ.ราษฎร์อุทิศ	ใน	3(4)
63	รี คาราโอเกะ (พื้นที่ 98 ตร.ม.)	55 ซ.1 ถ.ราษฎร์อุทิศ	ใน	3(4)
64	ได้อาน่า (พื้นที่ 293 ตร.ม.)	1 ถ.ลิพัฒนา	นอก	3(1)
65	อะลาติน ไนต์คลับ (พื้นที่ 270 ตร.ม.)	199 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 2	นอก	3(1)
66	ภัตตาคารจีน ชิง เหลา(พื้นที่ 199 ตร.ม.)	199 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 2	นอก	3(5)
67	คามุกิ เอ็กคลูซิฟคลับ (พื้นที่ 282 ตร.ม.)	55.57.59 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(5)
68	ห้องอาหารเดอะโรเซ่ (พื้นที่ 288 ตร.ม.)	75/1 ถ.เสน่หานุสรณ์	นอก	3(4)
69	ภัตตาคารจีน หลง เหลา(260 ตร.ม.)	189/8 ถ.นิพัทธ์อุทิศ 3	นอก	3(5)
70	ภัตตาคารต่อฮวด (พื้นที่ 192 ตร.ม.)	32/1 ถ.ราษฎร์ยินดี	นอก	3(4)
71	เดอะคอนเนอร์ (พื้นที่ 44 ตร.ม.)	342 ถ.ธรรมบุญวิถี	นอก	3(5)
72	หาดใหญ่ อาบ อบ นวด	25,27,29 ซ.1 ถ.ฉัยยาอุทิศ	นอก	3(3)
73	จินตนา อาบ อบ นวด (40 ห้อง 40 เตียง)	70 ถ.ตันรัตนากร	นอก	3(3)
74	อะตามิ อาบ อบ นวด (24 ห้อง 24 เตียง)	69/71 ถ.ตันรัตนากร	นอก	3(3)
75	ฮาวาย ฟับ (พื้นที่ 146.49 ตร.ม.)	37/2-3 ถ.ศรีภูวนาด	นอก	3(4)
76	แอมเปอ คาราโอเกะ (พื้นที่ 76 ตร.ม.)	24-26 ถ.จันทร์นิเวศน์ 3	นอก	3(4)
77	ฟรอร์ดาคาเฟ่ (พื้นที่ 300 ตร.ม.)	8 ถ.ศรีภูวนาด	นอก	3(4)
78	โพสต์ เลเซอร์ คิสต์ (พื้นที่ 237 ตร.ม.)	82-83 ถ.ธรรมบุญวิถี	นอก	3(4)
79	ร้านจีเมนคลับ (พื้นที่ 65 ตร.ม.)	10 ถ.ไทยอาคาร	นอก	3(4)
80	เสกัก (พื้นที่ 122 ตร.ม.)	707 ถ.ราษฎร์อุทิศ	ใน	3(5)

สถานประกอบการที่เลือกทำวิจัย

ในเบื้องต้น ผู้วิจัยกำหนดเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างของสถานประกอบการที่มีการจัดการบริการคนตรีให้กับนักท่องเที่ยว โดยได้กำหนดพื้นที่ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังนี้

- 1) เป็นสถานประกอบการที่มีการจัดการบริการคนตรี โดยมีนักคนตรีบรรเลงดนตรีภายในวงมากกว่า 2 คนขึ้นไป เพื่อบริการให้กับนักท่องเที่ยว
- 2) สถานประกอบการมีการจัดการหมุนเปลี่ยนวงคนตรีเพื่อให้บริการ นักท่องเที่ยวมากกว่า 2 วง ต่อคืน
- 3) สถานประกอบการสามารถรองรับนักท่องเที่ยว ในที่นี้กำหนดไว้ 3 ขนาด ได้แก่
 1. ขนาดเล็ก จำนวนคนที่รับได้ 1-50
 2. ขนาดกลาง จำนวนคนที่รับได้ 51- 99 คน
 3. ขนาดใหญ่ จำนวนคนที่รับได้ 100 กว่าคนขึ้นไป
- 4) สถานประกอบการตั้งอยู่ในอำเภอหาดใหญ่
- 5) เป็นสถานประกอบการที่ให้ความร่วมมือในการวิจัย

5. แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้อง

5.1 ทฤษฎีแรงจูงใจ

ความเป็นมาของทฤษฎี

การจูงใจ หมายถึง การนำเอาปัจจัยต่างๆ มาเป็นแรงผลักดันให้บุคคลแสดงพฤติกรรมออกมาอย่างมีทิศทาง เพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายหรือเป้าหมายที่ต้องการ ดังนั้นผู้ที่ทำหน้าที่จูงใจจะต้องค้นหาว่าบุคคลที่เขาต้องการจูงใจ มีความต้องการหรือมีความคาดหวังอย่างไร มีประสบการณ์ ความรู้ และทัศนคติในเรื่องนั้นๆอย่างไรแล้วพยายามดึงเอาสิ่งเหล่านั้นมาเป็น แรงจูงใจ (Motive) ในการแสดงพฤติกรรม หรือเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมต่าง ๆ

ความสำคัญของการจูงใจ

พฤติกรรมส่วนใหญ่มักจะมีแนวทางมุ่งไปยังเป้าหมายที่สัมพันธ์อย่างใกล้ชิดกับการสนองความต้องการพื้นฐานทางกายให้สอดคล้องความต้องการนั้น ๆ เช่น มนุษย์มีความต้องการทางร่างกายให้ต้อง กิน นอน ขับถ่ายอยู่ตลอดเวลา และคนเราจะมีวิธีการในการที่หาวิธีสนองความต้องการเหล่านั้น การศึกษาเรื่องของการจูงใจ จึงเป็นสิ่งจำเป็นที่จะช่วยให้เราได้เข้าใจถึงพฤติกรรมและวิธีการในการสร้างหนทางเพื่อเปลี่ยนพฤติกรรมไปในทิศทางที่ต้องการ

กระบวนการจูงใจ

กระบวนการจูงใจมีองค์ประกอบ 3 ประการ คือ

1) ความต้องการ (Needs) คือ ภาวะการณ์ขาดบางสิ่งบางอย่างของอินทรีย์ อาจจะเป็นการขาดทางด้านร่างกายหรือการขาดทางด้านจิตใจก็ได้

2) แรงขับ (Drive) เมื่อมนุษย์มีความขาดบางสิ่งบางอย่างตามข้อ 1 ที่กล่าวมาแล้วก็จะเกิดภาวะตึงเครียดขึ้นภายในร่างกาย ภาวะตึงเครียดนี้จะกลายเป็นแรงขับหรือตัวกำหนดทิศทาง (Action Oriented) เพื่อไปสู่เป้าหมายอันจะเป็นการลดภาวะความตึงเครียดนั้น

3) สิ่งล่อใจ (Incentive) หรือ เป้าหมาย (Goal) จะเป็นตัวกระตุ้นหรือเป็นตัวล่อให้มนุษย์แสดงพฤติกรรมตามที่คาดหวังหรือที่ต้องการ ซึ่งอาจจะมีได้หลายระดับตั้งแต่สิ่งล่อใจในเรื่องพื้นฐานคือ ปัจจัย 4 ไปจนถึงความต้องการทางใจในด้านต่างๆ

ประเภทของการจูงใจ

นักจิตวิทยาได้แบ่งการจูงใจออกเป็น 2 ประเภท คือ

1) การจูงใจภายใน (Intrinsic Motivation) หมายถึง ภาวะของบุคคลที่มีความต้องการในการทำ การเรียนรู้ หรือแสวงหาบางอย่างด้วยตนเอง โดยมีต้องให้มีบุคคลอื่นมาเกี่ยวข้อง เช่น นักเรียนสนใจเล่าเรียนด้วยความรู้สึกลึกใฝ่ดีในตัวของเขาเอง ไม่ใช่เพราะถูกบิดามารดาบังคับ หรือเพราะมีสิ่งล่อใจใดๆ การจูงใจประเภทนี้ได้แก่

(1) ความต้องการ (Need) เนื่องจากคนทุกคนมีความต้องการที่อยู่ภายใน อันจะทำให้เกิดแรงขับ แรงขับนี้จะก่อให้เกิดพฤติกรรมต่าง ๆ ขึ้น เพื่อให้บรรลุเป้าหมาย และความพอใจ

(2) เจตคติ (Attitude) หมายถึง ความรู้สึกนึกคิดที่ดีที่บุคคลมีต่อสิ่งหนึ่งสิ่งใด ซึ่งจะช่วยเป็นตัวกระตุ้นให้บุคคลทำในพฤติกรรมที่เหมาะสม เช่น เด็กนักเรียนรักครูผู้สอน และพอใจวิธีการสอน ทำให้เด็กมีความสนใจ ตั้งใจเรียน เป็นพิเศษ

(3) ความสนใจพิเศษ (Special Interest) การที่เรามีความสนใจในเรื่องใดเป็นพิเศษ ก็จัดว่าเป็นแรงจูงใจให้เกิดความเอาใจใส่ในสิ่งนั้น ๆ มากกว่าปกติ

2) การจูงใจภายนอก (Extrinsic Motivation) หมายถึง ภาวะของบุคคล ที่ได้รับแรงกระตุ้นมาจากภายนอกให้มองเห็นจุดหมายปลายทาง และนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงหรือการแสดงพฤติกรรมของบุคคล แรงจูงใจเหล่านี้ได้แก่

(1) เป้าหมายหรือความคาดหวังของบุคคล คนที่มีเป้าหมายในการกระทำใด ๆ ย่อมกระตุ้นให้เกิดแรงจูงใจให้มีพฤติกรรมที่ดีและเหมาะสม เช่น พนักงานทดลองงาน มีเป้าหมายที่จะได้รับการบรรจุเข้าทำงาน จึงพยายามตั้งใจทำงานอย่างเต็มความสามารถ

(2) ความรู้เกี่ยวกับความก้าวหน้า คนที่มีโอกาสทราบว่าตนจะได้รับ ความก้าวหน้าอย่างไรจากการกระทำนั้น ย่อมจะเป็นแรงจูงใจให้ตั้งใจและเกิดพฤติกรรมขึ้นได้

(3) บุคลิกภาพ ความประทับใจอันเกิดจากบุคลิกภาพ จะก่อให้เกิดแรงจูงใจให้เกิดพฤติกรรมขึ้นได้ เช่น ครู อาจารย์ ก็ต้องมีบุคลิกภาพทางวิชาการที่น่าเชื่อถือ นักปกครอง ผู้จัดการ จะต้องมีบุคลิกภาพของผู้นำที่ดี เป็นต้น

(4) เครื่องล่อใจอื่นๆ มีสิ่งล่อใจหลายอย่างที่ก่อให้เกิดแรงกระตุ้นให้พฤติกรรมขึ้น เช่น การให้รางวัล (Rewards) อันเป็นเครื่องกระตุ้นให้อยากกระทำ หรือการลงโทษ (Punishment) ซึ่งจะกระตุ้นมิให้กระทำในสิ่งที่ไม่ถูกต้อง นอกจากนี้การชมเชย การติเตียน การประกวด การแข่งขัน หรือการทดสอบก็จัดว่าเป็นเครื่องมือที่ก่อให้เกิดพฤติกรรมได้ทั้งสิ้น

ทฤษฎีการจูงใจเบื้องต้น

มาสโลว์ (Maslow's Hierachy of Needs) มาสโลว์กล่าวว่า มนุษย์เราทุกคนต่างพยายามดิ้นรนเพื่อต่อสู่จุดมุ่งหมายของตนเอง แต่เนื่องจากการที่มนุษย์มีความแตกต่างกัน ฉะนั้นการที่จะได้รับการตอบสนองถึงขั้นไหนย่อมขึ้นอยู่กับศักยภาพของแต่ละบุคคลจากรูปแบบที่แสดงลำดับขั้นความต้องการพื้นฐานของมาสโลว์ สามารถแบ่งได้ดังนี้

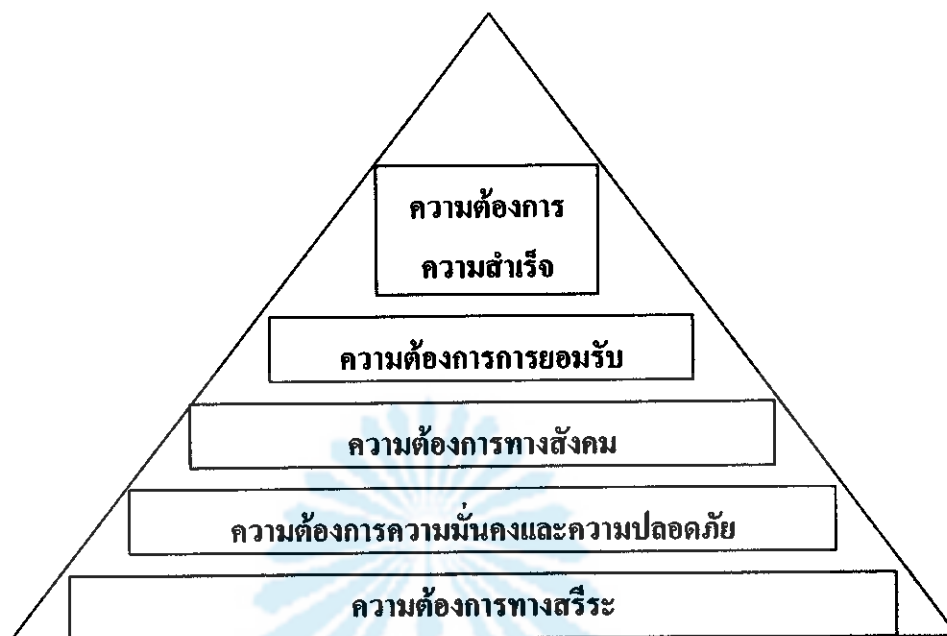
ขั้นที่ 1 ความต้องการทางร่างกาย (Physiological Needs) เป็นระดับความต้องการปัจจัยพื้นฐานของมนุษย์ ได้แก่ ปัจจัย 4 อาหาร เครื่องนุ่งห่ม เสื้อผ้า ยารักษาโรค และที่อยู่อาศัย

ขั้นที่ 2 ความต้องการความมั่นคงและความปลอดภัย (Security and Safety Needs) เช่น ปราศจากการประสบอุบัติเหตุ การบาดเจ็บ การเจ็บป่วย เศรษฐกิจตกต่ำ การถูกข่มขู่จากบุคคลอื่น และการถูกโจรกรรมทรัพย์สิน เป็นต้น

ขั้นที่ 3 ความต้องการทางสังคม (Social Needs) ได้แก่ ความต้องการการยอมรับการเข้าเป็นสมาชิก การให้ความรัก การให้อภัย และความเป็นมิตร เป็นต้น

ขั้นที่ 4 ความต้องการการยอมรับนับถือและเห็นว่าตนเองมีคุณค่าต่อสังคม (Esteem or Ego Needs)

ขั้นที่ 5 ความต้องการความสำเร็จ (Actualization Needs) เป็นความต้องการระดับสูงสุดของมนุษย์ เป็นความพยายามของมนุษย์ที่จะให้บุคคลอื่นยอมรับนับถือตนเองรวมทั้งความต้องการและความสำเร็จของตนเอง ซึ่งมาสโลว์เรียกว่าความต้องการความเจริญก้าวหน้า (Growth Needs) มาสโลว์ได้กล่าวเน้นว่า ความต้องการต่าง ๆ เหล่านี้ต้องเกิดเป็นลำดับขั้น และจะไม่มีการข้ามขั้น ถ้าขั้นที่ 1 ไม่ได้รับการตอบสนอง ความต้องการในลำดับขั้นที่ 2-5 ก็ไม่อาจเกิดขึ้นได้ การตอบสนองที่ได้รับในแต่ละขั้น ไม่จำเป็นต้องได้รับทั้งหมดพร้อม แต่ต้องได้รับบ้างเพื่อจะได้เป็นบันไดนำไปสู่การพัฒนาความต้องการในระดับที่สูงขึ้นในลำดับขั้นต่อไป

ภาพประกอบ 7 แสดงลำดับขั้นความต้องการพื้นฐาน

ผู้นำทฤษฎี มาสโลว์ (Maslow's Hierarchy of Needs)

จากทฤษฎีดังกล่าวผู้วิจัยเสนอผลสรุปดังนี้ ทฤษฎีของมาสโลว์ สามารถนำมาใช้ประโยชน์เพื่อการสร้างประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานได้ โดยทำให้เราได้แง่คิดที่ว่า ก่อนที่เราจะสามารถปฏิบัติงานบุคคลให้เกิดพฤติกรรมอย่างหนึ่งอย่างใดนั้น เราได้คำนึงถึงลำดับขั้นของความต้องการของบุคคลเสียก่อนหรือไม่ เช่น ถ้าเราพยายามให้คนมาใช้บริการสถานประกอบการที่มีการจัดการบริการคนตรี เพื่อบริการให้กับนักท่องเที่ยว ในขณะที่คนนั้นยังไม่สามารถสนองความต้องการขั้นต่ำของตนเองได้ดีพอ เพราะรายได้ที่มีอยู่ยังต้องใช้จ่ายในการกินอยู่ในครอบครัววันได้แก่ปัจจัยสี่ ซึ่งเป็นความต้องการพื้นฐานของร่างกายถ้าเป็นเช่นนี้การปฏิบัติงานก็คงไร้ผล ดังนั้นการปฏิบัติงานจึงต้องคำนึงถึงความพร้อมของบุคคลด้วย ประสิทธิภาพของการปฏิบัติงานจึงขึ้นอยู่กับข้อสำคัญที่ว่า เราได้ทำการปฏิบัติงานได้ถูกช่วงจังหวะ หรือเหมาะสมกับเงื่อนไขหรือไม่ เช่นการจัดกิจกรรมพิเศษ หรือมีรายการพิเศษ ลดราคาอาหาร เครื่องดื่ม มีโชว์การแสดงคอนเสิร์ต ดารา ศิลปินชื่อดังให้ชม ให้กับนักท่องเที่ยวในแต่ละช่วงสุดสัปดาห์เพื่อเป็นแรงจูงใจให้นักท่องเที่ยวเกิดความต้องการขั้นมาระดับหนึ่ง เป็นต้น

5.2 ทฤษฎีภาวะทันสมัย (Modernization Theory)

ความเป็นมาของทฤษฎี

แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพัฒนาสังคมที่ผ่านมามีอยู่บนฐานความคิดของการพัฒนาสังคมกระแสหลัก ที่ให้ความสำคัญกับการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจ (Growth-only Development Approach) โดยรวมศูนย์กลางการพัฒนาไว้ที่ส่วนกลาง ทิศทางในการพัฒนาส่วนใหญ่จึงถูกกำหนดจากรัฐบาลและเอกชน โดยอาศัยระบบทุนนิยมเป็นหลัก และจากการที่แนวคิด

การพัฒนากระแสหลักให้ความสนใจเพียงการสร้างโครงสร้างพื้นฐาน(Infrastructure Development) แบบตะวันตก การพัฒนาจึงเป็นกระบวนการสร้างความทันสมัย (Modernization) ที่มุ่งเน้นในเชิงปริมาณหรือการเติบโตทางวัตถุเพียงด้านเดียว ประเทศที่พัฒนาแล้วอย่างประเทศโลกตะวันตกจึงเข้ามามีบทบาทอย่างกว้างขวางในการกำหนดรูปแบบและทิศทางในการพัฒนา และถ่ายทอดแนวคิดดังกล่าวลงสู่ประเทศโลกที่สาม (The Third World) ซึ่งนับเป็นการเข้ามามีบทบาทสำคัญต่อการกำหนดทิศทางการพัฒนาของสังคมโลกเป็นอย่างยิ่งและเป็นที่มาของการแพร่กระจายระบบเศรษฐกิจแบบทุนเสรีนิยม การพัฒนาของประเทศโลกที่สามจึงเป็นไปในรูปแบบของการพึ่งพิง (Dependency Development) แทบทั้งสิ้น เช่น โครงการช่วยเหลือแบบให้เปล่าต่างๆ หรือการส่งผู้เชี่ยวชาญมาให้คำแนะนำ อย่างไรก็ตามเป็นที่น่าสังเกตว่าผลที่เกิดจากการลอกเลียนแบบของประเทศด้อยพัฒนาเป็นไปในทิศทางตรงกันข้ามกับประเทศต้นแบบ ผลที่เกิดขึ้นคือเกิดปัญหาต่างๆตามมาอีกมากมาย ทั้งในแง่การสูญเสียทรัพยากรธรรมชาติ การถูกรอบงำทางความคิด ความล้มเหลวในการจัดการศึกษา ตลอดจนปัญหาสังคมทฤษฎีภาวะทันสมัย (Modernization Theory) (ชนิตา รักรัษพลเมือง : 2545) ลักษณะที่สำคัญของสังคมที่เปลี่ยนแปลงไปสู่ความทันสมัยประกอบด้วย (พัชรินทร์ สิริสุนทร, 2547 : 92)

1. การเปลี่ยนแปลงวิธีการดำเนินชีวิตและเทคโนโลยีในการดำรงชีวิตจากแบบเรียบง่ายในสังคมจารีต ไปสู่การดำรงชีวิตที่อาศัยความรู้และเทคโนโลยีระดับสูง มีความเป็นวิทยาศาสตร์มากขึ้น
2. เปลี่ยนแปลงระบบการผลิตจากเกษตรกรรมแบบยังชีพ หรือการทำเกษตรในที่ดินแปลงเล็กเพื่อบริโภคในครัวเรือน เป็นการผลิตขนาดใหญ่เพื่อขาย มีการจ้างแรงงานภายนอกครอบครัวหรือชุมชนแทนการใช้แรงงานในครอบครัว
3. มีระบบอุตสาหกรรมในโรงงานและการใช้เครื่องจักรกลเพิ่มมากขึ้น
4. วิถีชีวิตของคนเปลี่ยนแปลงจากความสัมพันธ์แบบไม่เป็นทางการเป็นแบบเป็นทางการ
5. เกิดเมืองเพิ่มขึ้นและมีการขยายตัวของสังคมเมือง
6. มีการสร้างโครงสร้างพื้นฐาน เช่น ถนน สาธารณูปโภค โรงเรียน โรงพยาบาล
7. เกิดชนชั้นกลางและผู้ประกอบการ (Entrepreneur) เพิ่มขึ้น
8. มีการเปลี่ยนแปลงระบบความเชื่อของคนจากอำนาจเหนือธรรมชาติ ครอบครัวและชุมชนนิยม เป็นความคิดเชิงเหตุผล ปัจเจกชนนิยมและวัตถุนิยม
9. โครงสร้างของครอบครัวเปลี่ยนแปลงจากครอบครัวขยายเป็นครอบครัวเดี่ยว
10. สถาบันทางสังคมต่างๆมีความสลับซับซ้อนเพิ่มมากขึ้น
11. การจัดระเบียบทางสังคมใช้กฎหมาย ระเบียบ ข้อบังคับที่เป็นลายลักษณ์อักษรมากขึ้นแทนที่บรรทัดฐานและวิถีประเพณีที่ใช้กันในสังคมจารีต

จากแนวคิดดังกล่าวสามารถสรุปได้ว่า แนวคิดทฤษฎีภาวะทันสมัยแบ่งสังคมออกเป็นสองรูปแบบ กล่าวคือ สังคมประเพณีที่ด้อยพัฒนากับสังคมทันสมัยที่พัฒนาแล้ว ดังนั้นการพัฒนาจึงเป็นกระบวนการสร้างความทันสมัย (Modernization) เป็นการเปลี่ยนแปลงในลักษณะทางเดียวและเปลี่ยนอย่างค่อยเป็นค่อยไป เพื่อให้ระบบต่างๆ ในสังคมมีโอกาสได้ปรับตัวไปพร้อมกับการรักษาสมดุลภาพและความมั่นคงของสังคมซึ่งรูปจำลองของการพัฒนา (Development Models) ก็คือรูปแบบของสังคมเมืองที่ทันสมัยและพุ่งประเด็นไปที่เป้าหมายแรกของการพัฒนานั้นคือ ความเจริญทางเศรษฐกิจ (Development Equates economic Growth) โดยใช้ดัชนีชี้วัดที่สำคัญของการพัฒนา (Development Indicators) นั่นก็คือ รายได้ประชาชาตินั่นเอง สังคมมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลาแต่ เฉพาะการเปลี่ยนแปลงที่ดีขึ้นเท่านั้นจึงจะเรียกว่า การพัฒนา ซึ่งต้องเกิดมาจากการวางแผนและการกำหนดทิศทาง การเปลี่ยนที่พึงประสงค์ และต้องสอดคล้องกับค่านิยมของสังคมด้วย การพัฒนาเศรษฐกิจจะเกิดขึ้นได้ต้องอาศัยกระบวนการสร้างความทันสมัย (Modernization Process) โดยมุ่งสร้างการเปลี่ยนแปลงให้เกิดขึ้นสองระดับ คือระดับสังคมและระดับบุคคลการพัฒนาไปสู่ความทันสมัยนั้น อาจกล่าวได้ว่ามีทั้งข้อดีและข้อเสีย ประเทศด้อยพัฒนาทั้งหลายที่ได้รับอิทธิพลจากการแผ่ขยายอำนาจของประเทศตะวันตก เกิดการเปลี่ยนแปลงจากสังคมเกษตรกรรมไปสู่สังคมอุตสาหกรรม มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานอย่างรวดเร็ว เช่นถนน สาธารณูปโภคต่างๆ โรงพยาบาล และโรงเรียน การเปลี่ยนแปลงที่เกิดขึ้นอย่างรวดเร็วนี้ไม่สอดคล้องกับขนบธรรมเนียม วัฒนธรรม และลักษณะทางกายภาพของท้องถิ่น ปัญหาที่ตามมาคือความเสื่อมโทรมของทรัพยากรธรรมชาติ การใช้ทรัพยากรธรรมชาติอย่างฟุ่มเฟือยและไม่เห็นคุณค่า การเกิดมลภาวะ ปัญหาทางเศรษฐกิจและปัญหาสังคมต่างๆอีกมากมายได้

6. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในงานทบทวนงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประเด็น ศึกษาสภาพการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังนี้

6.1 งานวิจัยในประเทศ

หอการค้าจังหวัดสงขลา (2552 : 87) ศึกษาเรื่อง ตำรวจหาพื้นที่ในการจัดตั้งสถานบันเทิงครบวงจรในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา จากการศึกษาและวิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้ GIS เป็นเครื่องมือในการสำรวจพื้นที่ที่เหมาะสมในการจัดตั้งสถานบันเทิงครบวงจรในเขตพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ โดยอาศัยปัจจัย 3 ประการ คือ ปัจจัยแรก คือ ความหนาแน่นของประชากร ปัจจัยที่สอง คือ สภาพทางภูมิประเทศ ปัจจัยที่สาม คือ การคมนาคม พบว่าพื้นที่ที่มีความเหมาะสมในการจัดตั้งสถานบันเทิงครบวงจรมากที่สุดคือ "พื้นที่ตำบลบ้านพรุ" ซึ่งมีลักษณะพื้นที่โดยทั่วไปของตำบลเป็นที่ราบและที่

รายนาม ประกอบกับมีความหนาแน่นของประชากรสูง โดยมีประชากรรวมทั้งหมด 173,930 คน และมีความหนาแน่นของประชากรต่อตารางกิโลเมตรเท่ากับ 2,259 คน อีกทั้งตำบลบ้านพรุยังมีการคมนาคมที่สะดวก และมีการจราจรไม่ติดขัด ดังนั้นตำบลบ้านพรุจึงมีความเหมาะสมที่สุดในการจัดตั้งสถานบันเทิงครบวงจร

วิทยา อินทร์พงษ์พันธุ์. (2551 : 72) ศึกษาเรื่องสภาพและความต้องการการจัดกิจกรรมนันทนาการของบุคลากรสถาบันการพลศึกษา พบว่า 1) สภาพการจัดกิจกรรมนันทนาการของสถาบันการพลศึกษา โดยสภาพความเป็นจริงส่วนใหญ่มีการจัดกิจกรรมนันทนาการในส่วนที่เกี่ยวข้องอยู่แล้ว โดยคิดเป็นร้อยละ 74.47 2) บุคลากรของสถาบันการพลศึกษา มีความต้องการการจัดกิจกรรมนันทนาการโดยรวมอยู่ในระดับมาก (=3.64) 3) บุคลากรของสถาบันการพลศึกษาที่มีเพศต่างกัน อายุต่างกันและตำแหน่งงานต่างกันมีความต้องการการจัดกิจกรรมนันทนาการโดยรวมและรายได้ไม่แตกต่างกัน

เวทจารี ภัทรปฏิการ (2545 : 88) ทักษะและพฤติกรรมก่อน โยบายจัดระเบียบสังคมของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลการวิจัยครั้งนี้เป็นการศึกษาเปรียบเทียบและหาความสัมพันธ์ของทักษะและพฤติกรรมก่อน โยบายจัดระเบียบสังคมของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยศึกษาทักษะและพฤติกรรมก่อน โยบายจัดระเบียบสังคมของนิสิตนักศึกษาในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑล โดยรวม และในมาตรการแต่ละด้าน ได้แก่ มาตรการด้านการจัดระเบียบสถานบริการและสถานบันเทิง มาตรการด้านการป้องกันปราบปรามยาเสพติดและมาตรการด้านการแก้ปัญหาผู้สูบบุหรี่ของเพศของเด็กและเยาวชน ผลจากการศึกษาวิจัยพบว่า

- 1) นิสิตนักศึกษามีทักษะที่ดีก่อน โยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวมและในมาตรการทุกด้าน
- 2) นิสิตนักศึกษาชายและหญิง มีทักษะก่อน โยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวมและในมาตรการแต่ละด้านแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 3) นิสิตนักศึกษาที่มีอายุต่างกัน มีทักษะก่อน โยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวมและในมาตรการด้านจัดระเบียบสถานบริการและสถานบันเทิง แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
- 4) นิสิตนักศึกษาที่ศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐและสถาบัน อุดมศึกษาของเอกชน และนิสิตนักศึกษาที่มีรายได้ต่างกัน มีทักษะก่อน โยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาในมาตรการแต่ละด้าน พบว่า นิสิตนักศึกษามีทักษะแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรการด้านจัดระเบียบสถานบริการและสถานบันเทิง
- 5) นิสิตนักศึกษาที่ทำกิจกรรมต่างกันมีทักษะก่อน โยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดย รวมและในมาตรการแต่ละด้าน แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

6) นิสิตนักศึกษาที่มีสถานภาพทางครอบครัวต่างกันมีทัศนคติต่อ นโยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวม และในมาตรการด้านการจัดระเบียบสถานบริการและสถานบันเทิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

7) นิสิตนักศึกษา มีพฤติกรรมต่อนโยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวม ในมาตรการด้านป้องกันปราบปรามยาเสพติด และในมาตรการด้านการแก้ปัญหาวัยรุ่นทางเพศของเด็กและเยาวชนในระดับปานกลาง ยกเว้นในมาตรการด้านการจัดระเบียบสถานบริการและสถานบันเทิงที่พบว่า นิสิตนักศึกษามีพฤติกรรมในระดับมาก

8) นิสิตนักศึกษาชายและหญิง มีพฤติกรรมต่อนโยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวม และในมาตรการแต่ละด้าน ไม่แตกต่างกัน

9) นิสิตนักศึกษาที่มีอายุต่างกัน และศึกษาในสถาบันอุดมศึกษาของรัฐ และสถาบันอุดมศึกษาเอกชน มีพฤติกรรมต่อนโยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาในมาตรการแต่ละด้านพบว่า นิสิตนักศึกษามีพฤติกรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรการด้านการแก้ปัญหาวัยรุ่นทางเพศของเด็กและเยาวชน

10) นิสิตนักศึกษาที่มีรายได้ต่างกันและทำกิจกรรมต่างกัน มีพฤติกรรมต่อนโยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวม ไม่แตกต่างกัน เมื่อพิจารณาในมาตรการแต่ละด้าน พบว่า นิสิตนักศึกษามีพฤติกรรม แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในมาตรการด้านการจัดระเบียบสถานบริการและสถานบันเทิง

11) นิสิตนักศึกษาที่มีสถานภาพทางครอบครัวต่างกัน มีพฤติกรรมต่อนโยบายจัดระเบียบสังคมในมาตรการ โดยรวม และในมาตรการด้านการจัดระเบียบสถานบริการและสถานบันเทิงแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

12) ทัศนคติและพฤติกรรมต่อนโยบายจัดระเบียบสังคมของนิสิตนักศึกษา มีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

พลิชฐ์ ก้อนสิน (2545 : 73) ศึกษาเรื่อง ผลกระทบของนโยบายการจัดระเบียบสังคม ที่มีต่อผู้ประกอบการธุรกิจสถานบริการ : ศึกษากรณี สถานบันเทิงในเขตรับผิดชอบสถานีตำรวจภูธรอำเภอเมือง จังหวัดเพชรบุรี พบว่า ผลกระทบของนโยบายการจัดระเบียบสังคม ในเรื่องของการให้สถานบริการเปิด-ปิดตามเวลาที่กฎหมายกำหนด มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการสถานบันเทิงในด้านของรายได้ที่ลดน้อยลง ส่วนนโยบายการจัดระเบียบสังคมในเรื่องการห้ามมิให้ผู้ที่มีอายุต่ำกว่า 20 ปี บริบูรณ์เข้าไปในสถานบริการ การกำหนดเขตพื้นที่การอนุญาตหรืองดอนุญาตให้ตั้งสถานบริการ การจัดมิให้มียาเสพติดในสถานบริการแทบจะไม่มีผลกระทบต่อผู้ประกอบการสถานบันเทิง ทั้งในทัศนะของผู้ประกอบการสถานบันเทิงและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำหน้าที่ป้องกันปราบปราม มีความเห็นสอดคล้องกับผู้ประกอบการและเจ้าหน้าที่ตำรวจที่ทำหน้าที่ป้องกันปราบปรามเสนอแนวทางหรือจุด

ร่วมที่สามารถทำให้เจตนาর্মย์ของนโยบายการจัดระเบียบสังคมประสบผลสำเร็จ และผู้ประกอบการสามารถดำเนินกิจการต่อไปได้คือ ควรย้ระยะเวลาในการเปิด-ปิดสถานบริการ เป็นการขยายเวลาอนุญาตให้เปิดเร็วขึ้นและปิดช้าลงในวันรุ่งขึ้นที่เป็นวันหยุดราชการ และการเข้าตรวจสอบสภาพคดีและอายุผู้ให้บริการควรมีมาตรการในการตรวจสอบโดยให้ผู้ประกอบการสถานบันเทิงเสียประโยชน์น้อยที่สุด

ประสพพร พุ่มพวง (2545 : 67) ได้ทำการศึกษาเรื่องพฤติกรรมและปัจจัยที่มีผลต่อการตัดสินใจเลือกท่องเที่ยวภายในประเทศของประชาชนในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่า ประชาชนส่วนใหญ่มีความถี่ในการเดินทางภายในประเทศ 1-3 ครั้งต่อปี ส่วนใหญ่เดินทางโดยรถยนต์ โดยเดินทางไปกับครอบครัว วัตถุประสงค์หลักในการเดินทางเนื่องจากหยุดพักผ่อนส่วนมากตัดสินใจเดินทางด้วยตนเองหรือมีส่วนร่วม มีการวางแผนการเดินทางล่วงหน้าโดยการหาข้อมูลเกี่ยวกับการท่องเที่ยวภายในประเทศทางโฆษณาสิ่งพิมพ์โทรทัศน์ วิทยุ มีระยะเวลาพำนักเฉลี่ยต่อครั้งในการเดินทางท่องเที่ยวภายในประเทศ 1-3 วัน ช่วงเวลาที่ชอบเดินทางมากที่สุด คือ ชอบเดินทางตลอดทั้งปี และภูมิภาคที่ชอบเดินทางไปท่องเที่ยวมากที่สุดคือ ภาคเหนือ รองลงมาคือภาคกลาง

สิทธิพงษ์ คงแป้น (2543 : 98) ผลการศึกษาเรื่องรายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทย ในส่วนแรกพบว่า รายได้จากการท่องเที่ยวของประเทศไทยมีการขยายอย่างต่อเนื่อง โดยเพิ่มขึ้นจาก 127,801.98 ล้านบาท ในปี 2536 เป็น 323,483.96 ล้านบาท ในปี 2545 มีอัตราการเพิ่มขึ้นเฉลี่ยร้อยละ 10.43 ต่อปี จึงเห็นได้ว่าการท่องเที่ยวมีความสำคัญและมีและมีผลกระทบอย่างมากต่อรายได้ประชาชาติของประเทศ ผลการ ศึกษาที่ส่วนที่ 2 พบว่า รายได้จากการท่องเที่ยวในปี พ.ศ. 2541 จำนวน 242,177.29 ล้านบาท ก่อให้เกิดผลกระทบต่อผลผลิตและการจ้างงานของประเทศ ด้านการผลิตสินค้าและบริการพบว่า การท่องเที่ยวมีผลกระทบเชื่อมโยงไปข้างหลังโดยรายได้จากการท่องเที่ยวที่เพิ่มขึ้น ทำให้เกิดผลผลิตเพิ่มขึ้นทั้งหมด 534,406.09 ล้านบาท สาขาที่มีผลผลิตทั้งหมดมากที่สุดคือ สาขาภัตตาคารและโรงแรม

สุวัฒน์ ทรงเกียรติ (2547 : 92-101) วิจัยเรื่อง ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจในการจ้างงานนักคนตรีต่างชาติของผู้ประกอบการด้านบันเทิงในจังหวัดภูเก็ต เครื่องมือที่ใช้ในการการวิจัยครั้งนี้มี 2 แบบ ได้แก่ 1) วิธีวิจัยเชิงปริมาณพบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อความพึงพอใจของผู้ประกอบการ ที่มีต่อการจ้างงาน นักคนตรีต่างชาติมากที่สุด คือ ด้านจรรยาบรรณของนักคนตรีต่างชาติ รองลงมาคือ ด้านค่าตอบแทนแรงงานของนักคนตรี ด้านปฏิสัมพันธ์ของนักคนตรีต่างชาติต่อนักท่องเที่ยว ด้านค่านิยมของผู้ประกอบการและด้านกฎหมายควบคุมนักคนตรีต่างชาติตามลำดับ โดยมีค่าสัมประสิทธิ์การทำนาย $R^2 = .992$ 2) วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพผลวิจัย พบว่า ปัจจัยที่ส่งผลกระทบต่อ ความพึงพอใจของผู้ประกอบการที่มีต่อการจ้างงาน นักคนตรีต่างชาติ คือ 1) จรรยาบรรณในวิชาชีพคนตรี การมีวินัยในตนเอง ไม่เสพของมีนเมาขณะปฏิบัติงาน มีสัมมาคารวะ การแต่งกายสุภาพเรียบร้อย 2) ภาษาของ

นักร้อง นักดนตรีต้องใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษากลางในการสื่อสารส่วนภาษาอื่นๆ บางภาษาก็มีความจำเป็นสำหรับการแสดงดนตรีอาชีพในสถานบันเทิงที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว 3) การแสดงออกหน้าเวที โดยการใช้ภาษาอังกฤษได้ดีจะมีปฏิสัมพันธ์ที่ดีกับนักท่องเที่ยวต่างชาติ และ 4) ต้องกล้าแสดงออก ด้านการสื่อสารหน้าเวที มีความสามารถในการบรรเลงเพลงได้หลายแนว และบรรเลงเพลงตาม คำขอของแขกได้

พิศมัย จัตุรัตน์ (2546) ศึกษาเรื่องปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมการตัดสินใจเลือกใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวของนักท่องเที่ยวชาวไทยในเขตกรุงเทพมหานคร ผลการวิจัยพบว่านักท่องเที่ยวชาวไทยที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนั้นประทับใจสถานที่ท่องเที่ยวในภาคใต้มากที่สุด นักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ รู้จักธุรกิจนำเที่ยวจากนิตยสาร จำนวนครั้งที่ใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวส่วนใหญ่ 2 ครั้งต่อปี ระยะเวลาในการเดินทางท่องเที่ยวในประเทศแต่ละครั้งจะประมาณ 5 วันต่อครั้ง และค่าใช้จ่ายในการใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวส่วนใหญ่ คือ 3,001-6,000 บาท ส่วนความพึงพอใจในด้านต่างๆ อันประกอบไปด้วย ด้านมัคคุเทศก์ ด้านพนักงานต้อนรับในสำนักงาน ด้านพนักงานขับรถ ด้านยานพาหนะ ด้านสถานที่พัก และด้านอาหาร นักท่องเที่ยวให้คะแนนความพึงพอใจสำหรับด้านมัคคุเทศก์สูงสุด เนื่องจากนักท่องเที่ยวจะต้องได้รับการบริการจากมัคคุเทศก์ตลอดการเดินทาง ทำให้ความรู้ความสามารถในการนำเที่ยว การมีมารยาทในการพูดและการเอาใจใส่นักท่องเที่ยวเป็นสิ่งสำคัญ

6.2 งานวิจัยต่างประเทศ

อเคย์ และแอนเดอร์ เซน (สมจิตร กาหาวงศ์. 2541 : 48-49 : อ้างอิงมาจาก Aday and Anderson. 1978) ได้ศึกษาความพึงพอใจของประชาชนที่มาท่องเที่ยวในสวนสาธารณะในมลรัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกาจำนวน 1,240 คน โดยทำการสำรวจเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการให้บริการด้านสถานที่อำนวยความสะดวก สภาพภูมิอากาศและการจัดการโดยทั่วไป ผลการศึกษาพบว่าส่วนใหญ่ร้อยละ 80 มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยเฉพาะด้านการจัดการทั่วไปและด้านภูมิ สถาปัตยกรรม ส่วนด้านอื่นๆ มีความพึงพอใจรองลงมา สำหรับด้านบริการบางรายการ เช่น การให้ข้อมูลเกี่ยวกับการใช้เครื่องมือเครื่องมือในการประกอบกิจกรรมนันทนาการมีความพึงพอใจอยู่ในระดับต่ำ

แมคอินทอช; และเกลด์เนอร์ (Mcintosh; & Goeldner. 1986 : 124-125) ได้ศึกษาเรื่องการท่องเที่ยวกับประชาชน มีวัตถุประสงค์เพื่อการศึกษาการท่องเที่ยวคืออะไร ผลการศึกษาพบว่าการท่องเที่ยวกับประชาชน มีความหมายให้ทั้งด้านการเป็นศาสตร์ เป็นศิลป์และเป็นธุรกิจในการสร้างความพึงพอใจให้กับนักท่องเที่ยว เช่น การจัดการสถานที่พักและความสะดวกสบายต่างๆ เป็นต้น ตัวกระตุ้น (Motivation) ให้เกิดการเดินทางท่องเที่ยวมี 4 ประการคือ 1) ตัวกระตุ้นทางกายภาพ (Physical Motivation) เป็นตัวกระตุ้นเพื่อผ่อนคลายทางกายภาพหรือเพื่อร่างกาย เช่น การไปพักผ่อนร่างกาย กิจกรรมทางกีฬา การไปตากอากาศชายทะเล การบำบัดรักษาตามคำแนะนำของแพทย์เพื่อการรักษา

สุขภาพ 2) ตัวกระตุ้นทางวัฒนธรรม (Culture Motivators) เป็นตัวกระตุ้นที่ทำให้เกิดการเดินทางเพื่อการเรียนรู้วัฒนธรรม ความเป็นอยู่ของคนในประเทศต่างๆ ไม่ว่าจะ เป็นในลักษณะของครูช่าง ศิลปะ นาฏศิลป์ 3) ตัวกระตุ้นทางด้านความสัมพันธ์ระหว่างบุคคล (Interpersonal Motivations) เป็นตัวกระตุ้นทำให้เกิดความต้องการ เพื่อเยี่ยมญาติ เพื่อน พบปะกับคนแปลกหน้า หรือคนที่มีความคิดใหม่ เพื่อหลีกเลี่ยงจากงานจำเจ 4) ตัวกระตุ้นทางด้านฐานของตนเองให้สูงขึ้นเพื่อเกียรติยศและชื่อเสียงเป็นการเดินทางประกอบธุรกิจในต่างประเทศ การประชุม การศึกษา

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยเรื่อง ศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการบริการดนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ครั้งนี้ เป็นการวิจัยและพัฒนาโดยใช้ระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) ที่ใช้วิธีวิจัยทางสังคมวิทยา เป็นกรอบแนวความคิดการวิเคราะห์ข้อมูล เริ่มจากการรวบรวมข้อมูลงานวิจัย เอกสาร ตำราต่างๆที่เกี่ยวข้องและออกปฏิบัติการภาคสนามเพื่อรวบรวมข้อมูลด้านเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมทั่วไปในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่ เพื่อศึกษาของสภาพสถานประกอบการ โดยเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร (Documentary) และทำการเก็บข้อมูลจากภาคสนาม (Field Study) จากนั้นนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์เรียบเรียง และเขียนเป็นรายงานการวิจัยในรูปแบบพรรณนาความ ซึ่งผู้วิจัยมีวิธีดำเนินการวิจัยดังขั้นตอนต่อไปนี้

ขอบเขตในการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา
2. ด้านระยะเวลา
3. วิธีวิจัย
4. ด้านพื้นที่
5. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
2. การเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล
4. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ขอบเขตในการวิจัย

1. ด้านเนื้อหา

ผู้วิจัยกำหนดเนื้อหาในการวิจัยดังนี้

1) เนื้อหาตามวัตถุประสงค์ของการวิจัยได้แก่

- (1) เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาอาคารสถานที่ที่ใช้การจับบริการคนตรีใน
อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
- 2) เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาบุคลากรเพื่อการจับบริการคนตรีใน
อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
- 3) เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาผลงานเพลงและดนตรีในการจับบริการคนตรี
ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

2) องค์ความรู้ที่ได้จากการศึกษาวิจัย

- (1) ทราบถึงแนวทางการพัฒนาลักษณะการจัดอาคารสถานที่
- (2) ทราบถึงแนวทางการพัฒนาบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจับบริการคนตรี
- (3) ทราบถึงแนวทางการพัฒนาแนวเพลงและดนตรีในการจับบริการคนตรี

2. ด้านระยะเวลา

ระยะเวลาในการวิจัย ผู้วิจัยได้วางแผน โดยการศึกษาเอกสาร แนวคิดทฤษฎี และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง การสำรวจข้อมูลเบื้องต้น การสร้างเครื่องมือ การเก็บข้อมูลภาคสนาม การรวบรวมข้อมูล การจัดกระทำข้อมูล การวิเคราะห์ข้อมูล มาปรับปรุงวิเคราะห์ข้อมูล สรุปผลอภิปราย และข้อเสนอแนะ โดยกำหนดระยะเวลาในการดำเนินการวิจัย ในช่วงเวลา 12 เดือน เริ่มจากที่ได้รับพิจารณาสัญญา ตั้งแต่ ธันวาคม 2550 - ธันวาคม 2552 ดังนี้

แผนการถ่ายทอดเทคโนโลยีหรือผลการวิจัยสู่กลุ่มเป้าหมาย

- (1) นำผลสรุปจากการวิจัยไปเสวนาในกลุ่มนักคนตรีสมาคมนักคนตรีสถานบัน
การศึกษาสถานบันด้านกฎหมายเพื่อหาแนวทางการพัฒนาการสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการ
บริการคนตรีในสถานบันเทิงเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว
- (2) เผยแพร่ผลการวิจัยสู่สถาบันการศึกษาทั่วประเทศ

3. วิธีวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ ใช้วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ โดยการเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร เก็บรวบรวมข้อมูลจากภาคสนาม (Field Study) โดยการสำรวจ สัมภาษณ์ สังเกต การสนทนากลุ่ม และนำข้อมูลมาวิเคราะห์

4. ด้านพื้นที่

พื้นที่ในการวิจัยคือพื้นที่ เทศบาลนครหาดใหญ่ อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา การเลือกพื้นที่มีความสำคัญต่อการได้มาซึ่งข้อมูลที่ตรงและเพียงพอแก่การอธิบายปรากฏการณ์ที่ต้องการวิจัย ลักษณะพื้นที่จะต้องสอดคล้องและตรงตามวัตถุประสงค์ของการวิจัย ปัญหาการวิจัย และกรอบแนวคิดในการวิจัย ซึ่งในการกำหนดกลุ่มพื้นที่วิจัยครั้งนี้ใช้วิธีแบบเจาะจง ซึ่งมีพื้นที่ทำการวิจัย 21 ตารางกิโลเมตร หรือประมาณร้อยละ 3.18 ของพื้นที่อำเภอหาดใหญ่ (อำเภอหาดใหญ่มีเนื้อที่ 660 ตารางกิโลเมตร) (เทศบาลนครหาดใหญ่, <http://www.hatyaicity.go.th>, 16 สิงหาคม 2551) โดยมีศักยภาพในการสร้างรายได้ให้กับชุมชนดังนี้

- 1) เป็นเมืองที่มีความเจริญด้านอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอย่างรวดเร็ว และรายได้ท้องถิ่นส่วนใหญ่มาจากการท่องเที่ยว จึงได้ยกฐานะจากเทศบาลเมืองหาดใหญ่เป็นเทศบาลนครหาดใหญ่ตามประกาศราชกิจจานุเบกษาฉบับกฤษฎีกา เล่มที่ 112 ตอนที่ 40 ก ลงวันที่ 24 กันยายน 2538 โดยมีผลบังคับใช้ ตั้งแต่วันที่ 25 กันยายน 2538 ซึ่งปัจจุบันเทศบาลนครหาดใหญ่มีพื้นที่ทั้งหมด 21 ตารางกิโลเมตร (เทศบาลนครหาดใหญ่, <http://www.hatyaicity.go.th>, 16 สิงหาคม 2551)
- 2) เป็นเมืองท่องเที่ยวธรรมชาติมีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศ
- 3) เป็นเส้นทาง “อีโก้ทัวร์” สงขลา-สตูล เจาะตลาดใหม่ยุโรป-ออสเตรเลีย ท่องวิถีชีวิต “โหนด-นา-เล” บนคาบสมุทรสงขลาเชื่อมแหล่งท่องเที่ยวธรรมชาติ จ.สตูล ซึ่งจะมีการเปิดตัวครั้งแรกในงาน TTM เมืองทองธานี ภายใต้ความร่วมมือของ IMT-GT ที่ผลักดันเป็นปีของการท่องเที่ยวโดยร่วมเชื่อมเส้นทางระหว่างไทย-มาเลเซีย-อินโดนีเซีย ดึงดูดนักท่องเที่ยวจากทั่วโลก
- 4) เป็นเมืองศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจ การธนาคาร ธุรกิจบริการและพาณิชย์กรรมระดับภาคใต้
- 5) เป็นศูนย์กลางการบริการ และท่องเที่ยวสำหรับโครงการสาธารณสุขภาคใต้
- 6) เป็นเมืองศูนย์กลางทางการคมนาคมและ โทรคมนาคมมีท่าอากาศยานหาดใหญ่ ได้รับการยกฐานะเป็นท่าอากาศยานนานาชาติ
- 7) เป็นศูนย์กลางทางการศึกษาทุกระดับ
- 8) เป็นเมืองที่มีระบบสาธารณสุขปโภค สาธารณูปการที่สมบูรณ์แบบอันเอื้อประโยชน์ต่อการผลิตการลงทุนและการท่องเที่ยวของท้องถิ่น
- 9) เป็นเมืองที่มีระบบการบำบัดน้ำเสียและการกำจัดขยะที่มีประสิทธิภาพ
- 10) เป็นเมืองที่มีรูปแบบและระบบการปกครองที่เอื้อต่อการเข้ามามีส่วนร่วมของประชาชนอย่างชัดเจน
- 11) เป็นเมืองที่ให้ความร่วมมือกับการวิจัย

สถานประกอบการ ที่เลือกทำวิจัย

ในเบื้องต้น ผู้วิจัยกำหนดเลือกตัวอย่างแบบเจาะจง เพื่อให้ได้กลุ่มตัวอย่างของสถานประกอบการที่มีการจัดการการบริการคนตรีให้กับนักท่องเที่ยว โดยได้กำหนดพื้นที่ตามหลักเกณฑ์ที่กำหนดไว้ดังนี้

- 1) เป็นสถานประกอบการที่มีการจัดการบริการคนตรี โดยมีนักคนตรีบรรเลงดนตรีภายในวงมากกว่า 2 คนขึ้นไป เพื่อบริการให้กับนักท่องเที่ยว
- 2) สถานประกอบการมีการจัดการหมุนเปลี่ยนวงดนตรีเพื่อให้บริการ นักท่องเที่ยวมากกว่า 2 วง ต่อคืน
- 3) สถานประกอบการสามารถบรรจุนักท่องเที่ยวขั้นต่ำ 150 คน
- 4) สถานประกอบการตั้งอยู่ในเขตเทศบาลนครหาดใหญ่
- 5) เป็นสถานประกอบการที่ให้ความร่วมมือในการวิจัย

5. ด้านประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

1) ประชากร รวมทั้งหมด 70 คน

- (1) นักท่องเที่ยว ชาวไทยและต่างประเทศ
- (2) นักคนตรี
- (3) นักวิชาการ นักวิชาการสังคมศาสตร์ นักวิชาการคนตรี
- (4) หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง
 - การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 - สมาคมคนตรีแห่งประเทศไทย
 - สมาคมผู้ประกอบการ
 - สถาบันอุดมศึกษาที่เปิดสอนสาขาวิชาคนตรี
 - เจ้าหน้าที่เทศบาลนครหาดใหญ่

2) กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 70 คน เลือกแบบเจาะจงประกอบด้วย

- (1) กลุ่มผู้รู้ (Key Informants) จำนวน 30 คน แบ่งออกดังนี้
 - นักวิชาการ จำนวน 10 คน
 - ประธานสมาคม จำนวน 5 คน
 - เจ้าหน้าที่หน่วยงานภาครัฐ 5 คน
 - ผู้ประกอบการ 10 คน
- (2) กลุ่มผู้ปฏิบัติ (Casual Informants) จำนวน 20 คน
- (3) กลุ่มผู้ให้ข้อมูลทั่วไป (General Informants) จำนวน 20 คน

วิธีดำเนินการวิจัย

1. เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

การวิจัยครั้งนี้รูปแบบของการวิจัยเป็นการวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative Research) โดยผู้วิจัยได้ศึกษาวิจัยจากข้อมูลที่ได้รับจากการศึกษางานเอกสารที่เกี่ยวข้อง การสัมภาษณ์ผู้ที่เกี่ยวข้อง (Key Informant) การสังเกต (Observation) และการสนทนากลุ่ม (Focus Group) เป็นเครื่องมือในการวิจัย โดยขั้นตอนในการสร้างแบบสัมภาษณ์ เพื่อใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์ ดังนี้

- 1) การศึกษาวัตถุประสงค์ แนวคิด ทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และกรอบแนวคิดของเรื่องที่วิจัย
- 2) การกำหนดคำนิยามศัพท์ปฏิบัติการเพื่อสร้างแบบสัมภาษณ์
- 3) การสร้างแบบสัมภาษณ์ให้ครอบคลุมตามวัตถุประสงค์ แนวคิดทฤษฎี งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง และกรอบแสดงแนวคิดของเรื่องที่ศึกษา
- 4) นำแบบสัมภาษณ์ตรวจสอบความครอบคลุมของเนื้อหา
- 5) ได้แบบสัมภาษณ์ที่ผ่านการตรวจสอบความครอบคลุมในด้านเนื้อหา นำไปใช้เป็นแนวทางในการสัมภาษณ์กับกลุ่มตัวอย่างที่กำหนดไว้ในการศึกษาครั้งนี้

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลประกอบด้วย

- 1) แบบสำรวจเบื้องต้น (Basic Survey) เพื่อให้ได้ซึ่งข้อมูลที่สอดคล้องกับความต้องการของนักท่องเที่ยวทั้งชาวไทยและชาวต่างประเทศในปัจจุบัน และความต้องการในการพัฒนาอาชีพของผู้ประกอบการธุรกิจบริการ
- 2) แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้าง (Structured Interview) เพื่อใช้สัมภาษณ์ที่มีความรู้ความชำนาญ ความเข้าใจ ผู้ที่เกี่ยวข้อง แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างเป็นแบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างเกี่ยวกับแนวทางการสร้างความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการบริการคนตรีให้ได้มาตรฐาน เพื่อส่งเสริมธุรกิจบริการนักท่องเที่ยว
- 3) แนวทางการสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) เป็นแบบสัมภาษณ์ที่ไม่มีโครงสร้าง (Unstructured Interview) เพื่อใช้สัมภาษณ์กับ กลุ่มผู้รู้ นักวิชาการ บุคลากรภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง
- 4) แบบสังเกต (Observation) เป็นแบบ สังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และไม่มีส่วนร่วม (Non-Participant Observation) เพื่อใช้สังเกตกลุ่มประชาชนนักท่องเที่ยวทั่วไปทั้งชาวไทยและต่างประเทศ ผู้ประกอบการ โดยผู้วิจัยเข้าไปสังเกตสภาพทั่วไปอย่างมีส่วนร่วมในกิจกรรมต่าง ๆ ในพื้นที่วิจัย

5) แนวทางสนทนากลุ่ม (Focused Group Discussion) เป็นข้อมูลที่ต้องการหาข้อสรุปและความชัดเจนใช้กับ กลุ่มผู้รู้ นักวิชาการ บุคลากรภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง เพื่อพัฒนาการจัดการบริการคนตรีส่งเสริมการท่องเที่ยว

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษา แบ่งออกเป็น 2 ชุด คือ แบบสอบถามสภาพ กลุ่มผู้ปฏิบัติของ และ แบบสอบถามในการทำสนทนากลุ่มและสัมภาษณ์ระดับลึก ดังนี้

1) องค์ประกอบของคำถาม แบบสอบถามสภาพ กลุ่มผู้ปฏิบัติ ได้แก่ นักท่องเที่ยวพนักงาน ในสถานประกอบการ ผู้ประกอบการ เจ้าหน้าที่ภาครัฐที่เกี่ยวข้อง สมาคมหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

2) ใช้แนวคำถามในการทำสนทนากลุ่ม และสัมภาษณ์ระดับลึก ใช้แนวคำถามพูดคุยในการทำสนทนากลุ่มและสัมภาษณ์ระดับลึก โดยเป็นแนวคำถามที่เกี่ยวกับความคิดเห็นในการจ้างงาน การทำงานของแรงงาน แนวโน้มของความต้องการของนักท่องเที่ยว ปัญหาอุปสรรคของการบริการ ข้อดี ข้อเสีย เพื่อเป็นประโยชน์และรูปแบบการพัฒนาอาชีพบริการ อย่างเหมาะสมและให้ได้มาตรฐานสากลและขยายโอกาสการมีงานทำและส่งเสริมธุรกิจการท่องเที่ยวมากยิ่งขึ้น

2. การเก็บรวบรวมข้อมูล

1) การเก็บรวบรวมข้อมูลจากเอกสาร งานวิจัยผู้วิจัยดำเนินการดังนี้

(1) การเก็บรวบรวมข้อมูลเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

(2) การเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม โดยแจ้งไปยังบุคคล หน่วยงานที่เจาะจงให้ทราบวัตถุประสงค์ของผู้วิจัย ตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพโดยการเก็บข้อมูลมีรายละเอียดดังนี้

1. การสังเกตแบบมีส่วนร่วม (Participant Observation) และการสังเกตแบบไม่มีส่วนร่วม (Non - Participant Observation) โดยการจดบันทึกภาคสนาม ในพื้นที่วิจัย

2. การสัมภาษณ์แบบเจาะลึก (In-depth Interview) เพื่อใช้สัมภาษณ์กับกลุ่มผู้รู้ นักวิชาการ บุคลากรภาครัฐและเอกชนที่เกี่ยวข้อง ประเด็นเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการบริการนักท่องเที่ยว

3. การสนทนากลุ่ม (Focus Group) โดยใช้ผู้นำกลุ่ม เพื่อตรวจสอบความตรงของข้อมูล ที่ได้รับตามประเด็นที่แยกเป็นคั้งนี้แล้วศึกษาความเข้าใจของกลุ่มตามกรอบรูปแบบที่สร้างขึ้นว่ามีความเป็นจริงมากน้อยเพียงใด โดยดำเนินการวางแผนการสนทนา เวลา สถานที่ จัดเตรียม แนวคำถาม นัดหมาย เชิญสมาชิก จัดสนทนากลุ่มบันทึกเทป จดบันทึก โดยคัดเลือกผู้สนทนากลุ่มที่มีลักษณะร่วม (Homogenous)

3. การจัดการทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

1) การจัดการทำข้อมูล

(1) การจัดการทำข้อมูล ใช้แบบสัมภาษณ์ แบบสังเกต แบบสัมภาษณ์ จากการสนทนากลุ่ม และบันทึกการประชุมเชิงปฏิบัติการ ทำการบันทึกข้อมูลลงในสมุดบันทึก บางกรณีจะใช้เครื่องมือบันทึกเสียงช่วยบันทึกข้อมูล ใช้กล้องถ่ายภาพในการบันทึกภาพ

(2) นำข้อมูลที่บันทึกมาสรุปในแต่ละวัน และทำการจัดหมวดหมู่หาคำตอบตามเนื้อหาของการวิจัย

(3) การตรวจสอบข้อมูลขณะเก็บรวบรวมข้อมูลภาคสนาม ผู้วิจัยตรวจสอบความแม่นยำ (Validity) และความเชื่อถือได้ (Reliability) ของข้อคำถามข้อมูลภาคสนามทุกครั้งที่เกี่ยวข้องกับการสุ่มคำถาม สื่อความหมายตรงตามที่ต้องการหรือไม่ ในขณะที่สัมภาษณ์คำตอบที่สอดคล้องกับบริบทของชุมชนข้อมูลเดิม ข้อสังเกตของนักวิจัยหรือไม่ทดสอบกับสภาพแวดล้อม และข้อมูลอื่นที่มีอยู่เดิมจากแหล่งอื่นๆ ในลักษณะทดสอบแบบสามเส้า (Tri – Angulations) ตามระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพ

(3.1) การตรวจสอบสามเส้าด้านข้อมูล (Data Triangulation)

(3.2) การตรวจสอบสามเส้าด้านผู้วิจัย (Investigator Triangulation)

(3.3) การตรวจสอบสามเส้าด้านทฤษฎี (Theory Triangulation)

(3.4) การตรวจสอบสามเส้าด้านวิธีการรวบรวมข้อมูล (Methodological Triangulation)

เพื่อให้ข้อมูลมีความแม่นยำ และครอบคลุมเนื้อหาได้มากที่สุด จากการสังเกต พฤติกรรม การสัมภาษณ์ การสนทนากลุ่ม และการประชุมเชิงปฏิบัติการ ผู้ให้ข้อมูลหลัก และบุคคลทั่วไป โดยมีการตรวจสอบสามเส้าในด้านต่างๆ ดังนี้

1) ตรวจสอบข้อมูลโดยบุคคลที่เกี่ยวข้อง (Member Checks) โดยให้บุคคลที่เกี่ยวข้อง หรือสมาชิกในกลุ่มผู้ให้ข้อมูลหลักฐานต่างๆ ในภาคสนามวิจัย (Audience Members) ตรวจสอบความถูกต้อง และครบถ้วนของข้อมูลพื้นฐาน และผลการวิจัยที่สร้างสรรค์ขึ้นอย่างต่อเนื่อง ตลอดจนกระบวนการแสวงหาความรู้ ความจริงที่กระทำอย่างเป็นทางการ และไม่เป็นทางการ

2) ตรวจสอบโดยกลุ่มเพื่อนนักวิจัย (Peer Examination) โดยขอร้องให้บุคคลหรือเพื่อนนักวิจัยให้รายละเอียด แสดงความคิดเห็น วิพากษ์วิจารณ์ หรือตั้งข้อสังเกตเกี่ยวกับข้อมูลหลักฐาน และแบบแผนอันเป็นแก่นสาระ ที่วิเคราะห์ได้จากข้อมูลหลักฐานที่เก็บรวบรวมได้จากสนามวิจัย

3) เชื่อมโยงข้อมูลการวิจัยแบบสามเส้า (Triangulation) เพื่อสื่อให้เห็นว่าข้อมูลหลักฐานและผลการวิจัยที่อาศัยการตีความหมายของข้อมูลหลักฐานที่เก็บรวบรวมได้มีความไว้วางใจได้ว่ามีความถูกต้องตรงตามความเป็นจริงที่นำเสนอในทางปฏิบัติจะกระทำโดยใช้วิธีการเก็บรวบรวมข้อมูลจากหลากหลายแหล่ง (Data Triangulation) หลากหลายวิธี (Methodological Triangulation) และ

โดยนักวิจัยหลายคน (Investigator Triangulation) ดังรายละเอียดในแผนภูมิที่ 1 เพื่อเป็นการตรวจสอบความไว้วางใจ และสามารถเข้าถึงข้อเท็จจริง (Fact) หรือปรากฏการณ์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับการวิจัยที่ผู้วิจัยต้องการสืบค้นหาคำตอบได้อย่างละเอียดถี่ถ้วนและถี่ถ้วนมากยิ่งขึ้น

2) การวิเคราะห์ข้อมูล

นำข้อมูลที่ได้จากการสังเกต และการสัมภาษณ์ ด้วยวิธีการจดบันทึกไว้ในลักษณะบรรยาย (Descriptive) เพื่อนำข้อมูลมาวิเคราะห์ให้เห็นกระบวนการที่สัมพันธ์กับวิถีชีวิตในสังคมเมืองแห่งการท่องเที่ยวที่เกี่ยวพันมาชาติ การวิเคราะห์ผลการศึกษาใช้วิธีวิเคราะห์ โดยอาศัยแนวคิดของสุภางค์ จันทวานิช (2540: 131 – 144) ดังนี้

(1) การวิเคราะห์แบบอุปนัย (Analytic Induction) คือวิธีตีความสร้างข้อสรุปจากข้อมูลรูปธรรมหรือปรากฏการณ์ที่มองเห็น เช่นกิจกรรมในการดำเนินชีวิตประจำวัน พฤติกรรมการบริโภค การบริหารจัดการในการประกอบอาชีพเป็นอย่างไร มีเทคนิค ความเชี่ยวชาญ กลยุทธ์ในการดำเนินธุรกิจอย่างไรตลอดจนส่งเสริมให้เป็นธุรกิจอย่างยั่งยืนได้อย่างไร

(2) การวิเคราะห์โดยการจำแนกชนิดข้อมูล (Typological Analysis) คือการจำแนกข้อมูลเป็นชนิด (Typologies) ตามเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นต่อเนื่องกันไป ใช้ทฤษฎีโครงสร้างหน้าที่นิยม (Structural-Functionalism) อธิบายกลไกทางสังคมในการพึ่งพาอาศัยกันและกัน ในสังคมหนึ่ง ใช้แนวคิดประเภทเพลงและการฟังเพลง ในการสร้างความพึงพอใจให้แก่นักท่องเที่ยว ใช้ทฤษฎีแรงจูงใจและทฤษฎีความต้องการ นำเสนอให้กับนักท่องเที่ยว ใช้แนวคิดความพึงพอใจพัฒนามาตรฐานการบริการให้เป็นระดับมาตรฐานสากล

4. การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

นำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยนำเสนอผลวิเคราะห์ข้อมูลตามจุดมุ่งหมายของการวิจัย ด้วยวิธีการพรรณนาวิเคราะห์ (Descriptive Analysis) ตามกระบวนการคือ ผลการวิจัย การสรุปผล การอภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการทำวิจัยเรื่อง ศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้สถิติประเภทเชิงพรรณนา จากข้อมูลเชิงคุณภาพ แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ในการเก็บข้อมูลเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาซึ่งจะได้นำแสดงลำดับขั้นตอนในการเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
2. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
3. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อผลงานเพลงและคนตรีในการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

1. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ดังนี้

จากการนำเสนอในการประชุมเชิงปฏิบัติการ (ครั้งที่ 1) วันพุธที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2551 ณ ห้องจัดแสดง อาคารดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ และการเสวนาประชุมเชิงปฏิบัติการ (ครั้งที่ 2) วันเสาร์ที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2554 ณ ห้องลีลาวดี โรงแรมหาดใหญ่พาราไดซ์โฮเทล&รีสอร์ท อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยได้รับการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ ตัวแทนกลุ่มอาชีพ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐและเอกชนจึงได้ข้อสรุป มีประเด็นการจัดการความร่วมมือ และการมีส่วนร่วมในชุมชนที่จัดให้เกิดกระแสการท่องเที่ยว จากลักษณะสำคัญ การจัดการความร่วมมือในการพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 4 ประการ ได้แก่ (1) ต้องดำเนินการภายใต้ขีดความสามารถของธรรมชาติชุมชนขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่มีต่อกระบวนการการท่องเที่ยว (2) ต้องตระหนักดีต่อการมีส่วนร่วมของประชากร ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ที่มีต่อกระบวนการท่องเที่ยว (3) ต้องยอมรับให้ประชาชนทุกส่วนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน (4) ต้องชี้้นำภายใต้ความต้องการของประชาชนและชุมชนในพื้นที่ รายละเอียดดังนี้

1. จัดมาตรฐานการบริการให้กับสถานประกอบการหรือผู้ประกอบการโดยมีป้ายหรือประกาศแสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีมาตรฐานอยู่ในระดับใด เช่นเดียวกับการจัดมาตรฐาน ISO เช่น องค์ประกอบของมาตรฐานสถานบริการ การกำหนดมาตรฐานสถานบริการ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 มาตรฐานระดับพื้นฐาน (Minimum Standard) หมายถึง ระดับมาตรฐานที่ผู้ประกอบการจำเป็นต้องมีและต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พระราชบัญญัติข้อบังคับ

ส่วนที่ 2 มาตรฐานการส่งเสริม (Voluntary Standard) เป็นระดับมาตรฐานที่ถูกกำหนดขึ้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพยกระดับคุณภาพบริการซึ่งผู้ประกอบการควรมีและควรปฏิบัติ ให้ได้เพิ่มเติมจากมาตรฐานระดับพื้นฐาน เพื่อรองรับการท่องเที่ยว โดยใช้สัญลักษณ์รูปดาวห้าแฉก เป็นสัญลักษณ์ในการแบ่งระดับมาตรฐานบริการ โดยจัดแบ่งเป็น 5 ระดับเรียงลำดับจากน้อยไปมาก ดังนี้

กลุ่มดาวเดียว หมายถึง สถานบริการที่มีขนาดเล็ก สิ่งอำนวยความสะดวกและเฟอร์นิเจอร์ต่าง ๆ พอใช้ มีห้องน้ำ ห้องส้วมเพียงพอในลักษณะของการใช้ร่วมกัน มีบริการอาหารและเครื่องดื่ม บรรยากาศเป็นกันเอง

กลุ่มสองดาว หมายถึง สถานบริการที่ตกแต่งไว้อย่างดีมีระดับสิ่งอำนวยความสะดวกสูงกว่าระดับดาวเดียว ห้องบริการกว้างขึ้น

กลุ่มสามดาว หมายถึง สถานบริการที่ตกแต่งไว้อย่างดี มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มากขึ้นสูงกว่าระดับสองดาว

กลุ่มสี่ดาว หมายถึง สถานบริการขนาดใหญ่ตกแต่งดีเป็นพิเศษ มาตรฐานสูงในด้านบริการและความสะอาดสบาย มีห้องอาหารมากกว่า 1 ห้อง มีสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มากขึ้นสูงกว่าระดับสามดาว

กลุ่มห้าดาว หมายถึงสถานบริการขนาดใหญ่ประเภทหรูมีมาตรฐานสากลระดับสูงในทุก ๆ ด้าน คือทั้งด้านห้องจัดแสดง ห้องอาหาร การบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวกต่าง ๆ มากขึ้นสูงกว่าระดับสี่ดาว

กรอบดัชนีวัดคุณภาพมาตรฐานสถานบริการ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก
คือ

- การสื่อสารการตลาด (Marketing communication)
- การบริการ (Customer service)
- การตระหนักและรักษาและรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรม

(Environmental and socio-cultural considerations)

- ความปลอดภัย (General safety and welfare)
- บริการอาหารเพื่อการท่องเที่ยว (Food Service Standard) หรือมาตรฐานด้าน

สุขาภิบาลอาหาร

2. ฝึกซ้อมจำลองเหตุการณ์จริงอย่างประจำและต่อเนื่องหากเกิดเหตุร้าย เพื่อเกิดความคล่องตัว และสามารถปฏิบัติการแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3. ดำเนินการเกี่ยวกับสถานที่ ดำเนินการสร้างอาคารสถานที่ที่ได้มาตรฐาน มีทั้งห้องปกติและห้องพิเศษ ภายในห้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก เช่น คาราโอเกะ ความสะอาดของห้อง ความปลอดภัย เป็นต้น โดยหน่วยงานภาครัฐต้องเข้มงวดในการดำเนินการก่อสร้างอาคารและสถานที่ และเข้มงวดทางด้านการบริการแก่ ขาเสพติด เยาวชนอายุต่ำกว่า 18 ปี พร้อมกับการขายบริการทางเพศเป็นพิเศษ สอดคล้องกับทรรศนะของ คมสันต์ ชิตเทพ กล่าวว่า “ด้านความสะอาด ควรคำนึงผลกระทบต่อสิ่งแวดล้อม และประชาชนใกล้เคียง ควรมีสถานที่เหมาะสม มีที่จอดรถเพียงพอ (คมสันต์ ชิตเทพ, 2554: สัมภาษณ์)”

4. ประสานความร่วมมือกำหนดขอบเขต หรือขีดจำกัดความพร้อมทางด้านขนาดของสถานประกอบการ ในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว เช่นกำหนดแนวทางว่าสถานประกอบการที่ให้บริการเป็นสถานบริการขนาดเล็กรองรับนักท่องเที่ยวได้ไม่เกิน 100 คน ขนาดกลางรองรับนักท่องเที่ยวได้ไม่เกิน 200 คนหรือขนาดใหญ่รองรับนักท่องเที่ยวได้ไม่เกิน 1,000 คน เป็นต้น และจากการวิจัยผลปรากฏว่า ส่วนใหญ่สถานประกอบการมีขนาดใหญ่ รองรับจำนวนคนได้ 100 กว่า คน

ขึ้นไป และควรยึดปฏิบัติตามพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2541 ต้องจดทะเบียนการค้า และ/หรือ ทะเบียนภาษีมูลค่าเพิ่มและในการเปิดกิจการค้า จะต้องจ่ายภาษีโรงเรือนในอัตราธุรกิจดังนั้นจึงควร สอบถามรายละเอียดนี้จากเจ้าหน้าที่ในสภาเทศบาลท้องถิ่น และควรปฏิบัติตามหลักเกณฑ์การขอเปิด สถานบันเทิงประเภทร้องเพลง ฟังเพลงและเต้นรำอย่างเคร่งครัด ตามแนวทางการจัดการกิจการ ประเภทสถานบันเทิงดังนี้

หลักเกณฑ์การขอเปิดสถานบันเทิงประเภทร้องเพลง ฟังเพลงและเต้นรำ

(1) สถานบันเทิงประเภทสถานที่ฟังเพลงต้องมีพื้นที่ไม่ต่ำกว่า 60 ตารางเมตร สถานที่เต้นรำต้องมีพื้นที่ไม่ต่ำกว่า 80 ตารางเมตร ประเภทคาราโอเกะต้องมีพื้นที่ไม่ต่ำกว่า 40 ตาราง เมตร หากเป็นคาราโอเกะที่มีห้องเหมาต้องมีพื้นที่รวมทั้งหมดไม่ต่ำกว่า 80 ตารางเมตร และแต่ละห้อง ต้องมีพื้นที่ไม่ต่ำกว่า 6 ตารางเมตร

(2) สำหรับระดับแสงสว่างภายใน หากเป็นสถานที่เต้นรำต้องไม่ต่ำกว่า 4 ลักซ์ (หน่วยวัดแสงสว่าง) สถานที่ฟังเพลงและคาราโอเกะไม่ต่ำกว่า 6 ลักซ์ ส่วนห้องคาราโอเกะไม่ต่ำกว่า 3 ลักซ์และต้องมีหน้าต่างที่เป็นบานกระจกใส

(3) ระดับความดังเสียงของระบบเครื่องขยายเสียงในสถานที่เต้นรำและฟัง เพลงต้องต่ำกว่า 96 เดซิเบล และเสียงที่ดังออกมาภายนอกต้องไม่เกินกว่าที่กำหนดไว้ใน “ระเบียบ เกี่ยวกับมาตรฐานระดับเสียงในเขตชุมชนเมือง” สอดคล้องกับทรรณะของ คมสันต์ ชิตเทพ กล่าวว่ “การออกแบบอาคาร และการตกแต่งโดยไม่คำนึงถึงระบบเสียง การออกแบบและตกแต่งอาคารควร ทำพร้อมกับการออกแบบระบบเสียง เพื่อให้ได้ระบบเสียงที่สมบูรณ์เหมาะแก่การแสดง ควรมี บุคลากรที่เหมาะสมในการควบคุมอุปกรณ์ต่างๆ เช่น ระบบเครื่องเสียง ระบบไฟ แสงสี อาคารควรมี การควบคุมการรั่วไหลของเสียง ที่จะไปเป็นมลพิษทางเสียงต่อผู้อื่น (คมสันต์ ชิตเทพ. 2554: สัมภาษณ์)

(4) เทคโนโลยีของหลอดไฟและลำโพงที่สถานบันเทิงใช้ต้องเป็นไปตาม มาตรฐานอุตสาหกรรมของกระทรวงวัฒนธรรมและประเทศ

(5) ผู้ประกอบการต้องจัดเตรียมอุปกรณ์ดับเพลิงที่มีประสิทธิภาพให้ครบถ้วน และต้องติดตั้งในจุดที่เหมาะสม รวมทั้งต้องติดตั้งไฟฉุกเฉิน และมีทางออกอย่างน้อย 2 ทางที่ไม่มีสิ่ง กีดขวาง ทางออกฉุกเฉินต้องมีสัญญาณไฟสีแดงบ่งบอกและบานประตูเปิดออกไปด้านนอก

5. ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือในการขอใบอนุญาตก่อสร้างให้ระบุให้ชัดเจน ว่าเป็นอาคารพาณิชย์หรือสถานบันเทิงตามกฎหมายด้วยการขออนุญาตก่อสร้างอาคารประเภทหนึ่ง แต่สุดท้ายก็ตัดแปลงไปใช้อาคารอีกประเภทหนึ่ง เช่นเดียวกับกรณีของซานติก้าผับ ที่ขออนุญาตเป็น ประเภทที่พักอาศัยแล้วเปลี่ยนประเภทการใช้งานเป็นสถานบันเทิงในภายหลัง การใช้อาคารผิดประเภท เนื่องจากมีการเปลี่ยนแปลง อาคารพักอาศัยมาเป็นสถานบริการ โดยไม่ได้รับอนุญาต ส่วนตำรวจต้อง

ตรวจสอบอาคารและยื่นขออนุญาตให้ใบประกอบกร ช่องโหว่ของกฎหมายสถานบริการต่างๆ ควรพิจารณาเป็นอย่างยิ่งในแง่ใบรับรองการใช้อาคารที่ระบุชัดเจนถึงสถานบริการ ซึ่งเป็นสิ่งที่พิสูจน์ว่าอาคารนั้นถูกต้องรวมถึงใบอนุญาตสถานบริการจากตำรวจ โดยเฉพาะอำนาจการให้เปิด-ปิดสถานบริการอยู่ที่ตำรวจ ดังนั้นคนควรจะมีการผลักดันใน 3 ส่วน ได้แก่

(1) จะมีการประสานกับรัฐบาลกลางและหน่วยงานของรัฐเพื่อเสนอขอถ่ายโอนอำนาจการออกใบอนุญาตสถานประกอบการให้มาอยู่ในความดูแลของกับสำนักงาน ตำรวจแห่งชาติเพื่อหาข้อตกลงร่วมกันด้วย

(2) จะพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายว่าสามารถ เพิ่มเติมข้อบัญญัติเพื่อให้กฎหมายมีความสมบูรณ์หรือเข้มข้นขึ้นจากเดิม เนื่องจากยังพบว่ามีช่องว่างทางกฎหมายอยู่หลายจุด โดยเฉพาะเรื่องการกำหนดจำนวนผู้เข้าใช้บริการตามเนื้อที่ของสถานบริการและ

(3) หากมีการเพิ่มเติมข้อบัญญัติไม่ได้ก็จะมีการประสานรัฐบาลกลางเพื่อออกเป็นข้อบัญญัติใหญ่นำมาใช้ควบคุม

องค์ประกอบตามพระราชบัญญัติสรรพสามิตสถานบริการประเภทในดัลกลับและดิสโกเธคโดยจัดให้มีการแสดงดนตรีหรือใช้เครื่องเสียง หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิงจะเสียภาษีสรรพสามิตในอัตราร้อยละ 10 ของรายรับ ซึ่งสถานบริการที่ระบุไว้ในกฎหมายต้องมีองค์ประกอบ 3 อย่างคือ 1) มีสถานที่ 2) มีการดื่มกินและเดินรำ โดยมีการจัดแสดงดนตรี หรือใช้เครื่องเสียง หรือการแสดงอื่นใดเพื่อการบันเทิง และ 3) มีเจตนาดื่มกินและเดินรำ มีการจัดสถานที่สำหรับเดินรำ หรือฟอ์เดินรำแม้ว่า สถานที่ประกอบการจะนำโต๊ะ หรือเก้าอี้มาตั้งบริเวณที่มีสถานที่เดินรำแล้ว แต่การมีฟอ์สำหรับเดินรำเท่ากับมีเจตนาที่เปิดให้บริการเป็นในดัลกลับหรือดิส โกเธคแล้ว ดังนั้นการมีฟอ์เดินรำหรือไม่มี จึงไม่ใช่ประเด็น หากผู้ประกอบการมีเจตนาให้มีการเดินรำก็ถือว่า เป็นสถานบริการในดัลกลับและดิสโกเธคแล้ว เนื่องจากปัจจุบันมีผู้ประกอบการจำนวนมากใช้วิธีการนี้ในการหลีกเลี่ยงภาษีสรรพสามิตเพราะไม่ต้องการเสียภาษี เนื่องจากภาษีสรรพสามิตประเภทนี้เสียในอัตราที่สูงมาก โดยจัดเก็บภาษีบนฐานของรายรับ หมายถึงรายรับทั้งหมดก่อนหักค่าใช้จ่าย นอกจากจะเสียภาษีมูลค่าเพิ่มร้อยละ 7 ภาษีเงินได้นิติบุคคลร้อยละ 30 ให้แก่กรมสรรพากร สอดคล้องกับทรศนะของคมสันต์ ชิตเทพ กล่าวว่ ในการจดทะเบียนสถานประกอบการ หน่วยงานที่เกี่ยวข้องต่างควรตรวจสอบอย่างเคร่งครัดทั้งทางด้านความปลอดภัย (คมสันต์ ชิตเทพ. 2554 : สัมภาษณ์)

ทั้งนี้มีทรศนะที่เสนอแนะถึงสภาพปัญหาที่กำลังประสบอยู่ในปัจจุบันและเป็นปัญหาในระดับภาคใต้ที่ยังคงหาทางยุติลงไม่ได้และยังคงตอกย้ำต่อสภาพการประกอบธุรกิจให้ทรุดลงไปอีกด้วย จึงมีข้อเสนอแนะเพื่อให้หน่วยงานภาครัฐเข้ามาช่วยดูแลและผ่อนคลายสภาพปัญหาดังที่นิมิตร ชัยจิระธิกุล ประธานสมาคมสมาพันธ์ธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา กล่าวถึงสภาพปัญหาที่มีผลต่ออุตสาหกรรมการท่องเที่ยวว่า ในฐานะตัวแทนภาคีธุรกิจด้านการท่องเที่ยวในจังหวัดสงขลา 5

องค์กร ขอความช่วยเหลือนายกรัฐมนตรี้หวังคืนหนีวิกฤตไฟได้กว่า 3 ปี กระทบธุรกิจชมเชาหนัก ความเคลื่อนไหวขององค์กรภาคธุรกิจด้านการท่องเที่ยวใน จังหวัดสงขลาอย่างน้อย 5 องค์กร คือ สมาพันธ์ธุรกิจการท่องเที่ยว สมาคมโรงแรมหาดใหญ่-สงขลา สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว สมาคม มัคคุเทศก์อาชีพ สมาคมธุรกิจบันเทิง” นายนิมิตร กล่าวต่อว่า “เพื่อให้เกิดความชัดเจนของข้อเรียกร้อง ทั้ง 10 ข้อ ซึ่งเป็นความต้องการที่เกิดจากผู้ประกอบการท่องเที่ยวโดยตรง ซึ่งได้ออกมาเรียกร้องให้ผู้ ที่เกี่ยวข้องโดยเฉพาะรัฐบาลหามาตรการช่วยเหลือภายหลังจากที่ประสบกับภาวะวิกฤตการท่องเที่ยว ทรุดหนักจากปัญหาความไม่สงบในพื้นที่จังหวัดชายแดนภาคใต้มากกว่า 3 ปี จนผู้ประกอบการหลาย ราย โดยเฉพาะกลุ่มธุรกิจโรงแรมต้องขาดทุนสะสมอย่างต่อเนื่อง ที่ผ่านมามีภาคีธุรกิจด้านการท่องเที่ยว ใน จังหวัดสงขลาทั้ง 5 องค์กรได้รวมตัวเพื่อประกาศข้อเรียกร้องในการแก้ไขปัญหาดังกล่าวต่อผู้นำ รัฐบาลให้ช่วยเหลือรวม 10 ข้อ (นิมิตร ชัยจิระธกุล. 2551: สัมภาษณ์)

และมาตรการ 10 ข้อ ดังกล่าวมีดังนี้

(1) รัฐบาลจะต้องรีบเร่งเข้ามาแก้ปัญหาความปลอดภัยในชีวิตและทรัพย์สิน ของผู้ประกอบการค้า-การโรงแรม ให้อยู่ในเกณฑ์ที่พอจะไว้วางใจได้ โดยเฉพาะในเขตเศรษฐกิจ การค้าที่มีนักท่องเที่ยวเข้ามาท่องเที่ยว และใช้บริการให้มากเป็นพิเศษ จะมีการจัดจ้างอาสาสมัคร ตำรวจชุมชนเข้ามาเพิ่มเพื่อสนับสนุนการทำงานให้กับเจ้าหน้าที่ตำรวจ หรือทหารอย่างเพียงพอ

(2) รัฐบาลต้องเข้ามาสนับสนุนโครงการตา सबปะรด ร่วมกับเทศบาล-องค์การ บริหารส่วนจังหวัด ให้เป็นโครงการเดียวกัน มีงบประมาณร่วมกัน เพื่อให้มีจุดศูนย์กลางดำเนินการ รวมทั้งมีเจ้าหน้าที่เฝ้าดูแลตลอดเวลา และรับแจ้งเหตุร้ายในสถานที่เดียวกัน

(3) รัฐบาลจะต้องทุ่มงบประมาณกระตุ้นการลงทุนให้กับผู้ที่ทำงานอยู่แล้วใน ท้องถิ่น โดยให้กู้ดอกเบี้ยต่ำร้อยละ (1.5-2.5) เพื่อชดเชยการขาดทุนของผู้ประกอบการที่อดทนทำ การค้าในขณะที่วิกฤตเศรษฐกิจจะต้องได้รับผลการช่วยเหลือ ผู้ประกอบการค้า-การ โรงแรมใน จังหวัดสงขลาทุกอำเภอ เช่นเดียวกับจังหวัดสตูล (สิทธิพิเศษ 5 จังหวัดภาคใต้)

(4) เทศบาลจะต้องลดภาษี โรงเรือนและภาษีป้ายให้กับผู้ประกอบการที่มี เหตุการณ์ร้ายและ วิกฤตการค้า

(5) รัฐวิสาหกิจ ไฟฟ้า - น้ำประปา ต้องลดค่าไฟฟ้า ค่า FT -ค่าน้ำประปา และ ยกเลิกเก็บค่าธรรมเนียม ค่าน้ำบาดาล

(6) รัฐบาล ช่วยเหลือเงินสมทบการประกันสังคมของพนักงานให้ก่อนอย่าง น้อย 2-3 ปี เมื่อเหตุการณ์ดีขึ้นจึงมาเก็บเงินสมทบประกันสังคมต่อไป (หยุดชั่วคราว)

(7) ให้รัฐบาล-การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยทำการประชาสัมพันธ์เจาะตลาด การท่องเที่ยวของ มาเลเซีย สิงคโปร์ บรูไน อินโดนีเซีย ให้มีเทศกาลขึ้นในเมืองหาดใหญ่-สงขลา ปี ละหลายๆ ครั้ง เพื่อกระตุ้นการท่องเที่ยวให้เกิดขึ้นใน จังหวัดสงขลา

(8) การจัดสัมมนาของทางราชการ รัฐวิสาหกิจ ธุรกิจเอกชน ขอให้จัดขึ้นในจังหวัดสงขลาให้มากขึ้นแทนที่จะจัดในจังหวัดเชียงใหม่ ภูเก็ต

(9) ขอให้ปรับปรุงระบบการทำงานของด่านตรวจคนเข้าเมืองสะเตา-ปาดังเบซาร์เสียใหม่ เพราะนักท่องเที่ยวถูกทำให้เบื่อน่ายมาจากเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมือง สงขลา

(10) ขอให้เที่ยวบินมาสู่จังหวัดสงขลาประตูสู่ภูมิภาคให้มากขึ้น เช่น กทม.-ภูเก็ต-หาดใหญ่, หาดใหญ่-ภูเก็ต-กทม., สิงคโปร์-หาดใหญ่-กทม., กทม.-หาดใหญ่-สิงคโปร์, กัวลาลัมเปอร์-หาดใหญ่-กทม., กทม.-หาดใหญ่-กัวลาลัมเปอร์ (<http://www.komchadluek.com>, มีนาคม 2551)

สอดคล้องกับความคิดเห็นของ สมบูรณ์ พงษ์เลิศนภกร เจ้าของธุรกิจโรงแรมเอเชียนหาดใหญ่ กล่าวว่า การก่อวินาศกรรม ทั้งวางระเบิด และวางเพลิง ที่เกิดขึ้นอย่างต่อเนื่อง โดยเจ้าหน้าที่ควบคุมสถานการณ์ไม่ได้ ได้สร้างความเสียหายกับธุรกิจการท่องเที่ยว การค้า การลงทุนให้กับอำเภอหาดใหญ่ จนประมาณค่าไม่ได้สภาพของหาดใหญ่ในวันนี้ ไม่หลงเหลือการเป็นเมืองเศรษฐกิจ การท่องเที่ยวอีกแล้ว โรงแรม ย่านการค้า สถานบันเทิง ที่ยืนอยู่ได้ทุกวันนี้ ต้องควักทุนมาชดในส่วนที่ขาดทุน การรวมตัวของนักธุรกิจหาดใหญ่ที่ได้รวมตัวกันประชุม และมีมติทั้ง 10 ข้อเป็นทางออกหนึ่งที่จะช่วยบรรเทาความเดือดร้อน หากรัฐบาลไม่สามารถ ดับไฟได้ได้ เชื่อว่าภายในกลางปี 2550 ธุรกิจจำนวนมากจะต้องปลดคนงาน และปิดกิจการ คนจำนวนมากจะเดือดร้อน มีผลกระทบเป็นลูกโซ่ (สมบูรณ์ พงษ์เลิศนภกร. 2550 : สัมภาษณ์)

6. ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือการบริหารจัดการและคุณภาพวัสดุอุปกรณ์โครงสร้างอาคาร ในการบริการจะต้องคำนึงถึงความปลอดภัยและจะต้องป้องกันมิให้ก่อเหตุร้ายแก่ผู้ใช้บริการและชุมชนข้างเคียง อย่างเช่น ระบบบำบัดน้ำเสีย การควบคุมกลิ่นและระบบควบคุมอากาศ มีการตกแต่งสถานที่อาคารให้สะอาด สวยงาม

2. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

จากการนำเสนอในการประชุมเชิงปฏิบัติการวันที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2551 ณ ห้องจัดแสดงอาคารดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ และการเสวนาประชุมเชิงปฏิบัติการ (ครั้งที่ 2) วันที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2554 ณ ห้องลีลาวดี โรงแรมหาดใหญ่พาราไดซ์โฮเทล&รีสอร์ท อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยได้รับการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ ตัวแทนกลุ่มอาชีพ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐและเอกชนจึงได้ข้อสรุป มีประเด็นการจัดการความร่วมมือ และการมีส่วนร่วมในชุมชนที่จัดให้เกิดกระแสการท่องเที่ยวดังนี้

1. เสริมสร้างภาพลักษณ์ที่ดีและเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว ด้านมาตรฐานการบริการของประเทศไทย เพื่อเพิ่มความเชื่อมั่นในด้านความปลอดภัยให้กับนักท่องเที่ยว เพื่อใช้เป็นแนวทางพัฒนาและส่งเสริมการให้บริการให้อยู่ในระดับที่มีคุณภาพและมี มาตรฐาน โดยเป็นมาตรการหนึ่งเพื่อส่งเสริมพัฒนาการท่องเที่ยว (ประเภทสถานบันเทิง) ให้เป็นที่ยอมรับจากนักท่องเที่ยวและบุคคลทั่วไป

สอดคล้องกับทฤษฎีของ สุเทพ เกื้อสังข์ ผู้อำนวยการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยภาคใต้เขต 1 สงขลา กล่าวว่า ไม่อยากให้ผู้ประกอบการมองเรื่องภาษีหรือเงินช่วยเหลืออย่างเดียว อยากให้ภาคเอกชนช่วยตัวเองด้วย และอยากให้มองถึงเรื่องจะทำอย่างไรในการสร้างจุดขายใหม่ สร้างแหล่งท่องเที่ยวหรือสร้างกิจกรรมใหม่ๆ และแก้ปัญหาการเอารัดเอาเปรียบจากนักท่องเที่ยว วันนี้อะไรใหญ่ สงขลามีกู้แข่งทางการท่องเที่ยวมากขึ้น ทั้ง 76 จังหวัดถือเป็นคู่แข่งทั้งนั้น นักท่องเที่ยวจึงมีทางเลือกมากขึ้น (สุเทพ เกื้อสังข์, 2550: สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ มีทฤษฎีที่ต้องการให้เมืองหาดใหญ่กลับมาเป็นศูนย์กลางแห่งภาคใต้ เหมือนเมื่ออดีตครั้งที่ ไพโร พัฒน โน นายกเทศมนตรีเทศบาลนครหาดใหญ่ กล่าวว่า ต้องเปลี่ยนจุดขายใหม่ให้กับหาดใหญ่ จากภาพลักษณ์เดิมอยู่ที่สินค้าชายแดนที่มีราคาถูก แต่ปัจจุบันสินค้าเหล่านี้ไม่ได้มีความแตกต่างในเรื่องของราคามากนัก จึงทำให้จุดขายด้านนี้ลดไปจากเดิม ส่วนจุดขายด้านสถานบันเทิง แหล่งเรีงรมย์ ก็ตกต่ำลงเช่นกัน เนื่องมาจากเหตุการณ์ความไม่สงบในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ที่ขยายวงกว้างลุกลามเข้ามาในเมืองหาดใหญ่ ทำให้นักท่องเที่ยวเกิดความไม่มั่นใจในความปลอดภัย ดังนั้นเราจำเป็นต้องมีจุดขายใหม่ในด้านอื่นๆ ให้กับหาดใหญ่ เช่น ศูนย์กลางร้านอาหาร โรงแรมต้องยกระดับของหาดใหญ่ให้เป็นศูนย์กลางเพื่อกระตุ้นให้มีการลงทุน สนับสนุนสินค้าส่งออก พัฒนาธุรกิจ วางเป้าหมายไปที่การพักผ่อนลักษณะเชิงครอบครัว แต่ที่สำคัญคือการสร้างความมั่นใจให้กลับคืนมาสู่เมืองหาดใหญ่ (ไพโร พัฒน โน, 2550 : สัมภาษณ์)

สอดคล้องกับทฤษฎีของ นิมิตร ชัยจิระชุกุล ประธานสมาพันธ์ธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลา ให้สัมภาษณ์แนวทางการส่งเสริมอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเมืองหาดใหญ่ว่า ทางสมาพันธ์ฯ ร่วมกับสมาชิกของสมาพันธ์อื่น ได้แก่ สมาคมมัคคุเทศก์อาชีพจังหวัดสงขลา สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว สมาคมโรงแรม ชมรมวังหาดใหญ่ จัดกิจกรรมหาดใหญ่มิดไนท์สงกรานต์ให้กับสงขลา หาดใหญ่มาร่วม 10 ปีติดต่อกันกิจกรรมการแสดงบนเวที มีนักท่องเที่ยวรับเชิญจากค่ายต่างๆ เช่น แกรมมี่ อาร์เอส รวมทั้งดาราชวัญใจประชาชน ที่สำคัญคือดารานักร้องจากประเทศเพื่อนบ้าน มาเลเซีย สิงคโปร์ร่วมด้วยเพื่อดึงดูดให้คนหาดใหญ่สงขลาและนักท่องเที่ยวได้ร่วมสนุก ในอดีตมีการจัดสงกรานต์ที่สวนสาธารณะเทศบาลนครหาดใหญ่ มีคนเข้าร่วมน้อย ต่อมาย้ายไปสนามกีฬาากลางก็ยังไม่ดี จนทางสมาพันธ์ฯ เข้ามาจัดให้และขอเทศบาลฯ จัดบริเวณถนนนิพัทธ์อุทิส 3 และถนนเสนาหานุสรณ์ ปรากฏว่านักท่องเที่ยวแห่เข้าร่วมกิจกรรมกันมากล้นหลาม หาดใหญ่มิดไนท์สงกรานต์ จึงเป็น

กิจกรรมที่ดึงดูดนักท่องเที่ยวตั้งแต่นั้นมาจนถึงปี 2551 รวม 9 ปีแล้ว (นิมิตร ชัยจิระธกุล, มีนาคม : 2552)

ไสว ฌ พัทลุง ประธานที่ปรึกษาผู้บริหาร บริษัท ฟิงก์โฮเต็ล แอนด์ คอนเพ็กส์ จำกัด กล่าวว่า ในส่วนของธุรกิจโรงแรมฟิงก์โฮเต็ลให้ทายาทรุ่นลูกเข้ามาบริหาร 3-4 ปี แล้ว ซึ่งตรงกับช่วงที่สถานการณ์ความไม่สงบในสามจังหวัดชายแดนภาคใต้เกิดความรุนแรงอย่างต่อเนื่อง โดยเฉพาะการลอบวางระเบิดกลางเมืองหาดใหญ่ปี 2548 และ 2549 ส่งผลให้ผู้ประกอบการต่างๆ ตกอยู่ในภาวะขาดทุนรวมถึงปิดกิจการลงหลายราย รวมถึงธุรกิจโรงแรมของตนเองขณะนี้แบกภาระขาดทุนเกือบห้าแสนบาทต่อเดือนเป็นเวลาหลายเดือนต่อเนื่องกันแล้ว ขณะนี้เป็นที่ยอมรับว่าทุกคนตกอยู่ในสภาพเดียวกันที่ธุรกิจได้รับความเดือดร้อนอย่างที่สุด เพราะได้ลงเรือลำเดียวกันกับ สามจังหวัดชายแดนภาคใต้ จึงต้องหันหน้าเข้ามาพูดคุยและสร้างความสามัคคีหรือจัดทำข้อตกลงประสานความร่วมมือในชุมชนอีกครั้งหนึ่ง (ไสว ฌ พัทลุง, มีนาคม : 2551)

สมชาติ พิมพ์ชนพุลพร นายกษมาคมโรงแรมหาดใหญ่-สงขลา ให้สัมภาษณ์ว่า นักท่องเที่ยวชาวมาเลเซีย สิงคโปร์ ชอบงานหาดใหญ่มิดไนท์สงกรานต์มาก ช่วงสงกรานต์ปีนี้โรงแรมในหาดใหญ่ถูกจองเต็มหมดทุกแห่ง จองเต็มมาตั้งแต่เดือนกุมภาพันธ์แล้ว เพราะเขาต้องการมาเที่ยวหาดใหญ่มิดไนท์สงกรานต์โดยเฉพาะ ไม่เพียงโรงแรมเท่านั้นที่ได้รับประโยชน์ บรรดามัคคุเทศก์ รถตุ๊กๆรับจ้าง ก็ได้ด้วยเพราะนักท่องเที่ยวจะเช่าเหมาตระเวนเล่นสงกรานต์ถือปืนฉีดน้ำเล่นไปทั่วภัตตาคารร้านอาหารร้านขายเสื้อผ้าของที่ระลึกก็ได้ เพราะเขาต้องกินต้องใช้รถเครื่องรับจ้างก็ได้ ผู้ประกอบการแต่ละแห่งก็สามารถเลี้ยงลูกน้องได้ ลูกน้องคนงานเมื่อมีรายได้เขาก็มีกำลังซื้อกำลังจ่าย แม้ประเทศมาเลเซีย จะจัด Water Festival ขึ้นเองในประเทศแต่ก็ไม่สนุกเท่ามิดไนท์สงกรานต์ที่หาดใหญ่ จึงควรส่งเสริมกิจกรรมเช่นนี้อย่างต่อเนื่อง (สมชาติ พิมพ์ชนพุลพร, มีนาคม : 2552)

ประกาศ อินทรปสาธน์ ผู้อำนวยการ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย สำนักงานหาดใหญ่ กล่าวว่า การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยให้ความสำคัญกับการจัดงานเทศกาลประจำปีเช่นงานโคมไฟ สีสันเมืองใต้ ที่จะมีการขึ้นระหว่างวันที่ 1 พฤศจิกายน 2551 -28 กุมภาพันธ์ 2552 ภายในบริเวณสวนสาธารณะเทศบาลนครหาดใหญ่รวมระยะเวลาจัดงานนานถึง 4 เดือน โดยทุ่มงบประมาณในการจัดงาน 20-30 ล้านบาทร่วมกับเทศบาลนครหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา องค์การบริหารส่วนจังหวัดสงขลาและสมาพันธ์ธุรกิจการท่องเที่ยวจังหวัดสงขลาเป็นต้น และจะจัดขึ้นอย่างต่อเนื่องเป็นประจำ 3 ปี ในเบื้องต้น กิจกรรมภายในงานมีโชว์ 7 มหรสพจรรยาโคมไฟหิ้งจินตนาการ โลกของเด็กไฟกลางน้ำ โลกของสัตว์ โคมไฟนานาชาติทั้งจากญี่ปุ่น จีน เกาหลี เวียดนาม ไทยสี่ภาค โคมไฟชุดพิเศษ โคมไฟโลกของสัตว์ปีก และโคมไฟปฏิมากรรมร่วมสมัย มีกิจกรรมเวทีกลางน้ำทุกวัน รวมทั้งพิธีเปิดงานโคมไฟตามช่วงเทศกาลภายใน 4 เดือนอาทิโคมไฟเทศกาลลอยกระทง วันเฉลิมพระ

ชนมพรรษา 5 ธันวาคม วันคริสตมาส วันสงกรานต์ปีใหม่ วันเด็กแห่งชาติ เทศกาลตรุษจีน วันวาเลนไทน์ นายประภาสกล่าวต่ออีกว่าการท่องเที่ยวภาคใหญ่ได้ประชุมร่วมกับผู้ประกอบการท่องเที่ยวในภาคใหญ่เชิญผู้ประกอบการและคู่ค้าพานักท่องเที่ยวมาเลเซียในแถบชายแดนเข้ามาประมาณ 80 ราย มาดูแลนักท่องเที่ยวใหม่ในอำเภอภาคใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยจะมีการจัดแพคเกจทัวร์ไว้รองรับเชื่อมกับงานโคมไฟสีส้มเมืองใต้และทัวร์อื่นๆเชื่อมกับจังหวัดใกล้เคียงไว้รองรับด้วย นอกจากนี้ในปลายเดือนพฤศจิกายน 2551 จะมีการจัดประชุมหอการค้าไทยที่ศูนย์ประชุมนานาชาติเฉลิมพระเกียรติมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ซึ่งจะมีนายกรัฐมนตรี คณะรัฐมนตรี หอการค้าทั่วประเทศพร้อมผู้ติดตามจำนวนนับพันคนมาประชุมที่ภาคใหญ่จะเป็นอีก โอกาสในการฟื้นฟูสร้างความศรัทธาให้ตลาดท่องเที่ยวภาคใหญ่ สงขลากลับมาอีกครั้งจะใช้แพคเกจทัวร์เดียวกันนี้เสนอโดยเชื่อว่าเมื่อมีสินค้าใหม่ๆจะดึงดูดการท่องเที่ยวได้ และผลพลอยได้ก็ตามมาคือความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น โดยการมีส่วนร่วมในกิจกรรมส่งเสริมการท่องเที่ยว พนักงานในสถานประกอบการก็จะมีรายได้ และมีการจัดจ้างเพิ่มขึ้น (ประภาส อินทรนปสานัน. 2551: สัมภาษณ์)

2. พัฒนา และส่งเสริมการให้บริการให้อยู่ในระดับที่มีคุณภาพ และมาตรฐาน ถือเป็นมาตรการหนึ่งเพื่อส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวให้เป็นที่ยอมรับต่อนักท่องเที่ยว และบุคคลทั่วไป โดยกำหนด แนวทางการกำหนดระดับคุณภาพการบริการ เป็นมาตรฐานสากล 5 ระดับ คือ ดาวเดียว สองดาว สามดาว สี่ดาว และห้าดาว การจัดกลุ่มระดับของสถานบริการมีผลต่อการยกระดับการท่องเที่ยวแล้วยังนับเป็นเครื่องหมายรับรองคุณภาพของสถานประกอบการในแต่ละกลุ่มด้วย

องค์ประกอบของมาตรฐานสถานบริการ การกำหนดมาตรฐานสถานบริการ ต้องมีกรอบดัชนีชี้วัดคุณภาพมาตรฐานสถานบริการ ประกอบด้วย 5 องค์ประกอบหลัก คือ

- การสื่อสารการตลาด (Marketing communication)
- การบริการ (Customer service)
- การตระหนักและรักษาและรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม สังคมและวัฒนธรรม (Environmental and socio-cultural considerations)
- ความปลอดภัย (General safety and welfare)
- บริการอาหารเพื่อการท่องเที่ยว (Food Service Standard) หรือมาตรฐานด้านสุขาภิบาลอาหาร

องค์ประกอบที่ 1 การสื่อสารการตลาด เกณฑ์ประกอบด้วย

มีเนื้อหาไม่เกินจริง มีระบบและหลักการในการขายอย่างรับผิดชอบ มีการเก็บข้อมูลฐานลูกค้าเดิมและหาฐานลูกค้าใหม่อย่างเป็นระบบ มีการนำเสนอสินค้าและบริการอย่างถูกต้องครบถ้วน มีสื่อประชาสัมพันธ์กับกลุ่มลูกค้าอย่างต่อเนื่อง มีสื่อการประชาสัมพันธ์ ภาษามากภาษา มีการประเมินโดยนักท่องเที่ยวและจัดเก็บข้อมูลเป็นระบบรายงานต่อหน่วยงานภาครัฐ

องค์ประกอบที่ 2 การบริการ เกณฑ์ประกอบด้วย

พนักงานได้รับการอบรมและเข้าใจขั้นตอนการให้บริการเป็นระบบเดียวกันมีขั้นตอนการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงาน ตั้งแต่การต้อนรับถึงการส่งลูกค้า การแสดงและความบันเทิง ไม่จำกัดประเพณี วัฒนธรรมอันดี พนักงานควรมีทักษะความรู้ ภาษาต่างประเทศอย่างน้อย 1 ภาษา การตกแต่งบรรยากาศในสถานบริการ สะท้อนศิลปวัฒนธรรมไทย ต้อนรับนักท่องเที่ยวด้วย วัฒนธรรมที่ดีงาม มีการจัดการอำนวยความสะดวกสำหรับความต้องการของกลุ่มเฉพาะ เช่น คนพิการ ผู้สูงอายุ เป็นต้น มีการออกแบบหรือการจัดการพื้นที่ให้บริการอย่างเหมาะสม อาหารและเครื่องดื่มต้องมีคุณภาพ ราคาอาหารและเครื่องดื่มไม่เอาเปรียบนักท่องเที่ยวและมีการแสดงราคาที่ชัดเจน มีระบบการจัดการแก้ไขปัญหาด้านการบริการ มีการประเมินโดยนักท่องเที่ยวและจัดเก็บข้อมูลเป็นระบบรายงานต่อหน่วยงานภาครัฐ

องค์ประกอบที่ 3 การตระหนัก รักษา และรับผิดชอบต่อสิ่งแวดล้อม สังคม และ วัฒนธรรม เกณฑ์ประกอบด้วย

นำหลักการความรับผิดชอบต่อสังคมมาใช้ในการดำเนินธุรกิจ มีการจัดการด้านสิ่งแวดล้อม มีระบบการจัดการขยะที่ดี มีประสิทธิภาพ มีระบบบำบัดน้ำเสีย มีการส่งเสริมให้ใช้วัสดุที่ช่วยรักษาสิ่งแวดล้อม ส่งเสริมให้มีการประหยัดพลังงานและน้ำ มีการประเมินโดยนักท่องเที่ยวและจัดเก็บข้อมูลเป็นระบบรายงานต่อหน่วยงานภาครัฐ

สอดคล้องกับทฤษฎีของ จินตนา สุวรรณรัตน์ กล่าวว่า ควรมีการส่งเสริมด้านการแสดงศิลปะพื้นบ้านอันเป็นอัตลักษณ์ วัฒนธรรมประจำท้องถิ่นให้คงอยู่อย่างยั่งยืนอีกด้วย (จินตนา สุวรรณรัตน์. 2554: สัมภาษณ์)

องค์ประกอบที่ 4 ความปลอดภัย เกณฑ์ประกอบด้วย

มีการแสดงใบประกาศให้เห็นอย่างชัดเจน มีการจัดระบบด้านความปลอดภัยมีขั้นตอน ในการแนะนำการบริการ มีการติดตั้งป้าย สัญญาณเตือนภัย ในบริเวณบริการท่องเที่ยว มีการเตรียมความพร้อมและตอบสนองต่อสถานการณ์ฉุกเฉิน มีเทคโนโลยีการสื่อสารที่ทันสมัย มีประกันภัยสำหรับนักท่องเที่ยว มีสัญญาณเตือนภัยที่มีประสิทธิภาพและสามารถใช้งานได้มีอุปกรณ์ และเครื่องมือบรรเทาสาธารณภัยในบริเวณบริการ มีการเตรียมเส้นทางหนีภัยหรือแผนการอพยพนักท่องเที่ยวออกจากแหล่งท่องเที่ยวในกรณีที่เกิดเหตุการณ์ฉุกเฉิน มีห้องปฐมพยาบาลเบื้องต้น มีเจ้าหน้าที่รักษาความปลอดภัย ปฏิบัติงานในบริเวณบริการตลอดเวลา จัดให้มีคู่มือการท่องเที่ยวอย่างปลอดภัยสำหรับนักท่องเที่ยวทั้งภาษาไทยและภาษาต่างประเทศ มีการประเมินโดยนักท่องเที่ยวและจัดเก็บข้อมูลเป็นระบบรายงานต่อหน่วยงานภาครัฐ

องค์ประกอบที่ 5 การบริการอาหารเพื่อการท่องเที่ยว (สุขาภิบาลอาหาร) เกณฑ์ประกอบด้วย

สถานที่เตรียมปรุงอาหารถูกสุขลักษณะ สถานที่รับประทานอาหารถูกสุขลักษณะ อาหารและเครื่องปรุงต่างๆมีความสะอาดปลอดภัยต่อการบริโภค มีระบบการกำจัดเศษอาหารและของเสียอย่างถูกต้องตามหลักวิชาการ มีการป้องกันและควบคุมแมลงและสัตว์น้ำโรคบริเวณร้านอาหาร การจัดบริการอาหารและเครื่องดื่มแก่นักท่องเที่ยวควรสะท้อนให้เห็นวัฒนธรรมและภูมิปัญญาท้องถิ่น มีสิ่งอำนวยความสะดวกในการให้บริการร้านอาหารที่เหมาะสมกับพื้นที่แหล่งท่องเที่ยว มีการบำรุงรักษาสิ่งอำนวยความสะดวกให้มีคุณภาพสามารถใช้งานได้ดี มีการประเมินโดยนักท่องเที่ยวและจัดเก็บข้อมูลเป็นระบบรายงานต่อหน่วยงานภาครัฐ เกณฑ์การตรวจประเมินคุณภาพมาตรฐานสถานบริการ เกณฑ์ การตรวจประเมินคุณภาพมาตรฐานสถานบริการจะเป็นไปตามคู่มือการตรวจประเมินหรือแบบตรวจประเมินมาตรฐานสถานบริการ ตามที่สำนักงานพัฒนาการท่องเที่ยว กำหนด

3. คุณสมบัติที่ดีของพนักงานเสิร์ฟหรือบุคลากรที่เกี่ยวข้องในสถานประกอบการ แต่เดิมนั้นสัดส่วนของรายได้จากฝ่ายอาหาร เครื่องดื่ม งานเลี้ยงและบาร์เมื่อเทียบกับรายได้จากห้องพักแล้วจะไม่สำคัญนักแต่ปัจจุบัน (นอกจากโรงแรมขนาดเล็กแล้ว) รายได้ของฝ่ายอาหาร เครื่องดื่ม งานเลี้ยงและบาร์ เป็นสัดส่วนถึง ร้อยละ 45-60 งานของฝ่ายนี้ยังมีผลต่อชื่อเสียงของโรงแรมโดยตรงอีกด้วย

พนักงานเสิร์ฟ การปฏิบัติตนของพนักงานเสิร์ฟ ก็เหมือนกับพนักงานบริการทั่วไป เช่น

1. มารยาทของพนักงานเสิร์ฟ
 - (1) มีแนวทางการปฏิบัติตนขณะที่รอรับคำสั่ง
 - (2) วิถีเดิน พนักงานเสิร์ฟต้องเดินให้ถูกท่าสง่าผ่าเผย
 - (3) ต้องทำงานละเอียดและนุ่มนวล ควรพยายามหลีกเลี่ยงการพูดคุย นอกจากเวลาจำเป็นเท่านั้น ทั้งนี้เพราะหากพูดในเวลาส่งอาหารน้ำลายจะตกลงไปในอาหาร
2. รายละเอียดของอาหารแต่ละรายการ พนักงานเสิร์ฟจึงต้องมีความรู้เกี่ยวกับส่วนประกอบและวิธีปรุงอาหารแต่ละรายการและแต่ละแบบพอสมควร
3. การจัดโต๊ะอาหาร
4. การรับคำสั่ง
4. จัดตั้งชมรมและฝึกอบรมเพื่อการสร้างอัตลักษณ์ที่ดีในการประกอบอาชีพเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
5. จัดตั้งกองทุน ในลักษณะของสหกรณ์เพื่อเป็นหลักประกันให้กับผู้ประกอบการ หลังจากไม่สามารถทำงานได้ทุกกรณี ซึ่งนอกเหนือจากประกันสังคมที่หน่วยงานภาครัฐจัดให้

6. จัดฝึกอบรมโดยชมรมที่จัดตั้งขึ้นรองรับ เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพ มาตรฐานการบริการในวิชาชีพให้มีความเชี่ยวชาญ ชำนาญมากยิ่งขึ้น และเป็นศูนย์แลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสบการณ์ในการทำงานได้เป็นอย่างดี และมีการประกันมาตรฐาน ประเมินผลโดยการสอบวัดระดับอย่างค่อเนื่องเป็นประจำและมีประกาศมอบให้แก่ผู้เข้าร่วม

7. จัดฝึกอบรมร่วมกันระหว่างบริษัทหรือผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมการรองรับการจัดประชุมระดับโลก รองรับนักท่องเที่ยวชาวจีนมาเลเซีย เพราะเป็นจุดขายและน่าสนใจในการท่องเที่ยวของชาวต่างชาติ

8. กำหนดชุดยูนิฟอร์มให้เป็นมาตรฐานเดียวกันเป็นการควบคุมพื้นฐานซึ่งสามารถบ่งบอกว่าเป็นฟอร์มที่อยู่ในเมืองหาดใหญ่เท่านั้น โดยสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น

9. จัดฝึกอบรมภาษาต่างประเทศ มากกว่า 2 ภาษา ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีนเพื่อการประกอบอาชีพโดยเฉพาะ เนื่องจากพนักงานจำเป็นต้องสนทนากับนักท่องเที่ยวเบื้องต้นในการให้บริการ เช่น การเข้าออกเป็นต้น

สอดคล้องกับทรรศนะของ วีระเดช เสริมศิลป์ กล่าวว่า ควรพัฒนาบุคลากรด้านอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องด้วย เช่น เด็กเสิร์ฟ เพื่อให้พร้อมที่จะรองรับ สังคมอาเซียน (AEC) การค้าเสรี และด้านท่องเที่ยวที่จะหลั่งไหลเข้าสู่แหล่งท่องเที่ยวทางทะเลฝั่งอันดามันและฝั่งอ่าวไทยอย่างล้นหลามในอนาคต (วีระเดชเสริมศิลป์, 2554: สัมภาษณ์) ซึ่งมีความคิดเห็นสอดคล้องกับ กำจร กาญจนถาวร กล่าว ว่าในไม่กี่ปีข้างหน้าเราต้องอยู่ในสังคมอาเซียน (AEC) ร้านต่างๆ ในอนาคตนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่ อาจจะไม่ใช่ชาวไทยเพราะการเข้าออกประเทศที่ง่ายขึ้น ฉะนั้นนักดนตรีต้องรีบพัฒนาตัวเอง พัฒนาแนวเพลง หรือด้านภาษา ไม่เช่นนั้นก็ไม่สามารถอยู่ได้ (กำจร กาญจนถาวร, 2554: สัมภาษณ์)

3. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการดนตรีที่มีต่อผลงานเพลงและดนตรีในการจัดบริการดนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีแนวทางที่สำคัญ ดังนี้

การเสวนาประชุมเชิงปฏิบัติการ (ครั้งที่ 2) วันเสาร์ที่ 20 สิงหาคม พ.ศ. 2554 ณ ห้องลีลาวดี โรงแรมหาดใหญ่พาราไดซ์โฮเทล&รีสอร์ท อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา โดยได้รับการพิจารณาจากผู้เชี่ยวชาญ นักวิชาการ ตัวแทนกลุ่มอาชีพ สมาคมธุรกิจการท่องเที่ยว หน่วยงานภาครัฐและเอกชนจึงได้ข้อสรุป มีประเด็นการจัดการความร่วมมือ และการมีส่วนร่วมดังนี้

1. จัดตั้งชมรมและฝึกอบรมเพื่อการสร้างอัตลักษณ์ที่ดีในการประกอบอาชีพเป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้สามารถทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ
2. จัดตั้งกองทุน ในลักษณะของสหกรณ์เพื่อเป็นหลักประกันให้กับผู้ประกอบการหลังจากไม่สามารถทำงานได้ทุกกรณี ซึ่งนอกเหนือจากประกันสังคมที่หน่วยงานภาครัฐจัดให้
3. จัดฝึกอบรม โดยชมรมที่จัดตั้งขึ้นรองรับ เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพมาตรฐานการบริการในวิชาชีพให้มีความเชี่ยวชาญ ชำนาญมากยิ่งขึ้น และเป็นศูนย์แลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสบการณ์ในการทำงานได้เป็นอย่างดี และมีการประกันมาตรฐาน ประเมินผลโดยการสอบวัดระดับอย่างต่อเนื่องเป็นประจำและมีประกาศมอบให้แก่ผู้เข้าร่วม
4. สร้างเครือข่ายสมาคมอาชีพนักดนตรี เพื่อกำหนดร่างพระราชบัญญัติอาชีพ เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น
5. จัดฝึกอบรมร่วมกันระหว่างบริษัทหรือผู้ประกอบการ เพื่อเตรียมการรองรับการจัดประชุมระดับโลก รองรับนักท่องเที่ยวชาวจีนมาเลเซีย เพราะเป็นจุดขายและน่าสนใจในการท่องเที่ยวของชาวต่างชาติ
6. กำหนดชุดยูนิฟอร์มให้เป็นมาตรฐานเดียวกันเป็นการควบคุมพื้นฐานซึ่งสามารถบ่งบอกว่าเป็นฟอร์มที่อยู่ในเมืองหาดใหญ่เท่านั้น โดยสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น
7. จัดฝึกอบรมภาษาต่างประเทศ มากกว่า 2 ภาษา เพื่อการประกอบอาชีพโดยเฉพาะ เนื่องจากพนักงานจำเป็นต้องสนทนากับนักท่องเที่ยวเบื้องต้นในการให้บริการ เช่น การเข้าออกอาคาร การให้ข้อมูลเส้นทางนักท่องเที่ยว ได้แก่ ภาษาอังกฤษ ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ควรจัดสัมมนานักดนตรีชาวไทยเพื่อเสริมความรู้ด้านภาษาอังกฤษพัฒนาบุคลิกภาพและระบบการทำงาน เพื่อพัฒนาศักยภาพให้ทัดเทียมกับนักดนตรีต่างชาติ โดยการพัฒนาพฤติกรรมที่ตอบสนองต่อนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี มีความรู้ความสามารถและทักษะในการใช้ภาษาที่ดี ควรมีสถาบันฝึกสอนการร้องเพลงสากลโดยเฉพาะ เพื่อให้ให้นักดนตรีชาวไทยได้มีโอกาส ฝึกฝนอย่างจริงจังจึงทำให้มีความสามารถในการบรรเลงเพลงได้หลายแนวในระดับมืออาชีพ เพื่อการสื่อสารที่ดี สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยวและต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่ทำให้ บรรลุเป้าหมายความสำเร็จตรงตามความต้องการของ

ผู้ประกอบการที่ได้กำหนดไว้ เช่น ต้องมีความพร้อมทางด้านวัสดุอุปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำงานและมีไหวพริบปฏิภาณสามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี มีความสัมพันธ์อันดีมิตร ความผูกพัน ความใกล้ชิดสนิทสนมและความพึงพอใจในการปฏิบัติงานร่วมกับคนอื่นในสถานประกอบการ มีจรรยาบรรณและชื่อเสียงต่ออาชีพและพัฒนาฝีมือให้เป็นที่น่าเชื่อถือ ให้ผู้ใช้บริการและผู้ว่าจ้างยอมรับในความสามารถเป็นที่พึงพอใจแก่นักท่องเที่ยวชาวต่างชาติ และควรจะได้รับ การสนับสนุนจากภาครัฐ และเอกชนเป็นอย่างดี

8. จัดศูนย์กลางหน่วยงานประสานงานระหว่างผู้ใช้บริการคนตรีและผู้ให้บริการ ในกรณี ต้องการวงดนตรีแนวเพลงต่างๆ โดยภาครัฐหรือสมาคมเป็นผู้จัดหาให้

9. จัดแผนการตลาดท่องเที่ยว จัดให้มีโฆษณาสื่อประชาสัมพันธ์ไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยว จัดรูปแบบเพจเพจ ร่วมกับบริษัททัวร์

10. จัดกิจกรรมเสริมควบคู่กับกิจกรรมเทศกาลท่องเที่ยวทั่วไทยเมืองหาดใหญ่ตลอดปี เช่น งานลอยกระทง วันสงกรานต์ วันปีใหม่

11. จัดกิจกรรมประกวดฝีมือการแสดงคอนเสิร์ตดนตรีที่เล่นอยู่ในเมืองหาดใหญ่ โดย กำหนดให้มีส่วนร่วมต่อการพัฒนา ตลาดท่องเที่ยว มีการสร้างเส้นทางหรือกิจกรรมท่องเที่ยวใน แหล่งท่องเที่ยวทั้งแนวเศรษฐกิจและแนวอนุรักษ์ธรรมชาติ

12. จัดทำมาตรฐานของการแสดงดนตรีที่ให้บริการเป็นสิ่งชี้แนะและดึงดูดให้นักท่องเที่ยวเข้ามา ใช้บริการ และจัดว่าสถานประกอบการที่มีการจัดแสดงดนตรีเป็นเรื่องที่ควรปฏิบัติ เพื่อยกระดับสถาน ประกอบการให้สูงขึ้น หรือมีมาตรฐานภาครัฐรองรับสร้างความมั่นใจให้นักท่องเที่ยวที่ตัดสินใจเลือก ใช้บริการ จัดให้มีการตรวจประเมินและรับรองมาตรฐานเพื่อยกระดับคุณภาพการให้บริการ (ประเภท สถานบันเทิง) ในประเทศไทย

13. ตั้งศูนย์ให้คำปรึกษาด้านดนตรีในพื้นที่ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยว โดยผู้ทรงคุณวุฒิทางด้าน ดนตรี คัดเลือกจากผู้ที่มีความรู้และประสบการณ์ทางด้านดนตรี เพื่อช่วยพัฒนานักดนตรีชาวไทยให้มี คุณภาพ และเข้าสู่งานในสถานประกอบการ โดยมีการตั้งกรมการที่เป็นกลาง และมีมาตรฐาน เพื่อทำ หน้าที่ตรวจสอบความสามารถของนักดนตรี และวงดนตรีทั้งของไทยและชาวต่างชาติอย่างเสมอภาค และยุติธรรม

14. จัดตั้งองค์กร/สมาคมทางด้านดนตรีขึ้น เพื่อช่วยผลักดันในสถานประกอบการและได้ค่า ตอบแทนที่เหมาะสม และมีองค์กรควบคุมดูแลนักดนตรีมืออาชีพ และสามารถออกใบรับรองแสดง ระดับฝีมือได้

15. นักดนตรีต้องมีจรรยาบรรณและชื่อเสียงต่ออาชีพ และพัฒนาฝีมือให้เป็นที่น่าเชื่อถือ ให้ผู้ใช้ บริการและผู้ว่าจ้าง ยอมรับในความสามารถ และการมีวินัยในตนเอง เช่น การแต่งกาย การตรงต่อ เวลา การไม่ดื่มของมึนเมาขณะปฏิบัติงาน การขยันหมั่นเพียร การมีสัมมาคารวะ การอ่อนน้อมถ่อมตนเป็น

ต้นต้องมีความสัมพันธ์ฉันท์มิตร ความผูกพัน และความพึงพอใจในการปฏิบัติงานร่วมกับคนอื่นในสถานประกอบการ ต้องมีพฤติกรรมที่ตอบสนองค่อนักท่องเที่ยวเป็นอย่างดี มีความรู้ความสามารถ และทักษะในการใช้ภาษาที่ดี เพื่อการสื่อสารที่ดีสร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว และต้องเป็นผู้ที่มีความรู้ความสามารถที่ทำให้บรรดาเป้าหมายความสำเร็จตรงตามความต้องการของผู้ประกอบการที่ได้กำหนดไว้ ต้องมีความพร้อมทางด้านวัสดุอุปกรณ์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้ในการทำงานและมีไหวพริบปฏิภาณ สามารถแก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้ดี

ทั้งนี้ มีทรสณะกล่าวถึงบทบาทของนักดนตรีและผลงานเพลงต่อกลุ่มนักท่องเที่ยวสรุปได้ว่า คนตรีสงขลาเหมือนย่ำอยู่ที่เดิม ไม่มีการพัฒนา ไม่มีความหลากหลาย ไม่เหมือนกรุงเทพฯ สาเหตุเพราะกลุ่มคนฟังไม่มี ตลาดรองรับไม่มี ร้านเหล่านั้นอยู่ไม่ได้ เปิดแล้วจึงเราสร้างนักดนตรีฝีมือดีมากมาย แต่เราไม่เคยสร้างผู้ที่ดี หากผู้ฟังมีคุณภาพ ร้านที่เล่นดนตรีไม่มีคุณภาพก็จะต้องพัฒนาตัวเอง (ไพรัช เหลืองสอาด. 2554 : สัมภาษณ์)

สอดคล้องกับทรสณะของ คำจร กาญจนถาวร กล่าวว่า นักดนตรีต้องริบพัฒนาตัวเอง พัฒนาแนวเพลง หรือด้านภาษา ไม่เช่นนั้นก็ไม่สามารถอยู่ได้ (คำจร กาญจนถาวร. 2554 : สัมภาษณ์)

นอกจากนี้ อนุชิต โหรรรัตน์ กล่าวถึงแนวทางพัฒนาไว้ว่า ส่งเสริมให้นักดนตรีแข่งขันกันด้วยฝีมือและการแสดง ไม่แข่งกันตัดราคาพยายามสร้างกลุ่มผู้ฟังของตนเองโดยแนวทางของตนเอง เพื่อความมั่นคงทางอาชีพนักดนตรี (อนุชิต โหรรรัตน์. 2554 : สัมภาษณ์)

16. ปลุกฝั่งนักดนตรี มีมนุษยสัมพันธ์ อธิยาศัยดี อ่อนน้อมถ่อมตน มีมารยาทในการแสดงดี สร้างความประทับใจแก่นักท่องเที่ยว ใช้วัฒนธรรมไทยและปฏิบัติค่อนักท่องเที่ยว

17. เสริมสร้างให้ผู้ประกอบการธุรกิจมีความสามารถในการบริหารกิจการ เช่นการสร้างความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับการบริหารกิจการ ได้แก่ การให้ความรู้เกี่ยวกับกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับแรงงาน ด้านภาษี การบริหารจัดการ รวมไปถึงการหาแหล่งเงินทุนให้แก่ผู้ประกอบการ การปรับปรุงระบบการส่งเงินประกันสังคมเพื่อเอื้อประโยชน์สุขให้สำหรับผู้ประกอบการ ผู้ประกอบอาชีพทุกอาชีพ รวมไปถึงการกำหนดช่องทางลัดในกรณีมีข้อพิพาทเกิดขึ้น ซึ่งภาครัฐถือเป็นผู้มีบทบาทสำคัญที่จะช่วยให้ผู้ประกอบการสามารถดำเนินกิจการต่อไปได้

18. ควรมีการจัดแบ่งประเภทของการบริการที่มีบริการคนตรี เช่นเดียวกับการบริการมาตรฐานโรงแรมที่มีการจัดระดับ เช่น

- การจัดโครงสร้างสถานบริการ (ประเภทสถานบันเทิง) ให้มีโครงสร้างรูปแบบแบบแผนที่มีมาตรฐานกำกับกับการก่อสร้าง รวมถึงวัสดุที่ใช้ก่อสร้าง
- การจัดขนาดสถานบริการ (ประเภทสถานบันเทิง)
- มาตรฐานรูปแบบการบริการ

- มาตรฐานรูปแบบการจำหน่าย
- มาตรฐานผู้บริโภค

19. การขอหนังสือรับรองจากหน่วยงานภาครัฐเพื่อรับรองการเปิดสถานบริการนั้นจะต้องมีกระบวนการดังนี้

(1) ผู้ประกอบการที่ขอให้รับรองสถานบริการ (ประเภทสถานบันเทิง) นั้นจะต้องควบคุมดูแลในกิจการตามระเบียบข้อบังคับพระราชบัญญัติโดยเคร่งครัด และต้องอำนวยความสะดวกในการตรวจสอบ ให้กับผู้ตรวจสอบทุกขั้นตอน ทุกกรณี และต้องปฏิบัติตามข้อเสนอแนะที่ให้ไว้ใน การตรวจสอบ

(2) อุปกรณ์ในการบริการ (ประเภทสถานบันเทิง) ทุกชนิดต้องสะอาดถูกหลักสุขอนามัย

(3) กระบวนการทำความสะอาดอุปกรณ์ในการประกอบอาหารต้องสะอาดถูกหลักสุขอนามัย

(4) ผู้ประกอบการต้องมีที่ปรึกษาและหรือที่ปรึกษาพิเศษประจำสถานประกอบการอย่าง ถูกต้อง

20. ผู้ประกอบการที่ได้รับอนุญาตที่ได้รับรับรองแล้ว ต้องจัดวางใบรับรองให้เห็นและ ตรวจสอบได้โดยเปิดเผย

21. การพัฒนาหลักสูตร และพัฒนากระบวนการจัดการเรียนการสอนสาขาวิชาดนตรี วิชาเอกการขับร้อง สาขาวิชาศิลปะการแสดง และสาขาที่เกี่ยวข้องกับการบันเทิง สาขาวิชาชีพครูและ สาขาอื่นๆ ในสถาบันอุดมศึกษา ให้มุ่งเน้นการฝึกฝนอบรมกล่อมเกลาย่างจริงจังและต่อเนื่อง เพื่อให้ บุคคลที่เข้ารับการเรียน การศึกษา หรือนักเรียน นักศึกษามีคุณลักษณะที่สำคัญในด้านความมีวินัยใน ตนเองความรับผิดชอบ ความสามารถสื่อสารโดยใช้ภาษาที่สองได้แก่ ภาษาอังกฤษ จีน ญี่ปุ่น เกาหลี เยอรมัน ฝรั่งเศส ได้ ตลอดจนสามารถพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองให้เป็นคนที่มีบุคลิกภาพดี และเป็น คนใฝ่หาความรู้มุ่งพัฒนาตนเองอยู่เสมอ

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

ในการทำวิจัยเรื่อง ศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ใช้วิธีวิจัยเชิงคุณภาพ โดยใช้สถิติประเภทเชิงพรรณนา จากข้อมูลเชิงคุณภาพ แบบสอบถามเชิงสัมภาษณ์ ในการเก็บข้อมูลเพื่อให้เป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัย ได้นำข้อมูลมาวิเคราะห์เชิงเนื้อหาการนำเสนองานวิจัยประกอบด้วยประเด็นดังนี้

1. ความมุ่งหมายของการวิจัย
2. สรุปผล
3. อภิปรายผล
4. ข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการ คนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
3. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อผลงานเพลงและคนตรีในการจัดบริการ คนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัยเรื่องแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ดังนี้

1. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ดังนี้

สภาพลักษณะอาคารสถานที่ที่ใช้ในการจัดบริการคนตรีพบว่า โครงสร้างลักษณะอาคารส่วนใหญ่เป็นอาคารปูนชั้นเดียว แต่มีเพียงไม่กี่สถานประกอบการที่มีโครงสร้างเป็นอาคารสองชั้น และส่วนใหญ่จะมีโครงสร้างเป็นปูนผสมไม้ โดยเฉพาะสถานประกอบการที่มีคนตรีแนวเพื่อชีวิตจะนิยมโครงสร้างอาคารเป็นไม้ มีบริการจัดพื้นที่ให้นักท่องเที่ยวสูบบุรีภายนอกอาคารตามกฎหมายพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ.2546 กำหนดที่จอดรถสามารถจอดได้บริเวณหน้าร้านและสถานที่

ใกล้เคียง แต่ส่วนใหญ่จะมีบริการที่จอดรถให้กับนักท่องเที่ยวเพราะเป็นการบริการอย่างหนึ่งที่นักท่องเที่ยวต้องการเพื่อความปลอดภัยในทรัพย์สินของตน มีบริการจัดโต๊ะเก้าอี้นั่งไม้แอดที่เหมาะสมกับนักท่องเที่ยวจำนวนมาก มีบางร้านที่เน้นลูกค้ากลุ่มวัยรุ่นที่จะจัดโต๊ะนั่งเบียดเสียดกันยิ่งเวลาใกล้จะปิดร้านก็จะยิ่งเบียดเสียดกันแน่นซึ่งขัดกับพระราชบัญญัติสถานบริการ พ.ศ. 2546 กำหนดไว้ ทั้งนี้การบังคับกฎหมายของเจ้าหน้าที่ของรัฐจำเป็นต้องเข้มงวดกวดขันในการบังคับใช้กฎหมายด้วยเพื่อความปลอดภัยในชีวิตทรัพย์สินในสถานบริการประเภทสถานบันเทิงด้วย สถานประกอบการประเภทสถานบันเทิงจะมีขนาดใหญ่รองรับนักท่องเที่ยวได้เป็นจำนวนมาก ส่วนสถานประกอบการประเภทจดทะเบียนเป็นประเภทร้านอาหารและเครื่องดื่มจะรองรับนักท่องเที่ยวได้ไม่เกิน 500 คนหรือน้อยกว่านั้น จากลักษณะสำคัญ การจัดการความร่วมมือในการพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืน 4 ประการ ได้แก่ (1) ต้องดำเนินการภายใต้ขีดความสามารถของธรรมชาติ ชุมชนขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม วิถีชีวิตที่มีต่อกระบวนการการท่องเที่ยว (2) ต้องตระหนักดีต่อการมีส่วนร่วมของประชากร ชุมชน ขนบธรรมเนียมประเพณี วัฒนธรรม ที่มีต่อกระบวนการท่องเที่ยว (3) ต้องยอมรับให้ประชาชนทุกส่วนได้รับผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจที่เกิดจากการท่องเที่ยวอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน (4) ต้องชี้้นำภายใต้ความต้องการของประชาชนและชุมชนในพื้นที่ โดยสรุปมีดังนี้

1.1 จัดมาตรฐานการบริการ ให้กับสถานประกอบการหรือผู้ประกอบการอาชีพโดยมีป้ายหรือประกาศแสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีมาตรฐานอยู่ในระดับใด เช่นเดียวกับการจัดมาตรฐาน ISO เช่น

องค์ประกอบของมาตรฐานสถานบริการ การกำหนดมาตรฐานสถานบริการ แบ่งออกเป็น 2 ส่วน ดังนี้

ส่วนที่ 1 มาตรฐานระดับพื้นฐาน (Minimum Standard) หมายถึง ระดับมาตรฐานที่ผู้ประกอบการจำเป็นต้องมี และต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดกฎหมายต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง ได้แก่ พระราชบัญญัติข้อบังคับ

ส่วนที่ 2 มาตรฐานการส่งเสริม (Voluntary Standard) เป็นระดับมาตรฐานที่ถูกกำหนดขึ้นเพื่อเพิ่มประสิทธิภาพยกระดับคุณภาพบริการซึ่งผู้ประกอบการควรมีและควรปฏิบัติ ให้ได้เพิ่มเติมจากมาตรฐานระดับพื้นฐาน เพื่อรองรับการท่องเที่ยว โดยใช้สัญลักษณ์รูปดาวห้าแฉก เป็นสัญลักษณ์ในการแบ่งระดับมาตรฐานบริการ โดยจัดแบ่งเป็น 5 ระดับเรียงลำดับจากน้อยไปมาก

1.2 ฝึกซ้อมจำลองเหตุการณ์จริงอย่างประจำและต่อเนื่องหากเกิดเหตุร้าย

1.3 ดำเนินการเกี่ยวกับสถานที่ ดำเนินการสร้างอาคารสถานที่ที่ได้มาตรฐาน

มีทั้งห้องปกติและห้องพิเศษ ภายในห้องมีสิ่งอำนวยความสะดวก

1.4 ประสานความร่วมมือกำหนดขอบเขต หรือขีดจำกัดความพร้อมทางด้านขนาดของสถานประกอบการ ในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว ตามแนวทางการจัดการกิจการประเภทสถานบันเทิง

1.5 ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือในการขอใบอนุญาตก่อสร้างให้ระบุให้ชัดเจนว่าเป็นอาคารพาณิชย์หรือสถานบันเทิงตามกฎหมายด้วยการขออนุญาตก่อสร้างอาคาร

2. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการดนตรีที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการดนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

สรุปประเด็นการจัดการความร่วมมือ และการมีส่วนร่วมในชุมชนที่จัดให้เกิดกระแสการท่องเที่ยวดังนี้

2.1 เพิ่มศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว การประกอบธุรกิจร้านอาหาร สถานประกอบการที่ให้บริการนักท่องเที่ยวมักมีการแข่งขันกันมากกว่าสถานบันเทิงอื่นๆ และมักจะให้ค่าตอบแทนนายหน้าแก่มัคคุเทศก์ที่เป็นผู้นำพามา แล้วนำค่าใช้จ่ายไปเพิ่มค่าบริการแก่นักท่องเที่ยวเกิดความไม่เป็นธรรมเนื่องจากไม่มีราคารมาตรฐานสำหรับบริการต่างๆจึงส่งผลให้เกิดการแข่งขันในธุรกิจร้านอาหารสูง

2.2 ด้านบุคลากร

2.2.1 ความต้องการสูงแต่ส่วนใหญ่ยังไม่มีฝีมือการบริการที่มีมาตรฐานในระดับสากล

2.2.2 การพัฒนาภาษาเพื่อการประกอบอาชีพ

2.2.3 ปัญหาความมั่นคงในการทำงาน เช่น การได้รับเงินทดแทนที่น้อยและไม่เพียงพอที่เกิดเจ็บป่วยหรือเสียชีวิต

2.3 ด้านนโยบายของรัฐ ได้แก่

2.3.1 สวัสดิการ แม้ว่าคนงานส่วนใหญ่ในปัจจุบันจะได้รับสวัสดิการจากนายจ้างตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายคุ้มครองแรงงาน แต่สวัสดิการถือว่าเป็นเพียงมาตรฐานขั้นต่ำที่ลูกจ้างได้รับเท่านั้น

2.3.2 การประสบอันตรายจากการทำงาน

2.3.3 สวัสดิการและการคุ้มครองแรงงาน หรือการขาดหลักประกันในการคุ้มครองสวัสดิการ

2.3.4 การขาดหน่วยงานที่ทำหน้าที่บริหารและรับผิดชอบงานโดยตรง

การบริหารของรัฐในปัจจุบันเป็นการบริหารแบบต่างคนต่างทำ ทั้งในส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น ขาดการประสานงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน ไม่มีแผนงานงบประมาณ

ด้านการท่องเที่ยว ไม่มีการติดตามประเมินผล ดังนั้นเป้าหมายที่ตั้งไว้ จึงมีอาจจะบรรลุได้ เป้าหมายนี้ ยักรอคอยแผนปฏิบัติการที่มีความสมบูรณ์ของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

3. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อผลงานเพลงและคนตรีในการ จัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีแนวทางที่สำคัญ ดังนี้
สรุปประเด็นการจัดการความร่วมมือ และการมีส่วนร่วมในชุมชนที่จัดให้เกิดกระแส การท่องเที่ยว ดังนี้

3.1 แนวทางทางการพัฒนาอาชีพเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ดังนี้

3.1.1 มุ่งเน้นการพัฒนาเป็น ไปในแบบ NGO องค์กรภาคเอกชน หรือองค์กร พัฒนาเอกชน (Non-Governmental Organization) เพื่อประ โยชน์สุขของประชาชนในสังคม โดยเฉพาะ ประชาชนยากไร้ที่ประสบปัญหาความทุกข์ยาก ถูกเอารัดเอาเปรียบ หรือไม่ได้รับความ เป็นธรรม รวมทั้งเป็นองค์กรที่ดำเนินกิจกรรมโดยไม่แสวงหาผลกำไร

3.1.2 ควรมีป้ายแสดงและบ่งบอกโดยที่ผู้ได้รับบริการสามารถมองเห็น อ่านออก และเข้าใจขั้นตอนในการบริการ โดยตลอด

3.1.3 ควรจัดทำมาตรฐานออกมาและนำเสนอแสดงให้เห็นเป็นลำดับขั้นตอน โดยมีการ ประเมินผลทุกๆ 6 เดือน และมีการประกันคุณภาพให้คงที่และการควบคุมคุณภาพตลอดการบริการ ทั้งนี้การจัดทำมาตรฐานรองรับนั้นมีแนวทางปฏิบัติ

3.1.4 ควรมีการคัดแยกผู้ให้บริการ ผู้ประกอบการ สถานบริการเป็นลำดับขั้นให้มีความสามารถ หรือลำดับขั้นเช่นเดียวกับการแบ่งประเภท โรงแรมระดับ 2 3 4 หรือ 5 ดาว

3.1.5 ควรพัฒนาและสนับสนุนด้านภาษาอื่นๆ นอกเหนือจากภาษาอังกฤษ

3.1.6 ให้การศึกษา เป็นการพัฒนากุณภาพเบื้องต้นเพราะถ้าประชากรมีการศึกษา มีความรู้จะสามารถประพฤติปฏิบัติตน ได้ถูกต้อง สามารถทำงานเลี้ยงชีพของตนได้

3.2 ควรออกกฎหมายควบคุม หรือ เทศบัญญัติ ให้อำนาจเทศบาลตราเทศบัญญัติขึ้น ใช้บังคับได้ในเขตเทศบาลของท้องถิ่นตน และสามารถวางโทษปรับแก่ผู้ละเมิดเทศบัญญัติได้

3.3 งาน / โครงการ กิจกรรมส่งเสริมอาชีพ เพื่อการท่องเที่ยว

3.3.1 จัดตั้งชมรมและฝึกรอบมเพื่อการสร้างอัตลักษณ์ที่ดีในการประกอบอาชีพ เป็นการสร้างขวัญและกำลังใจให้สามารถทำงาน ได้อย่างมีประสิทธิภาพ

3.3.2 จัดตั้งกองทุน ในลักษณะของสหกรณ์เพื่อเป็นหลักประกันให้กับผู้ประกอบการ อาชีพหลังจากไม่สามารถทำงาน ได้ทุกกรณี ซึ่งนอกเหนือจากประกันสังคมที่หน่วยงานภาครัฐจัดให้

3.3.3 จัดฝึกอบรมโดยชมรมที่จัดตั้งขึ้นรองรับ เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพมาตรฐานการบริการในวิชาชีพให้มีความเชี่ยวชาญ ชำนาญมากยิ่งขึ้น และเป็นศูนย์แลกเปลี่ยนองค์ความรู้ ประสบการณ์ในการทำงาน

3.3.4 จัดฝึกอบรมภาษาต่างประเทศ มากกว่า 2 ภาษา เพื่อการประกอบอาชีพเป็นพิเศษ

3.3.5 จัดมาตรฐานการบริการให้กับสถานประกอบการหรือผู้ประกอบการอาชีพโดยมีป้าย หรือประกาศแสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีมาตรฐานอยู่ในระดับใด เช่นเดียวกับการจัดมาตรฐาน ISO เป็นต้น

3.3.6 กำหนดชุดยูนิฟอร์มให้เป็นมาตรฐานเดียวกันเป็นการควบคุมพื้นฐานซึ่งสามารถบ่งบอกว่าเป็นฟอร์มที่อยู่ในเมืองหาดใหญ่เท่านั้น โดยสะท้อนให้เห็นถึงวัฒนธรรมท้องถิ่น

3.3.7 ดำเนินกิจกรรมการเกี่ยวกับการควบคุมสถานที่ การดำเนินการสร้างอาคารสถานที่สำหรับบริการอาหารที่ได้มาตรฐาน มีทั้งห้องปกติและห้องพิเศษ โดยหน่วยงานภาครัฐต้องเข้มงวดในการขอเปิดสถานประกอบการประเภทสถานบันเทิง

3.3.8 สร้างเครือข่ายสมาคมอาชีพ เพื่อกำหนดร่างพระราชบัญญัติคุ้มครองอาชีพ เพื่อความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น

3.3.9 จัดแผนการตลาดท่องเที่ยว จัดให้มีโฆษณา สื่อประชาสัมพันธ์ไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยว จัดรูปแบบเพจร่วมกับบริษัททัวร์

3.3.10 จัดกิจกรรมเสริมควบคู่กับกิจกรรมเทศกาลท่องเที่ยวทั่วไทยเมืองหาดใหญ่ตลอดปี เช่น งานลอยกระทง วันสงกรานต์ วันปีใหม่

3.3.11 จัดกิจกรรมประกวดฝีมือ โดยกำหนดให้มีส่วนร่วมต่อการพัฒนา ตลาดท่องเที่ยว มีการสร้างเส้นทางหรือกิจกรรมท่องเที่ยวในแหล่งท่องเที่ยว

3.4 การจัดการความร่วมมือเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว

3.4.1 ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือ เมืองหาดใหญ่สนับสนุนและพัฒนาผู้ประกอบการ ให้มีความรู้และทักษะด้านภาษาให้สามารถสื่อสารในวิชาชีพ

3.4.2 ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือจัดมหกรรมการท่องเที่ยวและกิจกรรมบันเทิงระดับโลก (World Class Tourism and Entertainment Event) เป็นงานประจำปีของเมือง โดยความร่วมมือระหว่าง เทศบาลเมือง การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย เสริมสร้างกิจกรรมที่เป็นอัตลักษณ์ของไทย

3.4.3 ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือระหว่าง กลุ่มอาชีพ จัดการฝึกอบรมระดับพื้นฐานถึงขั้นสูง เป็นการฝึกอบรมเพื่อพัฒนาความรู้ ทักษะ ฝีมือ ในสาขาอาชีพ เพื่อเตรียมความพร้อมในการทำงาน

3.4.4 ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือจัดการพัฒนาระบบบริหารจัดการ เพื่อยกระดับรายได้ของกลุ่มอาชีพ โครงการอบรมความรู้เพิ่มประสบการณ์วิชาชีพ โครงการอบรมส่งเสริมอาชีพระยะสั้น ช่วยเพิ่มค่า เพิ่มรายได้แก่กลุ่มอาชีพให้มีความเป็นอยู่ดีขึ้น เป็นภูมิสังคมที่ส่งเสริมให้ชุมชนอยู่ร่วมกันอย่างสามัคคีเพราะความสามัคคีคือพลัง ก่อให้เกิดความสุขและภาคภูมิใจในอาชีพของตน

3.4.5 ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือ การแข่งขัน ประกวดมาตรฐานวิชาชีพ และมาตรฐานบริการ จัดการแข่งขันมาตรฐานบริการแห่งชาติขึ้นเป็นประจำ ทุกเดือนปี

3.4.6 ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือ ส่งเสริมและพัฒนาเชื่อมโยงแผนการท่องเที่ยวในภูมิภาคตะวันออกให้เกิดการสนับสนุนเกื้อกูลกันระหว่างกลุ่มอาชีพและสนับสนุนการท่องเที่ยวจัดบริการอยู่ในกลุ่มทัวร์ต่างๆ ในลักษณะเป็นคณะท่องเที่ยว (Package Tour) เพื่อเพิ่มความเข้มแข็งของเมืองในฐานะเป็นศูนย์กลางการท่องเที่ยวนานาชาติแห่งหนึ่ง

3.4.7 ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ โดยประสานความร่วมมือเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลทางวิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมการพัฒนามาตรฐานวิชาชีพ เพื่อกำหนด ร่างพระราชบัญญัติอาชีพต่อไป

อภิปรายผล

จากการศึกษาวิจัยเรื่อง ศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ผลของการศึกษาวิจัยดำเนินการวิจัยตามจุดมุ่งหมายของการวิจัยสามารถอภิปรายผลได้ดังนี้

1. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา แนวทางการพัฒนา ได้แก่ จัดมาตรฐานการบริการ ให้กับสถานประกอบการหรือผู้ประกอบการอาชีพโดยมีป้าย หรือประกาศแสดงให้เห็นชัดเจนว่ามีมาตรฐานอยู่ในระดับใด เช่นเดียวกับการจัดมาตรฐาน ISO การฝึกซ้อมจำลองเหตุการณ์จริงอย่างประจำและต่อเนื่องหากเกิดเหตุร้ายเพื่อเกิดความคล่องตัว และสามารถปฏิบัติกรแก้ไขสถานการณ์ได้อย่างมีประสิทธิภาพ ดำเนินการสร้างอาคารสถานที่ที่ได้มาตรฐาน ประสานความร่วมมือกำหนดขอบเขต หรือขีดจำกัดความพร้อมทางด้านขนาดของสถานประกอบการในการรองรับจำนวนนักท่องเที่ยว ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือในการขอใบอนุญาตก่อสร้างให้ระบุให้ชัดเจนว่าเป็นอาคารพาณิชย์หรือสถานบันเทิงตามกฎหมายด้วยการขอใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร

2. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา นักท่องเที่ยวที่ชอบฟังเพลงมีจุดมุ่งหมายเข้ามาฟังเพลงเพื่อพักผ่อนหาความบันเทิงเป็นเป้าหมายหลัก ส่วนการเข้ามาดื่มรับประทานอาหารนั้นเป็นเรื่องรอง ดังนั้นการบริการคนตรีตามสถานประกอบการร้านอาหารหรือสถานบันเทิงจะเครื่องชี้วัดหรือตัวบ่งบอกกลุ่มนักท่องเที่ยวให้เห็นได้อย่างเด่นชัด แนวทางการพัฒนา ได้แก่ การเพิ่มศักยภาพในการแข่งขันด้านการท่องเที่ยว ด้านบุคลากรพัฒนาภาษาเพื่อการประกอบอาชีพและความมั่นคงในการทำงาน การดำเนินนโยบายของรัฐ ได้แก่ ปัญหาสวัสดิการถือว่าเป็นเพียงมาตรฐานขั้นต่ำที่ลูกจ้างได้รับเท่านั้น การประสบอันตรายจากการทำงาน การขาดหลักประกันในการคุ้มครองสวัสดิการแรงงาน การขาดหน่วยงานที่ทำหน้าที่บริหารและรับผิดชอบงานโดยตรง การบริหารของรัฐในปัจจุบันเป็นการบริหารแบบต่างคนต่างทำ ทั้งในส่วนกลาง และส่วนท้องถิ่น ขาดการประสานงานร่วมกันระหว่างหน่วยงาน ไม่มีแผนงานงบประมาณด้านการท่องเที่ยว ไม่มีการติดตามประเมินผล ดังนั้นเป้าหมายที่ตั้งไว้ จึงมีอาจจะบรรลุได้ เป้าหมายนี้ยังรอคอยแผนปฏิบัติการที่มีความสมบูรณ์ของทั้งภาครัฐและภาคเอกชน

3. ผลการศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีที่มีต่อผลงานเพลงและคนตรีในการจัดบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ปัจจุบันสถานประกอบการมีบุคลากรที่มีความรู้ความสามารถแต่ขาดทักษะในการนำความรู้ความสามารถที่ตนเองมีอยู่นั้นมาใช้ให้เกิดประโยชน์สูงสุด หากมีการพัฒนาบุคลากรจะเป็นการช่วยกระตุ้นให้บุคลากรเกิดความคล่องตัวในการทำงานมากยิ่งขึ้น ความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีในปัจจุบันวิทยาการและเทคโนโลยีต่างๆ มีความก้าวหน้าและทันสมัยมาก การอบรมให้บุคลากรมีความรู้ ความชำนาญในการใช้เทคโนโลยีเหล่านั้น จะช่วยเพิ่มประสิทธิภาพและความรวดเร็วในการทำงานได้ เช่น เทคโนโลยีคนตรี อุปกรณ์ทางดนตรีที่จะช่วยสร้างความประทับใจเมื่อเข้ามาใช้บริการในสถานประกอบการได้ ด้านการบริการ พบว่า ด้านการบริการในร้าน การให้บริการด้วยความสะดวกรวดเร็วอยู่ในระดับ ก่อนข้างสูงทุกด้าน เนื่องจากสถานประกอบการทุกที่มุ่งเน้นการบริการเป็นหัวใจสำคัญประกอบด้วย แนวทางทางการพัฒนาอาชีพเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่ สรุประเคื่่นการจัดการความร่วมมือ และการมีส่วนร่วมในชุมชนที่จัดให้เกิดกระแสการท่องเที่ยวครั้งนี้ มุ่งเน้นการพัฒนาเป็นไปในแบบ NGO องค์กรภาคเอกชน หรือองค์การพัฒนาเอกชน (Non-Governmental Organization) ควรมีป้ายแสดงและบ่งบอกโดยที่ผู้ได้รับบริการสามารถมองเห็น อ่านออกและเข้าใจขั้นตอนในการบริการโดยตลอด ควรจัดทำมาตรฐานออกมาและนำเสนอให้เห็นเป็นลำดับขั้นตอน โดยมีการประเมินผลทุกๆ 6 เดือน และมีการประกันคุณภาพให้คงที่และการควบคุมคุณภาพตลอดการบริการ ควรมีการคัดแยกผู้ให้บริการ ผู้ประกอบการ สถานบริการเป็นลำดับขั้นให้มีความสามารถ หรือลำดับขั้นเช่นเดียวกับการแบ่งประเภทโรงแรมระดับ 2 3 4 หรือ 5 ดาว ควร

พัฒนาและสนับสนุนด้านภาษาอื่นๆ นอกเหนือจากภาษาอังกฤษเช่นภาษาจีน ญี่ปุ่น เกาหลี รัสเซียให้เป็นภาษาทางเลือกกับผู้ประกอบอาชีพอีกทางหนึ่งด้วย ให้การศึกษาเป็นการพัฒนาคุณภาพเบื้องต้น เพราะถ้าประชากรมีการ ศึกษาที่มีความรู้จะสามารถประพฤติปฏิบัติตนได้ถูกต้อง สามารถทำงานเลี้ยงชีพของตนได้ ควรออกกฎหมายควบคุม หรือ เทศบัญญัติ กฎหมายซึ่งเทศบาลได้ตราขึ้นใช้ในเขตเทศบาลของท้องถิ่นนั้นๆ และจะต้องไม่ขัดหรือแย้งกับกฎหมายอื่น ๆ ที่มีลำดับศักดิ์สูงกว่า งาน / โครงการ กิจกรรมส่งเสริมอาชีพ เพื่อการท่องเที่ยวได้แก่ จัดตั้งชมรมและฝึกอบรมเพื่อการสร้างอัตลักษณ์ที่ดีในการประกอบอาชีพ จัดตั้งกองทุนอาชีพ จัดฝึกอบรมโดยชมรมที่จัดตั้งขึ้นรองรับ เพื่อเป็นการรักษาคุณภาพ มาตรฐานการบริการในวิชาชีพให้มีความเชี่ยวชาญ จัดฝึกอบรมภาษาต่างประเทศ มากกว่า 2 ภาษา จัดมาตรฐานการบริการให้กับสถานประกอบการหรือผู้ประกอบการอาชีพ ดำเนินกิจกรรมการเกี่ยวกับการควบคุมสถานที่ การดำเนินการสร้างอาคารสถานที่สำหรับบริการอาหารที่ได้มาตรฐาน สร้างเครือข่ายสมาคมอาชีพ จัดแผนการตลาดท่องเที่ยว จัดให้มีโฆษณาสื่อประชาสัมพันธ์ไปยังกลุ่มนักท่องเที่ยว จัดกิจกรรมเสริมควบคู่กับกิจกรรมเทศกาลท่องเที่ยวทั่วไทยเมืองหาดใหญ่ตลอดปี การจัดการความร่วมมือเพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยว ได้แก่ ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือ เมืองหาดใหญ่สนับสนุนและพัฒนาผู้ประกอบการ ให้มีความรู้และทักษะด้านภาษาให้สามารถสื่อสารในวิชาชีพการบริการอาหารได้ ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือจัดมหกรรมการท่องเที่ยวและกิจกรรมบันเทิงระดับโลก ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือระหว่าง กลุ่มอาชีพจัดการฝึกอบรมระดับพื้นฐานถึงขั้นสูง ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือจัดการพัฒนาระบบบริหารจัดการ เพื่อยกระดับรายได้ของกลุ่มอาชีพ ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือ การแข่งขัน ประกวดมาตรฐานวิชาชีพและมาตรฐานบริการ ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือสนับสนุนการท่องเที่ยว จัดบริการอยู่ในกลุ่มทัวร์ต่างๆ ในลักษณะเป็นคณะท่องเที่ยว ทำข้อตกลงประสานความร่วมมือกับหน่วยงานภาครัฐ โดยประสานความร่วมมือเพื่อแลกเปลี่ยนข้อมูลทาง วิชาการที่เป็นประโยชน์ต่อการส่งเสริมการพัฒนามาตรฐานวิชาชีพเพื่อกำหนดร่างพระราชบัญญัติอาชีพต่อไป

ข้อเสนอแนะ

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีข้อเสนอแนะให้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภาครัฐและภาคเอกชนควรรนำผลการวิจัยไปใช้ให้เกิดประโยชน์โดยเฉพาะสถานบันการศึกษาโดยนำไปใช้ดังนี้

1. ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1.1 งานวิจัยครั้งนี้ จำกัดกลุ่มประชากรเฉพาะผู้ประกอบการด้านบันเทิงในอำเภอหาดใหญ่ เท่านั้นซึ่งถ้าขยายไปยังกลุ่มจังหวัดอื่นๆ ที่เป็นแหล่งท่องเที่ยวที่มีการบริการคนตรีอาจได้ผลการวิจัยที่เปลี่ยนไปได้

1.2 ควรมีพระราชบัญญัติการบริการองค์การสถานประกอบการประเภทสถานบันเทิง ควบคุม เพื่อให้การบริหารกิจการเป็นไปด้วยความเรียบร้อยมีประสิทธิภาพ พร้อมกำหนดมาตรการ และวิธีการดำเนินการตรวจสอบการรับรองมาตรฐานผลิตภัณฑ์และการให้เครื่องหมายกำหนดเป็นไป ในแนวทางเดียวกัน

1.3 ภาครัฐ ควรร่างพระราชบัญญัติการกำกับดูแล เช่น ควรออกกฎหมายควบคุม หรือ เทศบัญญัติ ให้อำนาจเทศบาลตราเทศบัญญัติขึ้นใช้บังคับได้ในเขตเทศบาลของท้องถิ่นตน และสามารถวางโทษปรับแก่ผู้ละเมิดเทศบัญญัติได้ เช่น เรื่องการรักษาความสะอาด เรื่องการควบคุม การก่อสร้างอาคารกำหนดเทศบัญญัติท้องถิ่นที่เกี่ยวกับการ และพัฒนาก้าวไปสู่การยกระดับ กฎหมายบังคับใช้ควบคู่กันไป

1.4 ข้อเสนอแนะเชิงนโยบายรัฐควรมีมาตรการที่เข้มงวดร่วมกับกระทรวงศึกษาธิการ ควรปรับปรุง/พัฒนาหลักสูตร/พัฒนากระบวนการจัดการเรียน หลักสูตรการให้การศึกษาในระบบแก่นักเรียนนักศึกษาในสาขาดนตรี นักร้อง สาขาวิชาศิลปะการแสดง สาขาวิชาชีพครู รวมทั้งสาขาที่เกี่ยวข้องและสาขาอื่น ๆ ในสถาบันอุดมศึกษาโดยมุ่งเน้นการฝึกฝนอบรม กล่อมเกลอย่างจริงจัง และต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาคุณลักษณะที่พึงประสงค์ ซึ่งมีผลต่อการประกอบอาชีพด้านบันเทิงได้อย่างยั่งยืน คือ จรรยาบรรณของนักดนตรีการใช้ภาษาอังกฤษ การสื่อสารข้อความ การสร้างความสัมพันธ์ที่ดี ระหว่างบุคคล และระหว่างกลุ่ม ตลอดจนสามารถพัฒนาบุคลิกภาพของตนเองให้เป็นคนที่มี บุคลิกภาพดี รัฐควรกำหนดให้มีคณะกรรมการควบคุมมารยาท คุณธรรม จริยธรรม รวมถึง จรรยาบรรณในการประกอบอาชีพอาชีพที่ส่งเสริมการท่องเที่ยว เช่นเดียวกับหน่วยงานภาครัฐที่ มุ่งเน้นให้เกิดวัฒนธรรมองค์กรที่มีลักษณะเป็นองค์กรคล้ายครอบครัว โปร่งดอง สามัคคีกัน

1.5 ข้อเสนอแนะเชิงปฏิบัติสร้างความเชื่อมั่นให้กับนักดนตรีทุกคนซึ่งมีความสำคัญ และเป็นส่วนหนึ่งของการประชาสัมพันธ์ประเทศไทย รวมทั้งเสริมสร้างความมั่นคงทางด้านการงาน โดยปรับโครงสร้างการแสดงดนตรีให้สอดคล้องกับความต้องการของตลาด และเหมาะสมกับระดับ ความรู้ความสามารถให้สมกับเป็นนักดนตรีที่มีความเป็นสากลมากขึ้น เพื่อให้เกิดความมานะพยายาม ท่วมเทวเวลาในการที่จะฝึกฝนตนเองในเรื่องปัจจัยต่างๆที่มีผลต่อการจ้างงาน ซึ่งจะส่งผลประโยชน์ต่อนักดนตรีต่อไปในอนาคตได้ และควรมีการศึกษาอย่างต่อเนื่อง

2. ข้อเสนอแนะในการทำวิจัยครั้งต่อไป

2.1 ศึกษาการประยุกต์ใช้ระหว่างพนักงานและเทคโนโลยีในการบริหารจัดการ เพื่อ ยกระดับการบริการสู่มาตรฐานสากล เพื่อให้สอดคล้องกับสภาพสังคมที่เปลี่ยนไป

2.2 ภาครัฐควรสนับสนุน สถานประกอบการ ผู้ประกอบอาชีพที่สามารถประเมินผ่าน มาตรฐานแล้วได้รับเครื่องหมายมาตรฐานจากหน่วยงานภาครัฐและเอกชนได้ จะได้รับการส่งเสริมและ การสนับสนุนสิทธิประโยชน์จากตราเครื่องหมายได้แก่ ภาครัฐสนับสนุนด้านการโฆษณาประชาสัมพันธ์

ภาพรวมของสถานประกอบการ การบริการ มาตรฐานของร้านผ่านสื่อต่างๆ อาทิ ได้รับการประชาสัมพันธ์ผ่าน website ของสำนักงานส่งเสริมการค้า สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยทั้งในประเทศและต่างประเทศ การจัดดูหา กิจกรรมประชาสัมพันธ์ ในงานแสดงสินค้านานาชาติ การลงโฆษณา ภาพรวมในวารสารชั้นนำด้านมาตรฐานบริการ โดยสำนักงานส่งเสริมการค้า สำนักงานการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทยทั้งในประเทศและต่างประเทศ ได้รับแจกจ่ายเอกสารเผยแพร่ และสื่อประชาสัมพันธ์ คู่มือเกี่ยวกับกฎระเบียบที่ควรรู้ด้านสุขอนามัยตามกฎเกณฑ์ของหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรมทะเบียนการค้า กระทรวงพาณิชย์. การจดทะเบียนการค้า. กระทรวงพาณิชย์.
 <<http://thairegistration.com>> 25 พฤษภาคม, 2551.
- กองวางแผนโครงการการท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย.(2540).คู่มือการพัฒนาแหล่งท่องเที่ยวทางด้าน
 กายภาพ. เอกสารประกอบการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่10. กรุงเทพมหานคร
 _____ .(2540). เอกสารประกอบการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่ 11 สรุปแนวทางการร่วมมือ
 เพื่อพัฒนาการท่องเที่ยวระหว่าง ททท. และหน่วยงานที่เกี่ยวข้อง. การท่องเที่ยวแห่ง
 ประเทศไทย
- กองอนุรักษ์ การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2545). เอกสารการประชุมเชิงปฏิบัติการด้านการท่องเที่ยว
 เชิงนิเวศน์ ภายใต้โครงการส่งเสริมและพัฒนาการท่องเที่ยวเชิงนิเวศน์
 กรุงเทพมหานคร : บริษัท เอ็ทเซเทรา จำกัด
- การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย. (2540). รายงานสรุปการดำเนินงานเพื่อกำหนดนโยบายการท่องเที่ยวเพื่อ
 รักษาระบบนิเวศน์. กรุงเทพมหานคร : สถาบันวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีแห่งประเทศไทย
 _____ .(2540). โครงการศึกษาเพื่อจัดทำดัชนีวัดคุณภาพมาตรฐานแหล่งท่องเที่ยว. กรุงเทพมหานคร
 การวางแผนโครงการ.(2540). เอกสารประกอบการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่ 1 สรุปแผนพัฒนา
 การท่องเที่ยวระดับประเทศ. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
 _____ .(2540). เอกสารประกอบการวางแผนการท่องเที่ยว เล่มที่ 10 สรุปคู่มือการพัฒนาแหล่ง
 ท่องเที่ยวด้านกายภาพ. การท่องเที่ยวแห่งประเทศไทย
- จริญญา เกียรติลักษณ์. “แนวโน้มสถานการณ์การท่องเที่ยวในปี 2549”
 <<http://www.tat.go.th/e-jemal/travel-01.html>> , 29 มีนาคม, 2008.
- ฉลองศรี พิมลสมพงศ์. (2546). การวางแผนและพัฒนาตลาดการท่องเที่ยว. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์
 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ชลธิชา บุญนาค. (2545). เอกสารประกอบการสอนพฤติกรรมนักท่องเที่ยว. มหาวิทยาลัยธุรกิจ
 บัณฑิตย์. กรุงเทพฯ
- ช่อนกลิ่น วอกลาง.(2537). **สวัสดิการอุตสาหกรรม : ปัจจัยสำคัญที่กำหนดขอบข่ายสวัสดิการ
 อุตสาหกรรมไทย.** สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์ : บัณฑิตวิทยาลัย
- ณรงค์ เพ็ชรประเสริฐ.(2542). **ธุรกิจชุมชน : เส้นทางที่เป็นไปได้.** กรุงเทพฯ : สำนักงานกองทุน
 สนับสนุนการ วิจัย(สกว.)
- ทิมาพร พิมพ์สุทธิ์.(2531). **ทฤษฎีการสร้างความสัมพันธ์.** กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยรามคำแหง

ชเนศ ศรีสถิตย์. (ม.ป.ป.) **อุตสาหกรรมท่องเที่ยว**. มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. โครงการจัดตั้งคณะกรรมการ
ท่องเที่ยวและการโรงแรม

พลิชฐ์ ก้อนสิน. (2545). **ผลกระทบของนโยบายการจัดระเบียบสังคม ที่มีต่อผู้ประกอบการธุรกิจ
สถานบริการ: ศึกษากรณี สถานบันเทิงในเขตรับผิดชอบสถานีตำรวจอรุณ อำเภอเมือง
จังหวัด เพชรบุรี**. วิทยาลัยการบริหารรัฐกิจสาขา การบริหารทั่วไป : มหาวิทยาลัยบูรพา

นพพร ด้านสกุล. (2543). **ปฐมบททฤษฎีคนตรี**. กรุงเทพฯ : โอเคเอ็นส โตร์

นิคม จารุมณี. (2544). **การท่องเที่ยวและการจัดการอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว**. (พิมพ์ครั้งที่ 2).

กรุงเทพฯ

นิยพรรณ วรรณศิริ.(2540). **มนุษยวิทยาสังคมและวัฒนธรรม**. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์. (2534). **เทคนิคการสร้างเครื่องมือรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัย**. พิมพ์ครั้งที่3.

กรุงเทพมหานคร : B & B Publishing

มงคล คำธานินทร์. (2542). **เศรษฐกิจชุมชน: พึ่งตนเองเชิงระบบ หลักการและแนวปฏิบัติ**. กรุงเทพฯ : ซี
เอ็ดดูเคชั่น,

ราชบัณฑิตยสถาน. **พจนานุกรม ฉบับราชบัณฑิตยสถาน พ.ศ.2542**. หน้า 793.

วิไลพรรณ พรวิรุพห์. (2552). **สภาพการให้บริการของห้องสมุดคณะเทคโนโลยีสารสนเทศ
มหาวิทยาลัยเทคโนโลยีพระจอมเกล้าธนบุรีตามความคิดเห็นของนักศึกษา**. ปริญญาานิพนธ์
กศ.ม. (การอุดมศึกษา). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วราภรณ์ ไทยดำรงเดช. (2552). **พฤติกรรมการใช้เว็บไซต์ในการสำรองที่พักของนักท่องเที่ยวไทย**.

สารนิพนธ์ บธ.ม. (การตลาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วรรณมา วงษ์วานิช. (2539). **ภูมิศาสตร์การท่องเที่ยว**. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ภาควิชา

ภูมิศาสตร์ คณะสังคมศาสตร์. กรุงเทพฯ,

วิทยา อินทร์พงษ์พันธุ์.(2551). **ศึกษาเรื่องสภาพและความต้องการการจัดกิจกรรมนันทนาการของ
บุคลากรสถาบันการพลศึกษา**. ปริญญาานิพนธ์ วท.ม.(การจัดการนันทนาการ).

กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

วิมลวรรณ สุทธิบุตร.(2551). **ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวไทยที่ใช้บริการธุรกิจนำเที่ยวของ**

บริษัทหนุ่มสาวทัวร์จำกัด. สาขาวิชาการจัดการนันทนาการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิ

โรฒ.

- วิริณีย์ ธรรมนารถสกุล. (2542). **ขุนทางสังคมในองค์ความคิดเรื่อง ความเข้มแข็งของชุมชน**. กรุงเทพฯ : โครงการพัฒนาดัชนีความเข้มแข็งของชุมชน มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ วิทยา โอฟารรัตน์มณี และอารัญ บุญชัย.(2546). **“ท่องเที่ยว: บทบาทการขับเคลื่อนเศรษฐกิจไทย”** กรุงเทพฯธุรกิจ. 12 สิงหาคม
- ศูนย์วิจัยธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด (มหาชน). **การส่งเสริมการท่องเที่ยวด้วย Niche Market**. กรุงเทพฯ: <<http://www.krungsri.com>>. 20 กันยายน, 2003.
- สถาบันวิจัยเพื่อพัฒนาประเทศไทย. **แผนหลักการขนส่ง. พ.ศ.2540-2544.**
- . **แผนแม่บทพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย. 2540.**
- สนธิ สมัครการ.(2542).**การเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมกับการพัฒนาการของสังคม**. กรุงเทพฯ : สถาบันบัณฑิตพัฒนบริหารศาสตร์
- สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน โดยพระราชประสงค์ในพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัว. (2545). **สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน (เล่ม 9)**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภา
- . **สารานุกรมไทยสำหรับเยาวชน(เล่ม 19)**.(2545).กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว
- สิทธิพงษ์ คงเป็น. (2543). **ผลกระทบของการท่องเที่ยวต่อรายได้ประชาชาติและการจ้างงาน**. กรมสวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน
- สุกรี เจริญสุข. **การฟังดนตรี**. <<http://edtech.kku.ac.th>>.20 สิงหาคม 2551.
- สุภางค์ จันทวานิช. (2535). **วิธีการวิจัยเชิงคุณภาพ**. กรุงเทพมหานคร : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- . (2539). **การวิจัยเชิงคุณภาพ**. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สุวีร์รัตน์ เตชาทวิวรรณ. 2545. **เอกสารประกอบการสอนวิชาพฤติกรรมนักท่องเที่ยว**. มหาวิทยาลัยขอนแก่น : ภาควิชาบริหารธุรกิจ คณะวิทยาการจัดการ
- สุวรรณ ทรงเกียรติ. (2547). **ปัจจัยที่สัมพันธ์กับความพึงพอใจในการจ้างงานนักดนตรีต่างชาติของผู้ประกอบการด้านบันเทิงในจังหวัดภูเก็ต**. ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยราชภัฏภูเก็ต.
- สัญญา สัญญาวิวัฒน์. (2540). **ทฤษฎีและกลยุทธ์การพัฒนาระดับสูง**. กรุงเทพฯ : จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- สนธยา พลศรี. (2545). **ทฤษฎีและหลักการพัฒนาระดับสูง**. (พิมพ์ครั้งที่ 4). กรุงเทพฯ : โอเดียนไตร์สำนักงานนโยบายและแผนสิ่งแวดล้อม. **นโยบายและแผนการส่งเสริมและรักษาคุณภาพสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ. พ.ศ. 2540-2559.**
- อภิรมย์ พรหมจรรยา และชุติมา ต่อเจริญ. (2540). **งานวิจัยเรื่องการดำเนินการร้านผ้าและภัตตาคารจังหวัดภูเก็ต**. คณะอุตสาหกรรมบริการ : มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- อุทัย ดุลยเกษม. (2545). **ในป่ารกทึบการสัมมนาเตรียมข้อเสนอดำเนินการประชุม สูดยอว่าด้วยการพัฒนาที่**

ยังยืน 2002. สถาบันสิ่งแวดล้อมไทยและศูนย์เศรษฐศาสตร์นิเวศน์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย, 16 สิงหาคม 2545.

- Butler, R.W. (1980). **"The Concept of a Tourist Area Cycle of Evolution: Implication for Management of Resources"**. The Canadian Geographers. 14 ; 5-12.
- CES (Conseil économique et social), (1997). **Avis et rapports du Conseil économique et social: Le Travail à temps partiel**, in Journal officiel de la République Française, No.1, Paris,
- D'Amore, L.J. (1983). **"Guidelines to Planning in Harmony with the Host Community" in Tourism in Canada: Selected Issues and Options**. Edited by P.E. Murphy. Victoria, BC. : University of Victoria.
- Doxey, G. (1975). **"A Causation Theory of Visitor-Resident Irritants: Methodology and Research Inferences"** in Proceeding of the Travel Research Association Sixth Annual Conference. San Diego, California.
- Fagence, Michael. (1990). **"Geographically-Referenced Planning Strategies to Resolve Potential Conflict between Environmental Values and Commercial Interests in Tourism Development in Environmentally Sensitive Areas"**. Journal of Environmental Management. 31:1-18.
- Gunn, Clare (1972). **A Vacationscape: Designing Tourist Regions**. Austin : University of Texas.
- Kotler, Phillip. (2000). **Marketing Management: Analysis, Planning, Implementation and Control**, The Millenium Edition, New Jersey : Prentice Hall, Inc.
- Mathieson, A And Wall, G. (1982). **Tourism: Economic, Physical and Social Impact**. London: Longman.
- Munn, N.L. (1996). **Psychology : The Fundamentals of Human Adjustment**. (5th ed.) Boston : Houghton.
- Nash, Dennison and Smith, Valene L. (1991). **"Anthropology and Tourism"** Annals of Tourism Research. 18, 12-25.

ภาคผนวก ก
เครื่องมือในการเก็บข้อมูล

แบบสอบถามเรื่อง

ศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

ชุดที่ 1

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม (กรุณาทำเครื่องหมาย ✓ หน้าข้อความต่อไปนี้)

ข้อมูลส่วนบุคคล

1. เพศ	☐ ชาย	☐ หญิง		
2. อายุ	☐ 20-30 ปี	☐ 31-40 ปี	☐ มากกว่า 41 ปี	
3. รายได้ต่อเดือน	☐ น้อยกว่า 10,000 บาท	☐ 10,001 - 15,000	☐ 15,001 - 20,000	☐ มากกว่า 20,000 บ.
4. วุฒิการศึกษาสูงสุด	☐ ต่ำกว่าปริญญาตรี	☐ ปริญญาตรี	☐ ปริญญาโท	☐ ปริญญาเอก
5. อาชีพ	☐ ราชการ	☐ รัฐวิสาหกิจ	☐ ค้าขาย	☐ ธุรกิจส่วนตัว
	☐ บริษัทเอกชน	☐ นักเรียน/นักศึกษา		
6. สถานภาพ	☐ โสด	☐ สมรส	☐ อื่นๆ	

**การวิจัยเรื่อง ศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ชุดที่ 2 แนวคำถามสำหรับการสัมภาษณ์ระดับลึก และการทำสนทนากลุ่ม**

กลุ่มตัวอย่าง

- ผู้ประกอบการ.....
- นักท่องเที่ยว.....
- ผู้เกี่ยวข้อง.....

ตอนที่ 1 ข้อมูลทั่วไปของผู้ที่เกี่ยวข้อง

ตอนที่ 2 สภาพการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1. สภาพลักษณะอาคารสถานที่ที่ใช้ในการจัดบริการคนตรีเป็นอย่างไร
2. สภาพของประเภทของคนตรีในการจัดบริการคนตรีเป็นอย่างไร
3. สถานภาพของบุคลากรในการจัดบริการคนตรีเป็นอย่างไร

ตอนที่ 3 ข้อดีและข้อเสีย / ปัญหา

ตอนที่ 4 แนวทางการสร้างมาตรฐานสภาพการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

1. สภาพลักษณะของอาคารสถานที่ที่ใช้ในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ควรเป็นอย่างไร
2. สภาพประเภทของวงคนตรีในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวควรเป็นอย่างไร
3. สภาพสถานภาพของบุคลากรในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวควรเป็นอย่างไร
4. ท่านคิดว่าแนวโน้มในอนาคตของการสร้างสถาบันบัณฑิตในการจัดบริการคนตรี ให้กับนักท่องเที่ยวควรเป็นอย่างไร
5. ตามความคิดเห็นของท่าน การจัดบริการคนตรีให้กับนักท่องเที่ยวส่วนใหญ่จะให้ความสำคัญกับนักท่องเที่ยววัยใด
6. ในความเห็นของท่าน ท่านคิดว่าควรมีการส่งเสริม การจัดบริการคนตรีให้กับนักท่องเที่ยวใน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา หรือไม่ เพราะอะไร
7. ในความเห็นของท่าน ท่านจะมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมสำหรับรัฐบาลในการดูแลผู้ประกอบการ จัดบริการคนตรีให้กับนักท่องเที่ยวใน อุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา หรือไม่ เพราะอะไร

ตอนที่ 5 ข้อเสนอแนะ สรุปประเด็นในการสนทนากลุ่ม อื่นๆ

การวิจัยเรื่อง ศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ชุดที่ 3 แนวคำถามทั่วไป : แบบสำรวจเบื้องต้น

1. บริบทพื้นที่วิจัย

- 1) สภาพเศรษฐกิจ สังคมและวัฒนธรรมอำเภอหาดใหญ่
- 2) ประวัติอำเภอหาดใหญ่
- 3) โครงสร้างพื้นฐาน
- 4) ด้านเศรษฐกิจ
- 5) ด้านสังคม
- 6) ด้านการเมือง-การบริหาร
- 7) แหล่งท่องเที่ยวในเขตอำเภอหาดใหญ่

2. บริบทการจัดการ เพื่อส่งเสริมการท่องเที่ยวอำเภอหาดใหญ่

- 1) แผนพัฒนาของประเทศไทย
- 2) แนวทางพัฒนาการท่องเที่ยวประเทศไทย
- 3) แผนพัฒนาการท่องเที่ยวของประเทศไทย
- 4) แผนแม่บทพัฒนาการท่องเที่ยวของจังหวัดสงขลา
- 5) ยุทธศาสตร์การพัฒนาและการจัดการท่องเที่ยวอย่างยั่งยืนอำเภอหาดใหญ่

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์.....	เวลาที่สัมภาษณ์.....	เวลาที่สิ้นสุด
การสัมภาษณ์.....	รวมเวลาที่สัมภาษณ์.....	ชั่วโมง
ชื่อผู้สัมภาษณ์.....		
ชื่อผู้ควบคุมสนาม.....	วัน.....	เดือน..... ปี.....

การวิจัยเรื่อง ศึกษาแนวทางการพัฒนาจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

ในอำเภอดอนเจดีย์ จังหวัดสงขลา

ชุดที่ 4 แบบสังเกต ชนิดไม่มีส่วนร่วม/ มีส่วนร่วม

1. กิจกรรมที่สังเกต
2. วัน เวลา สถานที่
3. บุคลากร (ผู้ร่วม)
4. เนื้อหาสาระจากการสังเกต
5. กิจกรรมประกอบการสังเกต
 - 5.1 ถ่ายภาพ
 - 5.2 ถ่ายวีดีโอ
 - 5.3 สัมภาษณ์
 - 5.4 จดบันทึก
6. อื่นๆ

วัน เดือน ปี ที่สัมภาษณ์.....เวลาที่สัมภาษณ์.....เวลาที่สิ้นสุด
 การสัมภาษณ์.....รวมเวลาที่สัมภาษณ์.....ชั่วโมง
 ชื่อผู้สัมภาษณ์.....
 ชื่อผู้ควบคุมสนาม.....วัน.....เดือน.....ปี.....

ภาคผนวก ข
บัญชีรายชื่อสถานบริการ

บัญชีรายชื่อสถานบริการที่ขออนุญาตถูกต้องตาม พ.ร.บ. สถานบริการ พ.ศ. 2509 ปี 2551

ลำดับ	ชื่อสถานบริการ	ผู้รับอนุญาต	สถานที่ตั้ง	ตั้งอยู่ใน Zoning	สถานบริการประเภท	หมายเหตุ
1.	พารากอน (Paragon)	บริษัทพารากอน จำกัด โดย นางสาวกานดา พันธุ์ไสยศรี	553 ด.ราชบุรีอุทิศ	ใน	3(1)	
2.	บาร์เบอรี่ (Barberry)	ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรเบียร์พรรมา โดย นางสาวยุพา เตโชชะ	553 ด.ราชบุรีอุทิศ	ใน	3(1)	
3.	โซคัส คับ (Sotus Pubb)	ห้างหุ้นส่วนจำกัด โรเบียร์พรรมา โดย นางสาวยุพา เตโชชะ	2 ด.हरมาพัฒนา	ใน	3(1)	นายกฤตเมธ ยอดระบำ (กอล์ฟ) 083-6877394 (ผู้ให้ข้อมูล)
4.	เสกัก					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
5.	หวันแดง			ใน		ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
6.	คาวบอย (Cow Boy) (พื้นที่ 166.4 ตร.ม.)	นายอัยวุฒิ ปานดำรงค์	589 ด.ราชบุรีอุทิศ	ใน	3(4)	
7.	เกลือเมือง 2003 (พื้นที่ 123.2 ตร.ม.)	นายชนกฤต ชาลีสถานกฤตการ	151, 153 ด.ราชบุรีอุทิศ	ใน	3(5)	
8.	ร้านซิมไทม์ (Some Time)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
9.	เบลอ (Blur)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
10.	บ้านนายหนึ่ง	นางสาวารุณี สิมลิม	530 ด.ธรรมบุญวีดี	นอก	3(5)	
11.	ซูการ์บิท ฟิวแอนด์เรสตรองต์ (Sugar Beat Restrung)	ห้างหุ้นส่วนสามัญ ซูการ์บิท โดยนาย ธนัค เตียวสกุล	444/1 ด.ธรรมบุญวีดี	นอก	3(4)	

12.	สตาร์บาร์ (Star Bar)	นายพนพร ธรรมนุรักษ์	433 ถ. ธรรมบุญวิถี	นอก	3(4)	
13.	บ้านบาโรย	นายวิรัช พงศ์อักษร	516/1 ถ. ธรรมบุญวิถี	นอก	3(5)	ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
14.	อคูสติค (Acoustic)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
15.	เพทินจิต					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
16.	คัตตาเลียน (Cut alien)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
17.	เวสต์ไซด์ ซาดูน (West Side)	นายขวัญชัย รุจิเรืองโรจน์	135/5 ถ. ธรรมบุญวิถี	นอก	3(5)	
18.	บราว ซูการ์ (Brown Sugar)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51 (089-7354452 (ผู้ให้ข้อมูล)
19.	มังกี้ ฝับ (Monkey Pub)	นายสมชาย รัชสุวรรณสกุล	94 ถ. ธรรมบุญวิถี	นอก	3(4)	
20.	โพสเรเซอร์ (Post Laserdisc)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
21.	ร้านอาหารเดอะคัพ (The Pub)	ห้างหุ้นส่วนสามัญ เดอะคัพ โดยนายอนุมหาสินธุ	79/4-5 ถ. ธรรมบุญวิถี	นอก	3(5)	
22.	ดีฟวันเดอร์ (Deep Wonder)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
23.	ร้านเดอะวัน คิลป์ (The One Club)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
24.	ไอซ์ บาร์ บลูคิส (I Bar Blues Kiss)					ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
25.	เจ็ตคัพ (Jazz Pub) (พื้นที่ 161)	บริษัทเซาเทิร์นไฮเด็ค แมนเนจเม้นท์	99 ถ. จิตอนุสรณ์	นอก	3(5)	

	ศร.ม)	จำกัด โดยนายอัครเดช เชื้อชูวงศ์					
26.	กิส เซลแนล คับ แอนเตอร์สตีวรองท์ (Kiss Channel and Restrung) (พื้นที่ 270 ตร.ม.)	ห้างหุ้นส่วนจำกัด กิดิ แคมเนด โดย นายพยุ่งศักดิ์ ปริามประเสริฐ	2 ซอย 6 ถ.รามัญวินด์	นอก	3(5)		ข้อมูลจากการสำรวจแต่ไม่ปรากฏในบัญชีรายชื่อสถานบริการ ปี 51
27.	สขาบบาร์ (Sa-By-Bar)						

ภาคผนวก ง
การประชุมสัมมนาวิชาการ
เรื่อง การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

โครงการสัมมนาวิชาการ

การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

1. ชื่อโครงการ

การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

2. ความสอดคล้องกับกรอบความคิดหลัก

2.1 เป็นโครงการบริการวิชาการที่เผยแพร่ผลงานวิชาการของมหาวิทยาลัยสู่สังคม

2.2 มีผลงานวิจัยหรือผลงานสร้างสรรค์ที่เกิดจากการบูรณาการงานบริการวิชาการและวิชาชีพแก่สังคม

2.3 มีการบูรณาการการเรียนการสอน การวิจัย และการทำนุบำรุงศิลปะและวัฒนธรรมในการให้บริการวิชาการ

2.4 เป็นโครงการที่ส่งเสริมชื่อเสียง และเกียรติภูมิ ของมหาวิทยาลัยทักษิณ

2.5 เป็นโครงการที่มีความพร้อมทางด้านองค์ความรู้และครุภัณฑ์อยู่แล้ว

2.6 เป็นโครงการที่สอดคล้องกับยุทธศาสตร์การพัฒนาประเทศตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 10 พ.ศ. 2550 - 2554

4. หน่วยงาน ที่รับผิดชอบ

คณะกรรมการ โครงการวิจัยการสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว เพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา อาจารย์สาขาวิชาครุศึกษาศาสตร์สากล – ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์

5. คณะผู้ดำเนินการ

นายทรงศักดิ์ ปัทมรุจ	ประธาน
นางสาวปาหนัน คำฝอย	กรรมการ
นายไกรศิลป์ โสदानิล	กรรมการ
นางสาวผกาวรรณ บุญดีเรก	กรรมการ
นายอนุชิต โหรรรัตน์	กรรมการ
นายปรีชา กุลตัน	กรรมการ
นายยงกฤต สายเนตร	กรรมการ
นายวสิน ศรียาภัย	กรรมการและเลขานุการ

6. หน่วยงาน/องค์กรที่ร่วมมือ

สมาคมผู้ประกอบการค้าสงขลา
เทศบาลเมืองนครหาดใหญ่
สมาคมนักดนตรีหาดใหญ่
การท่องเที่ยวภาคใต้เขต 1 จังหวัดสงขลา

7. หลักการและเหตุผล

การท่องเที่ยวชมราตรีเป็นสิ่งที่มียุคแล้วในวิถีสังคม และเป็นกิจกรรมสำคัญอย่างหนึ่งของนักท่องเที่ยวซึ่งทำให้อุตสาหกรรมการท่องเที่ยวได้รับรายได้จากสถานบันเทิงยามราตรีอย่างเป็นกิจจะลักษณะ อันเป็นประโยชน์ต่อเศรษฐกิจ สังคม และประเทศชาติโดยตรงการจัดการจัดการดนตรีในสถานบันเทิงเป็นทรัพยากรการท่องเที่ยวอย่างหนึ่งที่มีการจัดการหลากหลายรูปแบบดังข้อมูลที่

ธีรพร มณีโชติ¹ ซึ่งเป็นนักดนตรีอาชีพในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ได้ให้ไว้สรุปได้ว่าการจัดการดนตรีในสถานบันเทิงในอำเภอหาดใหญ่อาจจะจำแนกได้ตามขนาดของวงดนตรี และตามลักษณะของการนำเสนอ เช่น ตั้งแต่เล่นดนตรีขึ้นเดียว, วงดนตรีขนาด 2 ชั้น, 3 ชั้น, 4 ชั้น, 5 ชั้น, 6 ชั้น, 7 ชั้น และ 8 ชั้น เป็นต้น ส่วนการจำแนกตามลักษณะของการนำเสนอก็อาจจะจำแนกได้ตามข้อมูลจริงที่พบภาคสนาม เช่น วงดนตรีเพื่อชีวิต, วงเพื่อชีวิตตลาด, วงโฟล์คซอง, วงแดนซ์, วงเพลงฟัง, วงเพลงสากลตลาด, วงเพลงไทยตลาด, วงลูกทุ่ง, วงเพลงเก่า เป็นต้น

สภาพของการจัดการดนตรีในสถานบันเทิงดังกล่าวนี้มีความเชื่อมโยงกับรสนิยมและทัศนคติของนักท่องเที่ยวซึ่งเป็นประเด็นศึกษาที่จะสะท้อนความจริงเกี่ยวกับรสนิยมและทัศนคติที่อยู่ในใจของนักท่องเที่ยวไม่ว่าจะเป็นรสนิยมและทัศนคติเกี่ยวกับเพลง, ลักษณะของวงดนตรี หรืออื่นๆ อันเป็นสาเหตุดึงดูดให้สนใจมาท่องเที่ยวในสถานบันเทิงตลอดจนทัศนคติในด้านต่างๆ ที่มีต่อการจัดการดนตรีในสถานบันเทิง เช่น ความเหมาะสมหรือไม่อย่างไร เป็นต้น อย่างไรก็ตามจากการจัดการดนตรีในสถานบันเทิงย่อมต้องมีผลกระทบในด้านต่างๆ ของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ซึ่งเป็นประเด็นศึกษาสำคัญในการสืบค้นหาความจริงที่เป็นผลกระทบทั้งทางด้านบวกและด้านลบ ปัญหาสำคัญคือในการบริการดนตรีในสถานบันเทิงในสังคมไทยยังมีการจัดการดนตรีกันตามความพอใจของผู้ประกอบการซึ่งบางแห่งก็มีความตระหนักถึงคุณค่าในด้านสุนทรียรสของศิลปะการดนตรี บางแห่งก็อาจคำนึงถึงเรื่องอื่น แต่เนื่องจากการบริการดนตรีในสถานบันเทิงเป็นทรัพยากรที่สำคัญอย่างหนึ่งของอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว คณะผู้วิจัยจึงเชื่อว่าหากมีการสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการบริการดนตรีในสถานบันเทิงเป็นนโยบายสาธารณะให้ยึดถือปฏิบัติเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ก็จะก่อให้เกิดประโยชน์ด้านเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมสืบต่อไปคณะผู้วิจัยจึงสนใจที่จะเสนอชุดโครงการวิจัยเรื่อง **การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการดนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา** อันประกอบด้วยโครงการวิจัยดังต่อไปนี้ 1.ศึกษาสภาพการจัดการบริการดนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 2.ศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการบริการดนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา 3.

¹ ธีรพร มณีโชติ เป็นผู้ให้สัมภาษณ์, อนุชิต โหรวรัตน์ เป็นผู้สัมภาษณ์ ที่ห้างหุ้นส่วน ชูการ์บีท๊อป 444/1 ถนนธรรมบุญวิถี อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา เมื่อวันที่ 20 เมษายน พ.ศ.2548

ศึกษาผลกระทบจากการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา และ 4. ศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว ในอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา ซึ่งคาดหวังว่าจะได้คำตอบที่ร้อยเรียงส่งทางระหว่างกันอย่างเป็นระบบมาแนะนำเสนอหน่วยงานที่รับผิดชอบเป็นเบื้องต้นในอันที่จะนำไปพิจารณาเป็นนโยบายสาธารณะเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวและบริการให้เกิดประโยชน์อย่างเหมาะสมมาสังคมผู้บริภคแห่งความสุขที่ยั่งยืนสืบต่อไป

8. วัตถุประสงค์ของโครงการ

ในการดำเนินการชุดโครงการวิจัยเรื่อง “การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา มีวัตถุประสงค์ในการวิจัยดังต่อไปนี้

วัตถุประสงค์ของชุดโครงการวิจัย

1. เพื่อแสวงหาแนวทางการสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
2. เพื่อแสวงหาแนวทางการสร้างมาตรฐานการใช้บริการคนตรีของนักท่องเที่ยวในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว
3. เพื่อแสวงหาแนวทางการสร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการเข้าสู่งานบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว

วัตถุประสงค์ที่นำเสนอมาข้างต้นเป็นผลสรุปจากวัตถุประสงค์ของโครงการวิจัยย่อยในชุดโครงการวิจัย ซึ่งมีดังต่อไปนี้

- วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ลำดับที่ 1

1. เพื่อศึกษาลักษณะของอาคารสถานที่ที่ใช้ในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่
2. เพื่อศึกษาประเภทของวงคนตรีในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่
3. เพื่อศึกษาสถานภาพของบุคลากรในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่

- วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ลำดับที่ 2

1. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อลักษณะการจัดอาคารสถานที่ในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่
2. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อบุคลากรที่เกี่ยวข้องกับการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่
3. เพื่อศึกษาความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อผลงานเพลงและคนตรีในการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่

- วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ลำดับที่ 3

1. เพื่อศึกษาผลกระทบด้านเศรษฐกิจจากการจัดการบริการคนตรี ในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่
2. เพื่อศึกษาผลกระทบด้านสังคมจากการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่
3. เพื่อศึกษาผลกระทบด้านวัฒนธรรมจากการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่

- วัตถุประสงค์ของโครงการวิจัย ลำดับที่ 4

1. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาอาคารสถานที่ที่ใช้การจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่
2. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาบุคลากรเพื่อการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่
3. เพื่อศึกษาแนวทางการพัฒนาผลงานเพลงและคนตรีในการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวตามขอบเขตด้านพื้นที่

9. เป้าหมาย

- 9.1 ผู้ประกอบการสถานบริการในเขตพื้นที่เทศบาลนครหาดใหญ่
- 9.2 นักดนตรีอาชีพ
- 9.3 ผู้บริโภค
- 9.4 นักวิชาการ อาจารย์และผู้ทรงคุณวุฒิ

10.ระยะเวลาในการดำเนินโครงการ

วันพุธที่ 14 กันยายน พ.ศ. 2551 เวลา 13.00 – 21.00 น.

11. สถานที่จัดโครงการ

ห้องจัดแสดงดนตรี อาคารดุริยางคศาสตร์สากล มหาวิทยาลัยทักษิณ อ.เมือง จ.สงขลา

12.แผนการดำเนินงาน

กิจกรรม	ระยะเวลา			
	เดือนที่ 1	เดือนที่ 2	เดือนที่ 3	เดือนที่ 4
1. จัดเตรียมเอกสารการประชุม	←→			
2. เสนอโครงการ กำหนดการประชุม	←→	←→		
กิจกรรม	ระยะเวลา			
	เดือนที่ 1	เดือนที่ 2	เดือนที่ 3	เดือนที่ 4
3. ส่งเอกสารเชิญประชุมไปยังวิทยากร ผู้ทรงคุณวุฒิ และผู้ที่เกี่ยวข้อง		←→	←→	

4. สรุปประเด็นการสนทนาในแต่ละหัวข้อ		← →	
5. ดำเนินงานการจัดประชุม			← →
6. สรุปผล ประเมินผล การจัดประชุม			← →
7. นำผลการประชุมเสนอต่องานชุดโครงการวิจัย			← →

13. ความพร้อมด้านองค์ความรู้/ ทัศนคติ

ดำเนินการ ได้ทันที

อยู่ในระหว่างเตรียมความพร้อม

13.1 ความพร้อมของรูปแบบการดำเนินการ

มีแล้ว

ต้องจัดหา

13.2 ความพร้อมของรูปแบบการดำเนินการ

มีสมบูรณ์

มีแต่ยังไม่สมบูรณ์

ไม่มี

13.3 ความพร้อมของบุคลากร เครื่องมือ เทคนิค

สูง

ปานกลาง

ต่ำ

13.4 การศึกษาโครงการเบื้องต้น

ไม่ต้องมี เพราะ.....

มีแล้ว

14. การประเมินผลโครงการ

การประเมินผลได้จากการสังเกตและแบบสอบถามผู้เข้าร่วม โครงการ

15. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

15.1 สามารถนำเสนอแนวทางสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอันเป็นผลจากการศึกษางานวิจัยเพื่อใช้เป็นนโยบายสาธารณะ

15.2 สามารถนำเสนอแนวทางสร้างมาตรฐานการใช้บริการคนตรีของนักท่องเที่ยวในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวอันเป็นผลจากการศึกษางานวิจัยเพื่อใช้เป็นนโยบายสาธารณะ

15.3 สามารถนำเสนอแนวทางสร้างมาตรฐานบุคลากรเพื่อการเข้าสู่งานบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวอันเป็นผลจากการศึกษางานวิจัยเพื่อใช้เป็นนโยบายสาธารณะ

16. ผู้รับผิดชอบโครงการ

คณาจารย์สาขาวิชาครุศึกษาศาสตร์สากล-ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ

กำหนดการการสัมมนาวิชาการ ครั้งที่ 1

เรื่อง การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อ
การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

วันพุธที่ 17 กันยายน พ.ศ. 2551 เวลา 13:00 – 21 :00 น.

ณ. ห้องจัดแสดง อาคารดุริยางคศาสตร์สากล (อาคาร 10)

เวลา	กิจกรรม	หมายเหตุ
12:30	ลงทะเบียน	
13:00	- เปิดการประชุมสัมมนาวิชาการ เรื่อง การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบ การจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนา อุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอหาดใหญ่ จังหวัด สงขลา - สนทนาหัวข้อ สภาพการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวในอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	- อ.ทรงศักดิ์ ดำเนินการประชุม - อ.วศิน ผู้บันทึกการประชุม
15:00	- สนทนาหัวข้อ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการบริการ คนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	
17:00	- สนทนาหัวข้อ ผลกระทบจากการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรม ท่องเที่ยวในอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	
18:00	- พักรับประทานอาหาร	
19:00	- สนทนาหัวข้อ แนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีในสถานบันเทิง ในอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	
21:00	- ปิดการประชุม	

กำหนดการการสัมมนาวิชาการ ครั้งที่ 2

เรื่อง

การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อ

การพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

วันเสาร์ที่ 20 กันยายน พ.ศ. 2554 เวลา 13:00 – 21 :00 น.

ณ. ห้องลีลาวดี โรงแรมหาดใหญ่พาราไดซ์โฮเทล&รีสอร์ท อำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา

เวลา	กิจกรรม	หมายเหตุ
12:30	ลงทะเบียน	
13:00	- เปิดการประชุมสัมมนาวิชาการ เรื่อง การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมท่องเที่ยว : ศึกษาเฉพาะกรณีอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา - สนทนาหัวข้อ สภาพการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	- อ.ทรงศักดิ์ ดำเนินการประชุม - อ.วศิน ผู้บันทึกการประชุม
15:00	- สนทนาหัวข้อ ความพึงพอใจของนักท่องเที่ยวที่มีต่อการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	
17:00	- สนทนาหัวข้อ ผลกระทบจากการจัดบริการคนตรีในอุตสาหกรรมท่องเที่ยวในอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	
18:00	- พักรับประทานอาหาร	
19:00	- สนทนาหัวข้อ แนวทางการพัฒนาการจัดการบริการคนตรีในสถานบันเทิงในอำเภอ หาดใหญ่ จังหวัดสงขลา	
21:00	- ปิดการประชุม	

ที่ 1/2551

สาขาครุศึกษาศาสตร์สากล
คณะศิลปกรรมศาสตร์ อำเภอเมือง
สงขลา 90000

15 กันยายน 2551

เรื่อง เชิญประชุมสัมมนาเชิงวิชาการ

เรียน อาจารย์วีระเดช เสริมศิลป์

สิ่งที่ส่งมาด้วย โครงการประชุมสัมมนาวิชาการ
หัวข้อประชุม
กำหนดการประชุม

ด้วยสาขาวิชาครุศึกษาศาสตร์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
จัดทำวิจัยเรื่อง การสร้างมาตรฐานการจัดระเบียบการจัดการบริการคนตรีในอุตสาหกรรมการ
ท่องเที่ยวเพื่อการพัฒนาอุตสาหกรรมการท่องเที่ยว : กรณีศึกษาอำเภอหาดใหญ่ จังหวัดสงขลา
ประกอบด้วยโครงการวิจัย 4 โครงการ ในการนี้สาขาวิชาได้จัดประชุมสัมมนาเชิงวิชาการในวันพุธที่
17 กันยายน 2551 เวลา 13:00 – 21.00 น. โดยขอเชิญ อาจารย์ วีระเดช เสริมศิลป์ เป็นผู้ทรงคุณวุฒิ
ในการประชุมครั้งนี้ด้วยจกขอบพระคุณยิ่ง

จึงเรียนมาเพื่อโปรดพิจารณาและขอขอบคุณอย่างสูงมา ณ โอกาสนี้

ขอแสดงความนับถือ

(นายทรงศักดิ์ ปัทมรุจ)
ประธานโครงการชุดวิจัย

หลักสูตรครุศึกษาศาสตร์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
จังหวัดสงขลา 90000 โทร (074) 314315 ต่อ 1701 ,081-5989775

ประวัติคณะผู้วิจัย

หัวหน้าโครงการ

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นายปรีชา กุลตัน
(ภาษาอังกฤษ) Mr.Preecha Kuntan
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3920400353284
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำสาขาวิชาดุริยางคศาสตร์(สากล)
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
4. หน่วยงานที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก
คณะศิลปกรรมศาสตร์ สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์(สากล) มหาวิทยาลัยทักษิณ 140
หมู่ 4 ถ.กาญจนวณิช ต.เขารูปช้าง อ.เมือง จ.สงขลา 90000 โทรศัพท์ 089-4647214
5. ประวัติการศึกษา
ปี 2544 ศศ.บ. (ดุริยางคศาสตร์สากล) คณะศิลปกรรมศาสตร์มหาวิทยาลัยทักษิณ
ปี 2552 ศศ.ม. (ดนตรี) วิทยาลัยดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหิดล
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ-
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ - ไม่มี -

ผู้ร่วมโครงการวิจัย 1

1. ชื่อ - นามสกุล (ภาษาไทย) นางสาวปานัน คำฝอย
(ภาษาอังกฤษ) Miss PHANAN KOMFOI
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3909800611149
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตร ดุริยางคศาสตร์ไทย คณะ
ศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
4. หน่วยงานที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก
สาขาวิชาดุริยางคศาสตร์ไทย คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
ถนนกาญจนวณิช ตำบลเขารูปช้าง อำเภอเมือง จังหวัดสงขลา 90000
โทร(074) 443959 โทรสาร (074) 449959
E-mail : phanan_k@hotmail.com และ E-mail :
phanan.flower@gmail.com
5. ประวัติการศึกษา
ปี 2539 กศ.บ. ดุริยางคศาสตร์ไทย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
ปี 2545 ศศ.ม (มานุษยดุริยางควิทยา) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ปี 2553 ปร.ค. ปรัชญาคุณฐิบัณฑิต (สาขาวิชาวัฒนธรรมศาสตร์)

6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ นาฏศิลป์ไทย
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละข้อเสนอการวิจัย - ไม่มี -

ผู้ร่วมโครงการวิจัย 2

1. ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) นายไกรศิลป์ โสदानิล
(ภาษาอังกฤษ) Mr.Kraisilp Sodanil
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 3700100916854
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ประจำหลักสูตร ศศ.บ.(ดุริยางคศาสตร์สากล)
คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
4. หน่วยงานที่อยู่ที่สามารถติดต่อได้สะดวก
หลักสูตร ศศ.บ.(ดุริยางคศาสตร์สากล) คณะศิลปกรรมศาสตร์
มหาวิทยาลัยทักษิณ
140 หมู่ 4 ถ.กาญจนวณิช ต.เขารูปช้าง อ.เมือง จ.สงขลา 90000
โทรศัพท์ 09 – 7362903
E-mail #1 : skraisilp@tsu.ac.th และ E-mail #2 Kraisilp_s@hotmail.com
5. ประวัติการศึกษา
- ปี 2546 ศศ.บ.ดุริยางคศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ
 - วิทยาการพิเศษวงโยชวาทิตโรงเรียนสตรียะลา
 - วิทยาการพิเศษ สอนและอำนวยการวง วง Symphonic Band
ในงาน 5 ธันวาคมคีตราชัน จังหวัดนครศรีธรรมราช
 - นักดนตรีตำแหน่ง 1st Trumpet ใน “Thaksin University Big Band
Jazz
26 – 29 January 2004 Study Tour in Malaysia” ประเทศมาเลเซีย
 - สมาชิกวง Thaksin University Big Band Jazz (1st Trumpet)
 - สมาชิกวง Thaksin University Symphonic Band (Conductor)
 - ผู้ควบคุมวง Symphonic รับเสด็จสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดา
สยามบรมราชกุมารีในงานพระราชทานปริญญาบัตร ปีการศึกษา

- ควบคุม/ดูแลและฝึกซ้อมวง Symphonic รับเสด็จสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาสยามบรมราชกุมารีในงานพระราชทานปริญญาบัตรปีการศึกษา 2546
- อาจารย์วิชาเครื่องลมทองเหลือง ในโครงการบริการวิชาการดนตรี
- ผู้ควบคุมวงดนตรี/วาทยกร Symphonic Band / Big Band มหาวิทยาลัยทักษิณ

7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุ

สถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละข้อเสนอการวิจัย - ไม่มี -

ผู้ร่วมโครงการวิจัย 3

1. ชื่อ-นามสกุล (ภาษาไทย) นายทรงศักดิ์ ปัทมรุจ
ชื่อ-นามสกุล (ภาษาอังกฤษ) Mr. Songsak Pattamarut
2. เลขหมายบัตรประจำตัวประชาชน 5-9099-99000-84-6
3. ตำแหน่งปัจจุบัน อาจารย์ ประจำคณะศิลปกรรม มหาวิทยาลัยทักษิณ
4. หน่วยงานและสถานที่อยู่ที่ติดต่อได้สะดวก
สาขาครุศึกษาศาสตร์สากล คณะศิลปกรรมศาสตร์ มหาวิทยาลัยทักษิณ
140 ถนนกาญจนวนิช ต.เขารูปช้าง อ.เมือง จ. สงขลา 90000
โทรศัพท์ 074 311885-7 ต่อ 1702 e-mail : spattamarut@gmail.com
5. ประวัติการศึกษา
พ.ศ. 2522 ปกศ.สูง (ดนตรีศึกษา) วิทยาลัยครูจันทระเกษม
พ.ศ. 2526 กศ.บ. (ดุริยางคศาสตร์) ม.ศ.ว. ประสานมิตร
พ.ศ. 2549 ศศ.ม.(ดนตรี) มหาวิทยาลัยมหิดล
6. สาขาวิชาการที่มีความชำนาญพิเศษ (แตกต่างจากวุฒิการศึกษา) ระบุสาขาวิชาการ
สาขาดนตรีวิทยา
สาขา เทคโนโลยีดนตรี
7. ประสบการณ์ที่เกี่ยวข้องกับการบริหารงานวิจัยทั้งภายในและภายนอกประเทศ โดยระบุสถานภาพในการทำการวิจัยว่าเป็นผู้อำนวยการแผนงานวิจัย หัวหน้าโครงการวิจัย หรือผู้ร่วมวิจัยในแต่ละข้อเสนอการวิจัย ไม่มี